

පාර්ලිමේන්තු විවාද

(හැන්සාඩ්)

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ

නිල වාර්තාව

(අගෝධිත පිටපත)

අන්තර්ගත ප්‍රධාන කරුණු

අග්‍රාණ්ඩුකාරතුමාගෙන් ලන් සන්දේශය

ප්‍රශ්නවලට වාචික පිළිතුරු

විසර්ජන පනත් කෙටුම්පත (1968-69) : [පළමුවන වෙන් කළ දිනය]
දෙවනවර කියමීම—විවාදය ඉදිරියට ගෙන යන ලදී.

පළමුවන වර කියවන ලද පනත් කෙටුම්පත් :

- Law Commission Bill [සෙනෙට්]
- Criminal Procedure Code (Amendment) Bill [සෙනෙට්]
- Crown (Liability in Delict) Bill [සෙනෙට්]
- Defence Regulations (Resuscitation) Bill [සෙනෙට්]

பாராளுமன்ற விவாதங்கள்

(ஹன்சாட்)

பிரதிநிதிகள் சபை

• அதிகார அறிக்கை

(பிழை திருத்தப்படாதது)

பிரதான உளவகக் கம்

மகாதேசாதிபதியிடமிருந்து வந்த செய்தி

வினாக்களுக்கு வாய்மூல விடைகள்

ஒதுக்கீட்டு மனோதா, 1968-69 [ஒதுக்கப்பட்ட முதல்நாள்]

இரண்டாம் மதிப்பு—விவாதம் தொடர்கிறது

முதன்முறை மதிப்பிடப்பட்ட மனோதாக்கள் :

Law Commission Bill [Senate]

Criminal Procedure Code (Amendment) Bill [Senate]

Crown (Liability in Delict) Bill [Senate]

Defence Regulations (Resuscitation) Bill [Senate]

Volume 80
No. 2

Saturday
10th August 1968

PARLIAMENTARY DEBATES

(HANSARD)

HOUSE OF REPRESENTATIVES

OFFICIAL REPORT

(Uncorrected)

PRINCIPAL CONTENTS

MESSAGE FROM THE GOVERNOR-GENERAL

ORAL ANSWERS TO QUESTIONS

APPROPRIATION BILL, 1968-69 [First Allotted Day]
Second Reading—Debate (continued)

BILLS READ THE FIRST TIME :

Law Commission Bill [Senate]

Criminal Procedure Code (Amendment) Bill [Senate]

Crown (Liability in Delict) Bill [Senate]

Defence Regulations (Resuscitation) Bill [Senate]

නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය

பிரதிநிதிகள் சபை

House of Representatives

1968 අගෝස්තු 10 වන සෙනසුරාදා

சனிக்கிழமை 10, ஓகஸ்ட் 1968

Saturday, 10th August 1968

ප්‍ර. සා. 10 ට මන්ත්‍රී මණ්ඩලය රැස් විය. කථානායකතුමා [ගරු එස්. සී. ෂර්ලි කොරියා] මූලාසනයක විය.

சபை, மு. ப. 10 மணிக்கருக் கூடியது. சபாநாயகர் அவர்கள் [கௌரவ எஸ். சி. ஷேரலி கொறியா] தலைமை தாங்கினார்கள்.

The House met at 10 A.M., MR. SPEAKER [THE HON. S. C. SHIRLEY COREA] in the Chair.

අග්‍රාණධිකාරතුමාගෙන් ලත් සන්දේශය

மகா தேசாதிபதியிடமிருந்து வந்த செய்தி

MESSAGE FROM THE GOVERNOR-GENERAL

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

I have received the following Message from His Excellency the Governor-General :

“ අග්‍රාණේ චුකාර කාර්යාලය,

රජ මාසල, කොළඹ, ශ්‍රී ලංකාව.

1968 අගෝස්තු 5.

මහත් මහාණනි,

1946 හේ ලංකා (අග්‍රාණේ චුක්‍රම) රාජාඥවේ 36(2) වැනි වගන්තිය ප්‍රකාර, පහත සඳහන් ආකාරයට කම් කරන ලද ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පතට මහා රාජකීන් වහන්සේගේ ශ්‍රී නාමයෙන් මට අද දින අනුඥව දන් බව ශෝචනීය පූර්වකම ඔබට දන් වමි.

‘An Act to amend the Bank of Ceylon Ordinance’.

මේ වචන,

ඔබගේ කිකරු සේවක,

ඩබ්ලිව්. ශෙප්ල් ලව,

අග්‍රාණේ චුකාර.

නියෝජිත මන්ත්‍රණ සභාවේ

ගරු කථානායකතුමා ”

සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් ලත් සන්දේශය

மூத்தவையினிருந்து வந்த செய்தி

MESSAGE FROM THE SENATE

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

A Message has been received from the Senate. The Clerk of the House will read it.

පහත දැක්වෙන සන්දේශය මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ ලේකම් විසින් කියවන ලදී.

சபைச் செயல்திகாரி பின்வரும் செய்தியை வாசித்தார்.

The Clerk of the House read the following Message :

“ මතු පලවන කෙටුම්පත් පහතට සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය භාණ්ඩන නොමැතිව එකඟවී ඇත :

Bank of Ceylon (Amendment) ”.

ලිපි ලේඛනාදිය පිළිගැනීමට

சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பத்திரங்கள்

PAPERS PRESENTED

Supplementary Estimate No. 18 of 1967-68.—[The Hon. Hurulle on behalf of the Minister of Education and Cultural Affairs].

සහමේසය මත තිබිය යුතුයයි නියෝග කරන ලදී.

சபாபீடத்தில் இருக்க கட்டளையிடப்பட்டது.

Ordered to lie upon the Table.

1. Annual Reports of the Ceylon Oils and Fats Corporation for 1963-64 and 1964-65.
2. Annual Report and Statement of Accounts of the Ceylon State Flour Milling Corporation for 1964-65.
3. Annual Report and Statements of Accounts of the Ceylon Ceramics Corporation for 1963-64.
4. Notification made under Section 3 (3) of the Manufacture of Matches (Regulation) Act No. 6 of 1963.

(ආ) කිලිනොච්චි ඡන්දකොට්ඨාශ පාසල්වල ස්ථාන මාරුකළ ගුරුවරුන්ගේ නම්, එම පාසල්වලට නම් සහ ස්ථාන මාරුකළ දින

ගුරුවරයාගේ නම	තත්ත්වය	ස්ථාන මාරුකළ පාසලේ නම	මාරුකළ දින
1. ඩී. පොන්නසියා මයා.	... උපගුරු	... යා/එලිපන්පාස් ර.දෙ.මි.පා.	... 1. 1.68
2. ඒ. සබාරත්නසිංහම් මයා.	... මුල්ගුරු	... යා/පලෙයි සි.සි.දෙ.මි.පා.	... 1. 1. 68
3. ආර්. අප්පාදුරෙ මයා.	... උපගුරු	... යා/කිලිනොච්චි ම.වි.	... 1. 1. 68
4. ඒ. එම්. බසිර් මයා.	... එම	... යා/සුනගරී ම.වි. 1. 1.68
5. ඩී. සෙල්ලතුරෙ මයා.	... ජ්‍යෙෂ්ඨ උපගුරු	... ය/රාමනාදපුරම් නැගෙනහිර ර.දෙ.මි.පා.	... 1. 1.68
6. එස්. එම්. අන්තෝනිපිල්ලෙ	මුල්ගුරු	... යා/කිලාලි රෝ. ක.දෙ.මි.පා.	... 1. 1.68
7. එස්. වේලුපිල්ලෙ මයා.	... මුල්ගුරු	... යා/සෝරන්පත්තු ගනේෂා	... 1. 1.68
8. පී. ආර්. අරුල්නායගම් මයා.	උපගුරු	... යා/ශ්‍ර. තෙරේසා පාසල	... 1. 1.68
9. ඩී. මනෝත්මනී ෆී.	... උපගුරු	... යා/කිලිනොච්චි හින්දු දෙ.මි.පා.	... 1. 2.68
10. එන්. අරුනාසලම් මඕ.	... එම	... යා/වෙම්බෝචුකෝර්නි සි.සි.දෙ.මි.පා.	... 1. 2.68
11. ජේ. ටී. සෙල්වතුරෙ මඕ.	... එම	... යා/පරන්තන් හින්දු දෙ.මි.පා.	... 3. 2.68
12. ඩී. වේල්ලප්පා මයා.	... මුල්ගුරු	... යා/කුනුක්කායි ර.දෙ.මි.පා.	... 14. 2.68
13. කේ. නාගලිංගම් මයා.	... එම	... යා/පරන්දන් හින්දු දෙ.මි.පා.	... 1. 3.68
14. ඒ. සෙල්වරාජා මයා.	... උපගුරු	... යා/වවුනික්කුලම් පියවර 4 ර. දෙ.මි.පා.	... 1. 3.68
15. ඒ. කුරෙහේප්පා මයා.	... එම	... යා/තර්ම පුරම් අංක 2 ර.දෙ.මි.පා.	... 1. 3.68

(ඉ) 67.12.1දින කිලිනොච්චි ඡන්දකොට්ඨාශ පාසල්වල ඇබැරතු

පාසල නම	දැනට තිබෙන ඇබැරතු ගණන
1. යා/ආලන්කුලම් ර.දෙ.මි.පා.	... 1
2. යා/එලිපන්පාස් ර.දෙ. සහ සි.මි.පා.	... 1
3. යා/ඤ්ඤාචාර්ය ර.දෙ. සහ සි.මි.පා.	... 1
4. යා/කිලාලි රෝ.ක.දෙ.මි.පා.	... 1
5. යා/කිලිනොච්චි හින්දු දෙ.මි.පා.	... 2
6. යා/කෝවිල්වයල් සි.සි.දෙ.මි.පා.	... 1
7. යා/කුන්චුකුලම් ගනේෂා විද්‍යාලය	... 1
8. යා/මට්ටුවිල්නාඩු ර.දෙ.මි.පා.	... 1
9. යා/මුරසුමේට්ටයි මුරුකානන්ද...	... 1
10. යා/මුරසුමේට්ටයි ශ්‍රී. සන්තන්තෝනි දෙ.මි.පා.	... 1
11. යා/පරන්තන් ර.දෙ.මි.පා.	... 1
12. යා/පරන්තන් හින්දු දෙ.මි.පා.	... 1
13. යා/රාමනාදපුරම් උතුරු ර.දෙ.මි.පා.	... 2
14. යා/උයිලන්කුලම් ර.දෙ.මි.පා.	... 1
15. යා/වවුනික්කුලම් පියවර 4 ර.දෙ.මි.පා.	... 2
16. යා/වලෙයිපාඩුර දෙ.මි.පා.	... 1
17. යා/වන්තේවිකුලම් ර.දෙ.මි.පා.	... 2

(වී) 68.2.1 දින කිලිනොවි විනිද කොටස පාසැල්ටල ඇබර්තු

පාසැල් නම	දුනට කිලිනොවි ඇබර්තු ගණිත
1. යා/ආලන්කුලම් ර.දෙ.මි.පා. ...	1
2. යා/පුනගරි අන්තෙයි ර.දෙ.මි.පා. ...	1
3. යා/වෙල්ලියානිවු ර.දෙ.මි.පා. ...	1
4. යා/වෙන්බන්කන්ඩු ර.දෙ.මි.පා. ...	1
5. යා/වෙට්ටියකුරිවි ර.දෙ.මි.පා. ...	1
6. යා/ඵලිපන්ටපාස් ර.දෙ.මි.පා. ...	1
7. යා/ආනිමඩම් ර.දෙ.මි.පා. ...	1
8. යා/කෝවිල්වයල් ර.දෙ.මි.පා. ...	1
9. යා/කන්විකුලම් ගන්පො දෙ.මි.පා. ...	1
10. යා/මවුට්ටිනාඩු ර.දෙ.මි.පා. ...	1
11. යා/මුරසුමෝඩමෙයි ඉ. සන්තන්තෝනි රො.ක.පා. ...	1
12. යා/ඵලිවරුන්කන්කුලම් ර.දෙ.මි.පා. ...	1
13. යා/පරන්තන් ර.දෙ.මි.පා. ...	1
14. යා/පුනගරි නල්ලුර් ර.දෙ.මි.පා. ...	1
15. යා/පුන්තුවෙට්ටිවන් හින්දු දෙ.මි.පා. ...	1
16. යා/රාමනාදපුරම් නැගෙනහිර ර.දෙ.මි.පා. ...	1
17. යා/ස්කන්ද පුරම් ර.දෙ.මි.පා. ...	1
18. යා/සිවනගර් ර.දෙ.මි.පා. ...	1
19. යා/තට්ටිවන්කොවිට් ර.දෙ.මි.පා. ...	1
20. යා/තමිබිරායි ර.දෙ.මි.පා. ...	1
21. යා/තර්මකර්නි ර.දෙ.මි.පා. ...	1
22. යා/තර්මපුරම් අංක 1 ර.දෙ.මි.පා. ...	1
23. යා/ඵලිලන්කුලම් ර.දෙ.මි.පා. ...	1
24. යා/වවුනිකුලම් පියවර 4 ර.දෙ.මි.පා. ...	1
25. යා/වලෙයිපාඩු රෝ.ක.දෙ.මි.පා. ...	1
26. යා/වෙට්ටිහින්දු ...	1
27. යා/රාමනාදපුරම් උතුරු මධ්‍යමහා විද්‍යාලයට අළුතින් උසස් කරන ලද ...	3 3
28. යා/මුරසුමෝට්ටෙයි මුරුභානන්දු මධ්‍ය මහා විද්‍යාලයට අළුතින් උසස් කරන ලද ...	4
29. යා/කිලිනොවි හින්දු මධ්‍ය මහා විද්‍යාලයට අළුතින් උසස් කරන ලද ...	1
30. යා/වවුනිකුලම් පියවර 3 මධ්‍ය මහා විද්‍යාලයට අළුතින් උසස් කරන ලද ...	3
31. යා/වන්තේරිකුලම් මධ්‍ය මහා විද්‍යාලයට අළුතින් උසස් කරන ලද ...	3

(அ) கிளிநொச்சித் தொகுதியிலிருந்து யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்கும் ஏனைய இடங்களுக்கும் 1.12.67 க்கும் 1.3.68 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மாற்றப்பட்ட நிலைமை ஆசிரியர்கள், உதவி ஆசிரியர்கள் அட்டவணையும் அவர்கள் சேவை புரிந்த பாடசாலைகளும் மாற்றப்பட்ட பாடசாலைகளும்.

ஆசிரியர் பெயர்

1. திரு. கே. வீரகத்திப்பிள்ளை
2. திரு. ஏ. பரமாதாசர்
3. திரு. கே. என். தீக்கொலாஸ்
4. திரு. எஸ். சூறுமுசும்
5. திரு. எஸ். சேனாதிராஜா
6. திரு. எச். ஏ. பரமாதாசர்
7. திரு. வி. தம்பையா
8. திரு. ஏ. மகாதேவன்
9. திரு. எஸ். அரியரத்தினம்
10. திரு. வி. தெய்வேந்திரம்பிள்ளை
11. திரு. எஸ். செல்வையா
12. திரு. வி. இளை யத்தம்பி
13. திரு. வி. எஸ். ஜேம்ஸ்
14. திரு. ஆர். இராஜலிங்கம்
15. திரு. இ. முருகுப்பிள்ளை
16. திருமதி ஆர். சுந்தரயா
17. திருமதி எம். சேனாதிராஜா
18. திருமதி பி. கந்தசாமி
19. திரு. ஏ. சிறீலக்ஷ்மீதிராஜா
20. திரு. ஏ. சுவசயபிள்ளை
21. திருமதி எம். சிவகுரு
22. திரு. வி. தெய்வேந்திரம்
23. திருமதி எஸ். ஜே.ஜி
24. திரு. டி. குலசிக்மம்

சேவை புரிந்த பாடசாலைப் பெயர்

1. யா/செல்லையாலை, அ. த. க. பா.
2. யா/செம்பள்ளை, அ. த. க. பா.
3. யா/முசும்பாலை, திரு. க. த. க. பா.
4. யா/முட்டறுத்தனம், அ. த. க. பா.
5. யா/பிளை ஸ்ரேஷன், சி. இ. த. க. பா.
6. யா/பிளை, திரு. க. த. க. பா.
7. யா/புத்திவெட்டுவான், அ. த. க. பா.
8. யா/இராமநாதபுரம், வடக்கு, அ. த. க. பா.
9. யா/ஸ்கந்தபுரம், அ. த. க. பா.
10. யா/தட்டுவன்கொட்டி, அ. த. க. பா.
11. யா/தர்மக்கேணி, அ. த. க. பா.
12. யா/தனாக்காய், அ. த. க. பா.
13. யா/வரிப்பட்டு, அ. த. க. பா.
14. யா/இயக்கக்கி, அ. த. க. பா.
15. யா/இராமநாதபுரம் கிழக்கு, அ. த. க. பா.
16. யா/முசும்பாட்டை முருகானந்த, வி.
17. யா/பிளை, சி. இ. த. க. பா.
18. யா/தர்மபுரம் இல. 2, அ. த. க. பா.
19. யா/பிளை, ம. வி.
20. யா/பிளை, மர். வி.
21. யா/புளக்கரி, ம. வி.
22. யா/உருத்திரபுரம், ம. வி.
23. யா/உருத்திரபுரம், ம. வி.
24. யா/பிளை, திரு. க.

மாற்றப்பட்ட பாடசாலைப் பெயர்

1. வ/பாவந்ருளம் ஸ்ரேஷ் 3, இல. 9, அ. த. க. பா.
2. யா/தாவக்கச்சேரி, திரு. க. த. க. பா. பாடசாலைக்கு கொடுபட்டு மின் மரவண்டிபால பாடசாலைக்கு மாற்றம்
3. யா/சாவக்கச்சேரி, திரு. க. த. க. பா.
4. யா/தாவடி, இந்து த. க. பா.
5. க/கேவகெந்து, ம. ம. வி.
6. வ/கோதண்டநொச்சிக்குளம், அ. த. க. பா.
7. பு/பசறை, த. க. பா.
8. இ/இரத்தினபுரி, அ. த. க. பா.
9. கொ கொள்ளுப்பிட்டிய, மெ. மி. த. க. பா.
10. வ/மாங்குளம், அ. த. க. பா.
11. வ/முன்னையவளை, இ. த. க. பா.
12. யா/மரியகாண்டோட்டம், த. க. பா.
13. யா/தட்டாடு, இ. த. க. பா.
14. யா/உடுவில், மாணல் ஆங்கில பாடசாலை
15. யா/வல்லவெட்டித்தறை, அ. மி. த. க. பா.
16. யா/நெடுந்தீவு மேற்கு பார்வதி வி.
17. க/இராஜவல, அ. த. க. பா.
18. யா/சங்கரனை கிழக்கு சைலப்பிரகா, வி.
19. யா/புலோலி ஆண்கள் ஆ, பா.
20. தி/திருவைய, அ. த. க. பா.
21. யா/மாணிப்பாய் சோதிவேம்படி, த. க. பா.
22. யா/கோப்பாய் கிளிநொச்சி கல்லூரி மன்/பேசாலை, திரு. க. த. க. பா.
23. மாத்தளை/கெப்பிற்றிய, மு. வி.

குறிப்பு: இல. 8, 17, 19, 24—இம்மாற்றங்கள் 31.12.68 வரை பின்போட்பட்டுள்ளன.

(ஆ) கிளிநொச்சித் தொகுதிக்கு மாற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களின் பெயரும் மாற்றப்பட்ட பாடசாலைப் பெயரும், மாற்றம் செயற்படும் திகதியும்

ஆசிரியர் பெயர்	பதவி	பாடசாலைப் பெயர்	செயற்படும் திகதி
1. திரு. வி. பொன்னையா	.. உதவி	.. யா/ஆணையிறவு, அ.த.க.பா.	.. 1.1.68
2. திரு. ஏ. சபாரணசிக் கம்	.. த.ஆ.	.. யா/பிளை, சி. சி. த. க. பா.	.. 1.1.68
3. திரு. ஆர். அப்பாத்துரை	.. உதவி	.. யா/கிளிநொச்சி, ம. வி.	.. 1.1.68
4. திரு. ஏ. எம். பஷீர்	.. உதவி	.. யா/பூநகரி, ம. வி.	.. 1.1.68
5. திரு. வி. செல்லத்துரை	.. சி. உ.	.. யா/இராமநாதபுரம் கிழக்கு, அ. த. க. பா	.. 1.1.68
6. திரு. எஸ். எம். அந்தோனிப்பிள்ளை	.. த.ஆ.	.. யா/கிளாலி ரே. க. பா.	.. 1.1.68
7. திரு. எஸ். வேலுப்பிள்ளை	.. த.ஆ.	.. யா/சோரன்பற்று கணேச வித்.	.. 1.1.68
8. திரு. பி. ஆர். அருள்நாயகம்	.. உதவி	.. யா/சென். திறேசா, த. க. பா.	.. 1.1.68
9. திருமதி வி. மனோன்மணி	.. உதவி	.. யா/கிளிநொச்சி, இ. த. க. பா.	.. 1.2.68
10. திருமதி எம். அருணாசலம்	.. உதவி	.. யா/வேம்பொடுகேணி, சி. சி. த. க. பா.	.. 1.2.68
11. திருமதி ஜே. ரி. செல்லத்துரை	.. உதவி	.. யா/பரந்தன், இ. த. க. பா.	.. 3.2.68
12. திரி. கே. நாகலிங்கம்	.. த.ஆ.	.. யா/பரந்தன் இ. த. க. பா.	.. 1.3.68
13. திரு. ஈ. செல்வராசா	.. உதவி	.. யா/வவனிக்குளம் யூனிடர் 4, அ. த. க. பா.	.. 1.3.68
14. திரு. ஏ. துரையப்பா	.. உதவி	.. யா/தர்மபுரம் இல. 2, அ.த.க.பா.	.. 1.3.68
15. திரு. வி. செல்லப்பா	.. த.ஆ.	.. யா/துணுக்காய், அ. த. க. பா.	.. 14.2.68

(இ) 1.12.67 இல் ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறைவாகவுள்ள கிளிநொச்சித் தொகுதிப் பாடசாலைகள்

பாடசாலைப் பெயர்	பற்றாக்குறை
1. யா/ஆலங்குளம், அ. த. க. பா.	.. 1
2. யா/ஆணையிறவு, அ. த. க. பா.	.. 1
3. யா/ஞானிமடம், அ. த. க. பா.	.. 1
4. யா/கிளாலி, ரே. க. பா.	.. 1
5. யா/கிளிநொச்சி, இ. த. க. பா.	.. 2
6. யா/கோவில்லயல், சி. சி. த. க. பா.	.. 1
7. யா/குஞ்சக்குளம், கணேச வித்.	.. 1
8. யா/மட்டுவில் நாடு, அ. த. க. பா.	.. 1
9. யா/முரசுமோட்டை முருகானந்த	.. 1
10. யா/முரசுமோட்டை புனித அந்தோனியார்	.. 1
11. யா/பரந்தன், அ. த. க. பா.	.. 1
12. யா/பரந்தன், இ. த. க. பா.	.. 1
13. யா/இராமநாதபுரம் வடக்கு, அ. த. க. பா.	.. 2
14. யா/உயிலங்குளம், அ. த. க. பா.	.. 1
15. யா/வவனிக்குளம் யூனிடர் 4, அ. த. க. பா.	.. 2
16. யா/வலைப்பாடு, அ. த. க. பா.	.. 1
17. யா/வன்னேரிக்குளம், அ. த. க. பா.	.. 2

(ஈ) 1.2.68 இல் ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறைவாகவுள்ள கிளிநொச்சித் தொகுதிப் பாடசாலைகள்

பாடசாலைப் பெயர்	பற்றாக்குறை
1. யா/ஆலங்குளம், அ. த. க. பா.	.. 1
2. யா/பூநகரி அத்தாய், அ. த. க. பா.	.. 1
3. யா/செல்லியாழிவு, அ. த. க. பா.	.. 1

பாடசாலைப் பெயர்	பற்றுக்குறை
4. யா/செம்பன்குளே, அ. த. க. பா.	1
5. யா/செட்டியகுறிச்சி, அ. த. க. பா.	1
6. யா/ஆனையிறவு, அ. த. க. பா.	1
7. யா/ஞானிமடம், அ. த. க. பா.	1
8. யா/கோயிலவயல், அ. த. க. பா.	1
9. யா/குஞ்சிக்குளம் கணேச வித்.	1
10. யா/மட்டுவில்நாடு, அ. த. க. பா.	1
11. யா/முரசுமோட்டை புனித அந்நோனியார் ஞே. க. த. க.	1
12. யா/ஒட்டறுத்தகுளம், அ. த. க. பா.	1
13. யா/பரந்தன், அ. த. க. பா.	1
14. யா/பூநகரி நல்லூர், அ. த. க. பா.	1
15. யா/புத்துவெட்டுவான், இ. த. க. பா.	1
16. யா/இராமநாதபுரம் கிழக்கு, அ. த. க. பா.	1
17. யா/ஸ்கந்தபுரம், அ. த. க. பா.	1
18. யா/சிவநகர், அ. த. க. பா.	1
19. யா/தட்டுவன்கொட்டி, அ. த. க. பா.	1
20. யா/தம்பிராய், அ. த. க. பா.	1
21. யா/தர்மக்கேணி, அ. த. க. பா.	1
22. யா/தர்மபரம் இல. 1, அ. த. க. பா.	1
23. யா/உயிலங்குளம், அ. த. க. பா.	1
24. யா/வவனிக்குளம் பூனிற் 4, அ. த. க. பா.	1
25. யா/வலைப்பாடு, ஞே. க. த. க. பா.	1
26. யா/வேராலை, இ. த. க. பா.	1
27. யா/இராமநாதபுரம் வடக்கு, அ. த. க. பா.	3
28. யா/முரசுமோட்டை முருகானந்த	4
29. யா/இளிநொச்சி, இ. த. க. பா.	1
30. யா/வவனிக்குளம் பூனிற் 3, அ. த. க. பா.	3
31. யா/வன்னேரிக்குளம், அ. த. க. பா.	3

(a) LIST OF HEAD TEACHERS AND ASSISTANT TEACHERS TRANSFERRED FROM KILINCHCHI ELECTORATE TO JAFFNA PENINSULA AND OTHER PLACES BETWEEN 1.12.67 AND 1.3.68 AND THE SCHOOLS IN WHICH THEY SERVED AND THE SCHOOLS TO WHICH THEY HAVE BEEN TRANSFERRED

Name of Teacher	Name of school served	Name of school to which transferred
1. Mr. K. Veeragathiipilai	J/Chelliativu GTMS	V/Pavatkulam Stage 3 No. 9 GTMS
2. Mr. A. Paramanathar	J/Chempankundu GTMS	J/Chavakachcheri R.C.T.M.S. and varied to Maravanpulo Hindu T.M.S.
3. Mr. K. N. Nicholas	J/Muhamalai RCTMS	J/Chavakachcheri RCTMS
4. Mr. S. Arumugem	J/Oddaruthakulam GTMS	J/Thavaddy Hindu T.M.S.
5. Mr. S. Senathirajah	J/Palai Station C.C.T.M.S.	K/Hewaketta M.M.V.
6. Mr. A. Fernando	J/Palai R.C.T.M.S.	V/Kothandanochehikulam GTMS
7. Mr. V. Thambyiah	J/Puthuvedduvan GTMS	B/Passara T.M.S.
*8. Mr. A. Mahadevan	J/Ramanathapuram North GTMS	R/Ratnapura G.T.M.S.
9. Mr. S. Ariaratnam	J/Skandapuram GTMS	C/Kollupitiya MMTMS
10. Mr. V. Theivendrapillai	J/Thadduvankoddy GTMS	V/Mannakulam GTMS

* Transfer deferred till 31. 12. 68.

Name of Teacher	Name of school served	Name of school to which transferred
11. Mr. S. Chelliah	.. J/Tharmakerny G.T.M.S.	.. V/Mulliyawalai H.B.T.M.S.
12. Mr. V. Eliyathamby	.. J/Thunnukksai G.T.M.S.	.. J/Mariyakarnthoddam T.M.S.
13. Mr. V. S. James	.. J/Valaipadu. G.T.M.S.	.. J/Thattatheru Hindu T.M.S.
14. Mr. R. Rajalingam	.. J/Iyakachchi G.T.M.S.	.. J/Uduvil Mann's English School
15. Mr. E. Murugupillai	.. J/Ramanathapuram East G.T.M.S.	J/Valvettithurai A.M.T.M.S.
16. Mrs. R. Kandiah	.. J/Murasumoddoi Murugananda Vid.	J/Delft West Bharathy Vid.
*17. Mrs. M. Senathirajah	.. J/Palai C.C.T.M.S.	.. K/Rajawela G.T.M.S.
18. Mrs. P. Kandasamy	.. J/Tharmapuram No. 2 G.T.M.S.	J/Chankanai East Saiva- pragasa Vid.
*19. Mr. A. Srisikandarajah	.. J/Palai M.V.	.. J/Puloy Boys Eng. School
20. Mr. A. Asaipillai	.. J/Palai M.V.	.. T/Thiriyai G.T.M.S.
21. Mrs. M. Sivaguru	.. J/Poonakary M.V.	.. J/Manipay Sothivembadi T.M.S.
22. Mr. V. Theivandram	.. J/Uruthirapuram M.V.	.. J/Kopay Christian College
23. Mrs. S. George	.. J/Uruthirapuram M.V.	.. MN/Pessalai R.C.T.M.S.
*24. Mr. T. Kulasingam	.. J/Palai R.C.	.. MT/Keppitiya Muslim Vid.

*Transfer deferred till 31.12.68

(b) LIST OF HEAD TEACHERS AND ASSISTANT TEACHERS TRANSFERRED TO KILINOCCHI ELECTORATE AND SCHOOLS TO WHICH THEY HAVE BEEN TRANSFERRED TO AND THE DATE OF THEIR TRANSFER

Name of Teacher	Designation	Name of School to which the transfer is given	Effective Date
1. Mr. V. Ponniah	.. Assistant	.. J/Elephantpass G.T.M.S.	.. 1. 1. 68
2. Mr. A. Sabaratnasingham	.. Head Master	.. J/Palai C.C.T.M.S.	.. 1. 1. 68
3. Mr. R. Appadurai	.. Assistant	.. J/Kilinochchi M.V.	.. 1. 1. 68
4. Mr. A. M. Basheer	.. Assistant	.. J/Poonakary M. V.	.. 1. 1. 68
5. Mr. V. Selladurai	.. Sr. Asst.	.. J/Ramanathapuram East G.T.M.S.	1. 1. 68
6. Mr. S. M. Anthonypillai	.. Head Master	.. J/Killaly R.C.T.M.S.	.. 1. 1. 68
7. Mr. S. Velupillai	.. Head Master	.. J/Soranpattu Ganesha	.. 1. 1. 68
8. Mr. P. R. Arulnayagam	.. Assistant	.. J/St. Theresa School	.. 1. 1. 68
9. Mrs. V. Manonmani	.. Assistant	.. J/Kilinochchi Hindu T.M.S.	.. 1. 2. 68
10. Mrs. N. Arunasalam	.. Assistant	.. J/Vembodukerni C.C.T.M.S.	.. 1. 2. 68
11. Mrs. J. T. Selvadurai	.. Assistant	.. J/Paranthan Hindu T.M.S.	.. 3. 2. 68
12. Mr. K. Nagalingam	.. Head Master	.. J/Paranthan Hindu T.M.S.	.. 1. 3. 68
13. Mr. T. Selvarajah	.. Assistant	.. J/Vavunikulam Unit 4 G.T.M.S.	1. 3. 68
14. Mr. A. Thuraiappah	.. Assistant	.. J/Tharmapuram No. 2 G.T.M.S.	1. 3. 68
15. Mr. V. Chellappah	.. Head Master	.. J/Thunukai G.T.M.S.	.. 14. 8.68

(c) LIST OF VANCANCIES AT SCHOOLS OF KILINOCCHI ELECTORATE AS ON 1.12.1967

Name of School	Existing Vacancies
1. J/Alankulam G.T.M.S.	.. 1
2. J/Elephant pass G.T.M.S.	.. 1
3. J/Gnanimadam G.T.M.S.	.. 1
4. J/Killali R.C.T.M.S.	.. 1
5. J/Kilinochchi Hindu T.M.S.	.. 2
6. J/Kovilvayal C.C.T.M.S.	.. 1
7. J/Kunchukulam Ganesha Vid.	.. 1
8. J/Madduvil Nadu G.T.M.S.	.. 1
9. J/Murusumoddoi Muruganada	.. 1
10. J/Murusumoddoi St. Anthony's T.M.S.	.. 1
11. J/Paranthan G.T.M.S.	.. 1
12. J/Paranthan Hindu T.M.S.	.. 1
13. J/Ramanathapuram North G.T.M.S.	.. 2
14. J/Uylankulam G.T.M.S.	.. 1
15. J/Vavunikulam Unit 4 G.T.M.S.	.. 2
16. J/Valaipadu G.T.M.S.	.. 1
17. J/Vannerikulam G.T.M.S.	.. 2
Total	.. 21

(d) LIST OF VACANCIES AT SCHOOL OF KILINOCCHI ELETCORARTE AS ON 1.2.68

Name of School	Existing Vacancies
1. J/Alankulam G.T.M.S.	1
2. J/Poonakary Attai G.T.M.S.	1
3. J/Chelliativu G.T.M.S.	1
4. J/Chembankundu G.T.M.S.	1
5. J/Chettiyakurichi G. T. M. S.	1
6. J/Elephantpass G.T.M.S.	1
7. J/Gnanimadam G.T.M.S.	1
8. J/Kovilvayal G.T.M.S.	1
9. J/Kunchikulam Ganesha T.M.S.	1
10. J/Madduvil Nadu G.T.M.S.	1
11. J/Murumoddoi St. Anthony's R.C.T.M.S.	1
12. J/Oddaruthakulam G.T.M.S.	1
13. J/Paranthan G.T.M.S. . .	1
14. J/Poonakary Nallur G.T.M.S.	1
15. J/Puthuvedduvan Hindu T.M.S.	1
16. J/Ramanathapuram East G.T.M.S.	1
17. J/Skandapuram G.T.M.S.	1
18. J/Sivanagar G.T.M.S. . .	1
19. J/Thattuvankotty G.T.M.S.	1
20. J/Thambirai G.T.M.S. . .	1
21. J/Tharmakerny G.T.M.S.	1
22. J/Tharmapuram No. 1, G.T.M.S.	1
23. J/Uylamkulam G.T.M.S.	1
24. J/Vavunikulam Unit 4, G.T.M.S.	1
25. J/Valaipadu R.C.T.M.S.	1
26. J/Veravil Hindu . . .	1
27. J/Ramanathapuram North (Newly upgraded M.V.)	3
28. J/Murasumodda Murugananda (Newly upgraded M.V.)..	4
29. J/Kilinochchi Hindu (Newly upgraded M.V.)	1
30. J/Vavunikulam Unit 3 (Newly upgraded M.V.)	3
31. J/Vannerikulam (Newly Upgraded M.V.)	3
Total	40

උපකාරී පාසල් හා ගුරු විදුහල්වල සුළු සේවකයින්ට විශ්‍රාම වැටුප්

உதவி நன்கொடைபெறும் பாடசாலை, ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி கிற்றாழியர் : உபகாரச்சம்பளம்

MINOR EMPLOYEES IN ASSISTED SCHOOLS AND TRAINING COLLEGES : PENSIONABILITY

9. රත්නසිරි වික්‍රමනායක මයා. (හොරහන)

(සී.රු. රත්නසිරි වික්‍රමනායක—හොරහන)
(Mr. Ratnasiri Wickramanayaka—Horana)

අධ්‍යාපන හා සංස්කෘතික කටයුතු ඇමති තේ ඇසු ප්‍රශ්නය : (අ) උපකාරී පාසල හා ගුරු විදුහල්වල සේවය කරන සුළු සේවකයින් විශ්‍රාම වැටුප් තත්වයට පැමිණවීමට කටයුතු කර තිබේද? (ආ) එසේ නැත්නම් මේ කාරණය ගැන නොපමාව ක්‍රියා කරනවාද? (ඇ) නොඑසේ නම්, ඒ මන්ද?

கல்வி, கலாசார விவகார அமைச்சரைக் கேட்ட வினா : (அ) உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகளிலும் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளிலும் சேவை செய்யும் கிற்றாழியர் உபகாரச் சம்பளம் பெற வழிவகை செய்யப் பட்டுள்ளதா? (ஆ) இன்றேல், இவ்விஷயம் பற்றி நடவடிக்கை எடுப்பாரா? (இ) இன்றேல், ஏன்?

asked the Minister of Education and Cultural Affairs : (a) Has action been taken to grant pensionable status to minor employees employed in assisted schools and teachers' training colleges? (b) If such action has not been taken, will he take early action in this matter? (c) If not, why?

සැපයීම පිණිස අවශ්‍ය වෙනත් කාර්යාල සමග මෙම කාර්යාලයද උචිත වේලාවට සලකා බලනු ඇත.

විසර්ජන කෙටුම්පත් පනත, 1968-69

ඉනුස්කීට්ටු මසොතා, 1968-69

APPROPRIATION BILL, 1968-69

කල් තබන ලද මිවැදය තව දුරටත් පවත්වනු පිණිස නියෝගය කියවන ලදී. ඊට අදාළ ප්‍රශ්නය [අගෝස්තු 2]

“කෙටුම්පත් පිණිස දන් දෙවන වර කියවිය යුතුය.”—[ගරු වන් නිතායක]

ප්‍රශ්නය යළිත් සහතිමබ කරන ලදී.

ஆகஸ்ட் 2 ஆம் தேதிய வினா மீதான ஒத்திவைக்கப் பெற்ற விவாதம் மீள ஆரம்பிப்பதற்கான கட்டளை வாசிக்கப்பட்டது.

“மசோதா இப்பொழுது இரண்டாம் முறை மதிப்பிக்கப்படுமாக” [கௌரவ வன்னிநாயக்க].

வினா, மீண்டும் எடுத்தியம்பப்பெற்றது.

Order read for resuming Adjourned Debate on Question—[2nd August]

“That the Bill be now read a Second time”—[The Hon. Wanninayake]

Question again proposed.

කථානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

I would request hon. Members to keep strictly to the time allotted to them by their respective Party Whips.

දු. හා. 10.18

මෙම නීතිය ල කේතනායක මයා. (මැද වම් විස)

(திரு. மைத்திரிபால சேனநாயக்க—மதவாசி)

(Mr. Maithripala Senanayake—Medawachchiya)

ගරු කථානායකතුමනි, එක්සත් ජාතික පක්ෂයේ නැත්තම් හත් හවුල් ආණ්ඩුවේ 4 වෙනි අයවැය ලේඛනය දෙවැනි වර කියවීමේ විවැදය ආරම්භ කිරීමේ පළමුවැනි කථාව කිරීමට විරුද්ධ පක්ෂය වෙනුවෙන් මට අවස්ථාව ලැබීම ගැන මා සන්තෝෂ වෙනවා.

මේ රටේ මහජනතාව, ඒ කියන්නේ පොදු මහජනතාව, මේ හතරවැනි අය වැය ලේඛනය ගැන ලොකු බලාපොරොත්තුවක් ඇති කර ගෙන සිටියා. මේ අයවැය ලේඛනයෙන් වත් ඒ අයට යම්කිසි සහනයක් ලැබෙනවා ඇතැයි ඒ අය ලොකු බලාපොරොත්තුවකිනුයි සිටියේ. ගරු මුදල් ඇමතිතුමා විසින් පළමුවැනි අයවැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කරන අවස්ථාවේදීත් මහජනතාව ඒ විධියේ බලාපොරොත්තු ඇතිව සිටියත් ඔවුන් කල්පනා කළා, ආණ්ඩුවක් වෙනස් වී අලුත් ආණ්ඩුවක් පිහිටුවේද වහාම මැතිවරණ කාලයේදී දැන් න පොරොන්දු, මහජනතාව බලාපොරොත්තු වූ සහන, ලබා දීම මුදල් ඇමතිවරයාට ඒ තරම් පහසු දෙයක් නොවන බව. පළමු වැනි අයවැය ලේඛනයෙන්ම මුදල් ඇමති තුමාට එවැනි දෙයක් කිරීම ඒ තරම් පහසු දෙයක් නොවෙයි. නමුත් මේ රජයේ දෙවැනි අයවැය ලේඛනය ගැනත් මහජනතාව ලොකු බලාපොරොත්තුවක් ඇති කර ගෙන සිටියා. ඒ අවස්ථාවේදී පොදු මහජනතාවට යම්කිසි සහනයක් සැලසේ විය කියා කොයි තරම් ලොකු බලාපොරොත්තුවක් ඒ අය ඇති කර ගෙන සිටින්න ඇත්ද කියා විස්තර කරන්න වුවමනාවක් නැහැ. නමුත් ඔවුන්ට එවැනි සහනයක් එයින් ලැබුණේ නැහැ. ඊළඟට තුන්වැනි අයවැය ලේඛනයෙන් ලැබුණේ එවැනිම තත්ත්වයකුයි. දැන් මේ ආණ්ඩුව විසින් හතරවැනි අයවැය ලේඛනයක් ඉදිරිපත් කර තිබෙනවා. නීත්‍යනුකූලව නම් මේ ආණ්ඩුවට මේ රට පාලනය කිරීමට අයිතිය තිබෙන්නේ තව ස්වල්ප කාලයක් පමණයි. අවුරුදු තුනහමාරක් තිස්සේ මේ ආණ්ඩුව විසින් මේ රටේ පාලන තන්ත්‍රය අතට අරගෙන කටයුතු කර ගෙන ගියා. මේ කාලය ඇතුළත කළ යුතු වෙනස්කම් කර, මේ හතරවැනි අය වැය ලේඛනයෙන් වත් මහජනතාවට යම්කිසි සහනයක් සලසා දේවිය කියා පොදු මහජනතාව කල්පනා කළා. නමුත් ඒ බලාපොරොත්තුව මේ වරත් සුන්චි ගොස් තිබෙන බව කතහාවලවෙන් වුවද අපට කියන්නට සිදුවී තිබෙනවා.

මේ අවුරුදු තුනහමාර ඇතුළත ඉදිරිපත් කර තිබෙන අයවැය ලේඛන හතරෙන් පොදු මහජනතාව බලාපොරොත්තු වූණ

[මෙම වාර්තාව සේනානායක මො.]

සහනය නොලැබුණත්, මේ හත් සවුල් ආණ්ඩුව ඒ අයගේ මහජනතාව හැටියට සලකන විදේශීය ධනපතියන්ටත් දේශීය ධනපතියන්ටත් කිසිම අඩුවක් නැතිව ලබා දිය යුතු සම්පූර්ණ සහනය මේ අවුරුදු තුනහමාර ඇතුළත ලබාදී තිබෙන බව වැඩිපුර විස්තර සහිතව කියන්නට වුව මනා කරන්නේ නැහැ. දළ වශයෙන් බැලූ වෙන් මේ අවුරුදු තුන හමාර තුළදී ස්ව දේශික හා විදේශික ධනපතියන්ට සහන වශයෙන් රුපියල් කෝටි දෙසියක පමණ මුදලක් මේ හත් හවුල් ආණ්ඩුවෙන් ලැබී තිබෙනවා යයි අපට ප්‍රකාශ කරන්නට පුළුවනි. ඒ වාගේම මේ අවුරුදු තුන හමාර තුළදී පොදු මහජනතාවට දළ වශයෙන් රුපියල් කෝටි තුන්සිය තිස්හයක බරක් පටවා තිබෙන බවත් කියන්නට පුළුවනි. පොදු මහජනතාවට සහන සලසා දෙනවා යයි කී, ඉර හඳ දෙනවා යයි කී උදව්‍යට පාලන බලය ලැබුණායින් පසුව දළ වශයෙන් රුපියල් කෝටි තුන්සිය තිස්හයක බරක් ඒ මහජනතාව පිට පටවා තිබෙනවා.

අයවැය ලේඛනයකදී පොදුවේ කාරණා දෙකක් ගැන කල්පනා කර බැලීම සිදු වයි. ඉන් එකක් නම් සහන දී තිබෙන්නේ කොපද යන්නයි. තවත් විධියකට කියතොත් කුමන පංතියකට සහන සලසා දී තිබෙනවාද යන්නයි. අනෙක් කාරණය නම් මහජනතාව ඕනෑකමින් බලාගෙන සිටින රැකිරීම් ප්‍රශ්නය ජීවන වියදම් ප්‍රශ්නය විසඳීම සඳහා පියවරවල් ගෙන තිබෙනවාද යන්නයි. මේ හත් හවුල් ආණ්ඩුව ඇති වුණායින් පසුව පසුගිය අවුරුදු තුන හමාර තුළදී හා විශේෂයෙන් මේ අවුරුද්දේදී ඔය දෙවනුව කි ප්‍රශ්න දෙක මොන විධියට විසඳා තිබෙනවාදැයි මොහොතක් කල්පනා කර බලමු.

1965 මාර්තු මාසයේ 25 වැනිදා අග මැතිතුමා දිවුරුම් දීමෙන් පසුව මෙම හත් හවුල් ආණ්ඩුව ඇතිකොට පැය විසිහතරක් තුළදී කරන ලද ප්‍රකාශය මට මතකයි. “තෙල් කොම්පැනිකාරයන්ට දීමට තිබෙන වන්දි මුදල් වහාම ගෙවන්නට යනවා.” යනුවෙන් කරන ලද ඒ ප්‍රකාශය එතුමා මේ හත් හවුල් ආණ්ඩුව පිහිටුවීමෙන්

පසුව කරන ලද පළමුවැනි ප්‍රකාශයයි. තෙල් වන්දි ප්‍රශ්නය විසඳා අවසන් වුණායින් පසුව මේ ආණ්ඩුවේ කුළුපහ මිනු යන් වශයෙන් සලකනු ලබන ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදය හා බටහිර ජර්මනිය වැනි රටවලින් ආධාර ගලා එනැයි එතුමා අදහස් කරන්නට ඇති.

ඇත්තෙන්ම මේ කාල සීමාව තුළදී මේ ආණ්ඩුව වැඩිපුරම සහන දී තිබෙන්නේ කොපද? මා මුලින් කීවා වාගේ තෙල් කොම්පැනිකාරයන් බලාපොරොත්තු වූ වන්දි මුදල ඔවුන්ට දුන්නා. වන්දි විනිශ්චය මණ්ඩලයේ තක්සේරුවටත් වැඩි ප්‍රමාණයක් දෙන්නට විශේෂ නීති ඉදිරිපත් කර සම්මත කර ගන්නා. එය මේ ආණ්ඩුවේ පළමුවැනි ක්‍රියාවයි. ඊළඟට කෙළේ මොකක්ද? 1964 අවුරුද්දේ සිට, විදේශ කොම්පැනිකාරයන් මේ රටින් උපයන ලාභ මුදල් පිටරට ගෙන යෑම නාවකාලිකව තහනම් කර තිබුණා. මේ ආණ්ඩුව විදේශීය ධනපති කොම්පැනි කාරයින්ට එයිනුත් සහනයක් දී තිබෙනවා. සියේට 45 ක් වූ ප්‍රාග්ධන ලාභ බද්ද සියේට 25 දක්වා මේ ආණ්ඩුව අඩු කර තිබෙනවා. එය තුන්වැන්න වශයෙන් සඳහන් කරන්නට පුළුවනි. කොම්පැනි බද්ද සියේට 57 සිට 50 දක්වා අඩු කළා. එයිනුත් නතර නොවී මේ ආණ්ඩුව non-resident companies නමින් හඳුන්වනු ලබන, ලංකාවේ පදිංචිය නැති අයගේ කොම්පැනිවලින් අය කළ බද්ද සියේට 70 සිට 61 දක්වා අඩු කර තිබෙනවා. මේ ආණ්ඩුව කළ තවත් දෙයක් නම් ලංකාවේ සිටින විදේශිකයන්ගෙන් අය කළ විසා බද්ද නැති කර දැමීමයි. විදේශ බැංකු කාරයින්ට තිබුණු අවහිරකම් ආදියත් මේ ආණ්ඩුව නැති කර දැමීමා. විදේශ බැංකු වල ලංකිකයන් මුදල් තැන්පත් කිරීම සම්බන්ධයෙන් යම් යම් අවහිර තිබුණා. ඊයේ පෙරේද නීතියක් සකස් කර ඒවාත් අස් කර දැමීමා. දහස් ගණන් පෞද්ගලික කොම්පැනිකාරයින්ට තිබුණු අලාභ පටා අනෙක් කොම්පැනිකාරයින්ගේ ලාභ වලින් කපාගන්නට මාර්ගයක් මේ ආණ්ඩුව සලසා තිබෙනවා. ඔන්න ඔවා තමයි පසුගිය අවුරුදු තුනහමාර තුළදී මේ ආණ්ඩුව විදේශීය සහ ස්වදේශීය ධනපති යන්ට දී තිබෙන සහන.

සාමාන්‍ය පොදු මහජනතාවට මොන විධියේ සහන දී තිබෙනවාදැයි ඊළඟට බලමු. හාල් සලාකය සම්බන්ධයෙන් කර තිබෙන්නේ මොකක්ද? හාල් සේරුව ගත 25 බැගින් සතියකට හාල් සේරු දෙකක් ලබා ගැනීමේ වරප්‍රසාදය 1960 සිට මේ රටේ මහජනතාවට තිබුණු නමුත් එයින් එක් සේරුවක් නිකම් දෙනවා. ඇත්ත වශයෙන්ම එහි නියම ප්‍රතිඵලය කුමක්ද? ශත පණහකට හාල් සේරු දෙකක් ලබාගත් ජනතාවට අද සිදු වී තිබෙන්නේ එක් හාල් සේරුවක් නොමිලයේ ලබමින් දෙවැනි හාල් සේරුව සඳහා රු. 1.25 ක්, 1.30 ක් නැත්නම් 1.50 ක් ගෙවන්නටයි. ඔත්ත ඔය විධියේ තත්ත්වයකට ජනතාව පත් කර තිබෙනවා. සාමාන්‍ය පොදු මහජනතාවට අවශ්‍ය වෙනත් ආහාරපාන ගැනත්, ලදරුවන්ට වුවමනා කරන කිරි පිටි ගැනත්, කුච්ඛවු ආදිය ගැනත් තත්ත්වය ඉතාමත් කනගාටුදායකයි. වැඩි මිලට ගැනීමට සිදු වීමත්, ලැබෙන ප්‍රමාණය පවා අවුත්ස ගණනකට සීමා වී තිබීමත්, මේ ආණ්ඩුව පොදු මහජනතාවට දුන් සහනයන් හැටියට මේ ආණ්ඩුව කල්පනා කර තත්, එය ඇත්ත වශයෙන්ම පොදු මහජනතාව පිට පටවන ලද බරක් බව මේ අවස්ථාවේ කියන්නට ඕනෑ.

සාමාන්‍ය පොදු මහජනතාව බලාපොරොත්තු වූ සහන වෙනුවට ගරු මුදල් ඇමතිතුමා දී තිබෙන්නේ මොනවාද? සිගරට් මිල වැඩි වුණා. සාමාන්‍ය මනුෂ්‍යයා පාවිච්චි කරන අරක්කු බෝතලේ මිල පවා රුපියල් අටේ සිට දහය දක්වා වැඩි කළා. රුපියල් දහයේ අරක්කුවල මිල වැඩි වුණේ නැහැ. අරක්කු බිම හොඳ දෙය කැයි අපි කියන්නේ නැහැ. එහෙත් සාමාන්‍ය මනුෂ්‍යයා එය පාවිච්චි කරනවා. තමාගේ විනෝදය සඳහාත්, මහන්සි වූ විට යම් ප්‍රමාණයක සහනයක් ලබා ගැනීම පිණිසත්, ඇතැම් අය එය පාවිච්චි කරනවා. එහි මිල පවා ගරු මුදල් ඇමතිතුමා වැඩි කර තිබෙනවා. ඒ හැර, සියේට පහක්ව තිබුණු පිරිවැටුම් බද්ද එක පැත්ත පහරිත්ම සියේට 10 ක් කර තිබෙනවා. සාමාන්‍ය දුප්පත් පාරිභෝගිකයාට අවශ්‍ය සෑම දෙයකම මිල සියේට පහකින් ඒ අනුව වැඩි කර තිබෙන බව කියන්නට දැන් අපට සිද්ධවෙලා තිබෙනවා.

විදේශ විනිමය හිමිකම් සහතික ක්‍රමය හේතුකොටගෙන අද සෑම බඩුවකම පාහේ මිල වැඩි වී තිබෙනවා. එයින් විශේෂයෙන් එක් කාරණයක් ගැන සඳහන් කරන්න කැමතියි. වර්තමාන රජය අපේ අධ්‍යාපන ක්‍රමය ප්‍රතිසංවිධානය කරගෙන යනවාය කියනවා. අධ්‍යාපනය ලබන්න වුන්ට—විශේෂයෙන්, උසස් අධ්‍යාපනය ලබන්නවුන්ට—ලොකු ධෛර්යයක්, රුකු ලක් දෙනවාය කියන මේ රජය අඩු ගණනේ පොත් පත්වල මිල සම්බන්ධයෙන් වත් යම්කිසි සහනයක් ඇති කරවිය යයි අප බලාපොරොත්තු වුණා. එහෙත් අද මොකක්ද සිදු වී තිබෙන්නේ? මේ රජය පොහොසතුන්ට නම් රුපියල් දහස් ගණන්වලින් සහන සලසා දී තිබෙනවා. එහෙත් උසස් අධ්‍යාපනයක් ලබන දුප්පත් ගැමි දරුවන්ට සිදු වී තිබෙන්නේ මොකක්ද?

වෛද්‍ය ශාස්ත්‍රය ඉගෙන ගැනීමේදී අවශ්‍ය වන, පිටරටින් ගෙන්වන පොත් කීපයක්ම තිබෙනවා. “Gray’s Anatomy” නමැති ඉංග්‍රීසි පොත රුපියල් 140 ත් රුපියල් 175 ත් අතර ගණනකට වැඩි වී තිබෙනවා. ඊට විශේෂයෙන්ම හේතු වී තිබෙන්නේ විදේශ විනිමය හිමිකම් සහතික ක්‍රමයයි. “Datta’s Biochemistry” නමැති පොත දැන් රුපියල් 25 ක් වී තිබෙනවා. “Cunningham’s Practical Anatomy” කියන පොත දැන් රුපියල් 98 යි. නීතිය ඉගෙන ගන්නා අයට අවශ්‍ය පොතක් වන “Kenny’s Criminal Law” නමැති පොත දැන් රුපියල් 85 යි. “Lee’s Roman Dutch Law” නමැති පොත රුපියල් 56 ක් වී තිබෙනවා. “Cheshire’s Contracts” නමැති පොතේ දැන් මිල රුපියල් 65 යි. උසස් අධ්‍යාපනය ලැබීම සඳහා කිසිම පහසුකමක් නොමැතිව සිටි දුප්පත් දරුවන්ට සැහෙන කාලයක සිට විශ්ව විද්‍යාලයේ දෙරටුව පවා ඇරී තිබෙන අවස්ථාවක, ඔවුන් උනන්දුවෙන් ඉගෙන ගන්නා අවස්ථාවක, තමන්ට අවශ්‍ය පොත් මිල දී ගැනීමට මේ විධියට වියදම් කරන්නට දැන් ඔවුන්ට සිදු වී තිබෙනවා. ඔවුන් එවැනි අසීරු තත්ත්වයකට පත් කිරීම සාධාරණදැයි මුදල් ඇමතිතුමා ගෙන් අහන්න කැමතියි.

[මෙහිපාල සේනානායක මහ.]

මේ රටට අනවශ්‍ය පොත් පිටරින ගලා එන බවත්, විදේශ විනිමය හිමිකම් සහතික ක්‍රමය යටතේ දැන් ඒවා ගෙන් විමට සිදු වී ඇති බවත්, ඊයේ පෙරේදා ප්‍රවෘත්ති පත්‍රයක පල වී තිබෙනවා මා දුටුවා. ලංකාවට ගෙන්වන සෑම පොත පතකටම සහනයක් දෙන්නායි මා කියන්නේ නැහැ. විශේෂයෙන්, අධ්‍යාපන කටයුතු සඳහා අවශ්‍ය පොත් පත් විකටවත් යම්කිසි සහනයක් දෙන ලෙස මා ඉල්ලා සිටිනවා. ජාතික උසස් අධ්‍යාපන මණ්ඩලයක් තිබෙනවා නොවෙයිද? ඒ මණ්ඩලය මගින්වත්, උසස් අධ්‍යාපනය ලබන ඒ දුප්පත් ශිෂ්‍යයන්ට අර විධියේ සහනයක් දෙන්නේ නැත්තේ ඇයි?

ඊළඟට අපි බලමු, මේ රටේ ධනපති යන්ට රජය කොයි තරම් සහන දී තිබෙනවාද, දුප්පතුන්ට කොයි තරම් සහන දී තිබෙනවාද කියා. මෙවර අයවැය යෝජනා අනුව, රුපියල් 5,000 ක වාර්ෂික ආදායමක් තිබෙන කෙනෙකුට රුපියල් 60 ක ආදායම් බද්දක් ගෙවන්නට සිදු වී තිබෙන අතර, එවැන්නකු මීට කලින් ගෙවූයේ රුපියල් 50 ක් පමණයි. රුපියල් 6,000 ක වාර්ෂික ආදායමක් ලබන්නකු කලින් ආදායම් බදු වශයෙන් රුපියල් 150 ක් ගෙවූ අතර, අළුත් යෝජනා අනුව රුපියල් 135 ක් ගෙවන්නට සිදු වී තිබෙනවා. ලක්ෂයක ආදායමක් ඇති කෙනෙකුට මෙතෙක් කල් බදු වශයෙන් ගෙවන්නට සිදු වූ රුපියල් 56,350 වෙනුවට අලුත් බදු ක්‍රමය අනුව ගෙවන්නට සිදු වන්නේ රුපියල් 46,865 ක් පමණයි. ඒ අනුව ලක්ෂයක ආදායමක් ඇති අයට රුපියල් 10,000 ක සහනයක් සලසා දී තිබෙනවා. රුපියල් දෙලක්ෂයක වාර්ෂික ආදායමක් ලැබූ අය රුපියල් 1,36,000 ක බද්දක් මෙතෙක් කල් ගෙවූ නමුත්, අලුත් බදු ක්‍රමය යටතේ එවැනි අයට ගෙවන්නට සිදු වන්නේ රුපියල් 1,11,000 ක බද්දක් පමණයි. ඒ අනුව දෙලක්ෂයක ආදායමක් ලබන අයට වර්ෂයකට රුපියල් 24,000 ක සහනයක් සලසා දී තිබෙනවා. මය අන්දමට මේ ආණ්ඩුව සහන සලසා දී තිබෙන්නේ ධන පති පන්තියට බව කියන්නට සිදු වී තිබෙනවා. මා මූලිකව සඳහන් කළ අන්දමට පසුගිය මහ මැතිවරණයේදී මහජනතාවට

දුන් පොරොන්දු සහමුලින්ම අමතක කර දමා පසුගිය අවුරුදු 3½ ඇතුළත මේ ආණ්ඩුව සහන සලසා දී තිබෙන්නේ විදේශික හා ස්වදේශික ධනපති පන්තියට පමණයි කියන එක නැවතත් කියන්නට සිදු වී තිබෙනවා. මේ අවුරුදු 3½ ඇතුළත ධනපති අයට කෝටි 200 ක සහන සලසා ඇති අතර, දුප්පත් අයගේ කර පිට කෝටි 336 ක බරක් මේ හත් හවුල් ආණ්ඩුව මේ ආණ්ඩුවේ අයවැය ලේඛන හතරෙන් පටවා තිබෙන බව කියන්නට ඕනෑ.

මේ රජය වගා ව්‍යාපාරය ගැන ලොකුවට ප්‍රචාරයක් ගෙන යන මේ අවස්ථාවේ ඇත්ත වශයෙන්ම ඒ පිළිබඳ නියම තත්ත්වය කුමක්ද කියා අපි බලමු. වගා ව්‍යාපාරය දියුණු වේගයෙන් සිදුවෙමින් අපට දිනපතාම ගුවන් විදුලියෙන් අහන්නට ලැබෙනවා. එහෙත් පුද්ගලික නම් සංඛ්‍යා ලේඛන ඉදිරිපත් කරන්නේ 1965, 1966 හා 1967 යන වර්ෂවලට පමණක් වීමයි. ඊට කලින් අවුරුදුවල සංඛ්‍යා ලේඛන ඉදිරිපත් කරන්න කැමැත්තක් දක්වන්නේ නැහැ. එයට හේතුව කුමක්ද? 1964 ගැන කිව්‍යොත්—මැතිණියගේ රජය කාලයේදී—එම වර්ෂයේ වී නිෂ්පාදනය බුසල් 5,05,00,000 ක් දක්වා දියුණු වී තිබුණු බව පෙනෙනවා. 1965 වන විට එම ප්‍රමාණය බුසල් 3,03,00,000 ක් දක්වා අඩු වුණා. 1965 ට කලින් සංඛ්‍යා ලේඛන ඉදිරිපත් කළොත් අන්න ඒ වෙනස පෙනෙන තිසා ඒ අවුරුදුවල සංඛ්‍යා ලේඛන ඉදිරිපත් කරන්න කැමති නැහැ.

සාමාන්‍යයෙන් මුල සිටම, වී නිෂ්පාදනය පිළිබඳ තත්ත්වය කුමක්ද කියා අපි මීළඟට බලමු. 1955 දී වී නිෂ්පාදනය බුසල් කෝටි 3½ යි. ඒ ගරු යි. එස්. සේනානායක අගමැතිතුමා යටතේ මේ එක්සත් ජාතික පක්ෂය ආණ්ඩු කළ අවුරුදු 9 නිස්සේ වී වගාව දියුණු කළ ප්‍රමාණයයි. ඒ කාලයේ කෘෂිකර්ම ඇමති වශයෙන් සිටියේ වර්තමාන අගමැති ඩබ්ලිව් සේනානායක මහතායි. තවත් විස්තර වශයෙන් කියනවා නම්, මේ රට නිදහස ලබන්නටත් කලින් 1931 සිට 1956 දක්වා මේ එක්සත් ජාතික පක්ෂය කරන අයගේ අතේ බලය තිබුණු කාලයේ වී නිෂ්පාදනය දියුණු කළේ බුසල් 3,50,00,000 දක්වා

පමණයි. එම ප්‍රමාණය 1956 දී 2,69,00,000 දක්වා අඩු වුණා. ඒ අනුව සියයට 23 කින් අඩු වී තිබෙනවා. 1957 දී වී නිෂ්පාදනය බුසල් 3,00,60,000 දක්වා දියුණු වුණා. 1958 දී වී නිෂ්පාදනය 3,66,00,000 දක්වා දියුණු වුණා. 1959 දී එම ප්‍රමාණය බුසල් 3,65,00,000 දක්වා දියුණු වුණා. 1960 දී එම ප්‍රමාණය බුසල් 4,31,00,000 දක්වා දියුණු වුණා. 1961 දී වී වගාව බුසල් 4,32,00,000 දක්වා දියුණු වුණා. 1962 දී එය බුසල් 4,81,00,000 දක්වා දියුණු වුණා. 1963 දී එය 4,92,00,000 දක්වා දියුණු වුණා. 1964 දී—ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ ආණ්ඩුවේ අවසාන අවුරුද්දේදී—වී වගාව 5,05,00,000 දක්වා දියුණු වුණා. එහෙත් 1965 දී එය බැස්සා, 3,63,00,000 දක්වා. 1966 දී එය 4,57,00,000 දක්වා නැග්ගා. 1967 දී එය 5,51,00,000 දක්වා නැග්ගා. එහෙත් ප්‍රචාරය ගෙන යන්නේ 1965 ට කලින් වී වගාව දියුණු කිරීම සම්බන්ධ යෙන් කිසිම දෙයක් කෙරුණේ නැත කියා පෙනෙන විධියටයි.

ගරු කථානායකතුමනි, අද ගම්බදව තිබෙන තත්ත්වය කුමක්ද? විශේෂ යෙන්ම උතුරු මැද පළාත වැනි විශලී ප්‍රදේශවල අද තිබෙන තත්ත්වය කුමක්ද? අවාසනාවකට මෙන් පසුගිය පෙබර මාස මාසයේ සිට අද වන තෙක් එකම වැහි බිත්දුවක්වත් ඒ ප්‍රදේශයට ලැබී නැහැ. ඒ පළාත්වල ගොවීන් ගොවිතැන් කටයුතු කරගෙන යන්නේ ඉතාමත් අමාරුවෙනුයි. ආණ්ඩුවේ වගා ව්‍යාපාරය ගැන අපේ කිසිම විරුද්ධත්වයක් නැහැ. එහෙත් එවැනි දුෂ්කර ප්‍රදේශවල ගොවි ජනතාවට ආණ්ඩුවෙන් විශේෂ වරප්‍රසාද ලබා දෙනවා ඇතැයි අප බලාපොරොත්තු වෙනවා. මේ රජයෙන් සිදු වී තිබෙන්නේ කුමක්ද? අපේ පළාත්වල සිරිතක් වශයෙන් වැව් තාවලු ගොවිතැන් කෙරෙනවා. පුරාණයේ සිටම වැව් තාවලු ගොවිතැන පිළිබඳ ඒ වැඩ පිළිවෙළ කෙරෙන්නේ අත්හදා බැලීමක් අනුවයි. වර්ෂාව පිළිබඳව විශ්වාසයක් තබන්නට බැරි තිසා—දෙකන්නක්ම වැඩ කර ගන්නට පුළුවන් වේදෝ යන අවිශ්වාසය නිසා—අපේ පළාත්වල ගොවීන්, මාරි මාරිග දෙපාර්තමේන්තුවේ නීති ඊනි අනුව ගොවිතැන් කිරීමේ වැඩ පිළිවෙළක්

අනුගමනය කරනවා. ඒ අනුව ඔවුන් හේන් ගොවිතැන් කරනවා; වැව් තාවලු ගොවිතැන් කරනවා; සාමාන්‍ය කුඹුරු ගොවිතැන් කරනවා. එහෙත් මේ රජයේ වැඩ පිළිවෙළ නිසා වී වගාව දියුණු කිරීමට මහන්සි ගත් ඒ ගොවීන් අද විශාල අධෛයභීයකට පත් වී සිටිනවා. මුක්ටර් යොදවා වැව් තාවලු ගොවිතැන් කරන මුදලාලීලාට මේ සහනය දෙන්නය කියා මා කියන්නේ නැහැ. ඒ වැව් යටතේ ඇති ඉඩම් ගිමියන්, මාරි මාරිග දෙපාර්ත මේන්තුවේ නීති ඊනි අනුව සිරිතක් වශයෙන් කරන වැව් තාවලු ගොවිතැන නිසා ඔවුන්ට සිදු වුණේ මේ අවුරුද්දේ රුපියල් 150 ක් දඩ කන්නටයි.

ගොවි ණය පහසුකම් සැලසීම සම්බන්ධ යෙන් සිදු වී තිබෙන දේ ගැන බලමු. අපේ කාලයේදී සියයට 6 පොළියට අප ගොවීන් ට ණය දුන්නා. අද ඒ පොළී ප්‍රමාණය සියයට 12 දක්වා නංවා තිබෙනවා. එසේ නංවා තිබෙද්දී අද සිදු වන්නේ කුමක්ද? පසුගිය පෙබරවාරි මාසයේ සිට වැහි බිංදු වක්වත් නොලැබීම නිසා ඒ ප්‍රදේශයේ සමහර ගම්වල ජනතාව අද කන්නට පවා දෙයක් නැතිව ඉතාමත් අසරණ තත්ත්ව යකට වැටී සිටිනවා. එවැනි අසරණ තත්ත්ව යකට වැටී සිටින අවස්ථාවේදී ඔවුන්ගේ හාල් කුපන් පොත් පිකත් තහනම් කිරීමෙන් ඒ ගොවි ජනතාවට විශාල පහරක් ගසා තිබෙන බව කියන්නට සිදු වී තිබෙනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, විවිධ සේවා සමුපකාර සමිති මගින්, ගොවිතැන් කිරීම සඳහාත්, බිත්තර වී සඳහාත්, පෝර සඳහාත් වශයෙන් කොටස් තුනකට ගොවි ණය දෙනවා. ඒ ණය ලබා ගන්නට පුළුවන් වන්නේ පළමුවෙන් අත්සන් කරලයි. නමුත් පදවිය වැනි ගොවි ජනපද තිබෙන ප්‍රදේශවලත් තවත් ගම්බද ප්‍රදේශ කීපයකත් ගොවීන්ට පොහොර සපයා නැති නමුත් අත්සන් කළ නිසා මුදල් ගෙවන්නය කියනවා. එවැනි වැඩ පිළිවෙළක් අද ඒ ප්‍රදේශවල ගෙන යන බව මා දන්නවා. සමහර විට දෙපාර්තමේන්තුව මේ කාරණය ගැන දන්නේ නැතිව ඇති. නමුත් අත්සන් කළ පළියට—ඒ කියන්නේ පොහොරත් ගන්නාවය කියා අත්සන් කළ පළියට—

නැහැ. ප්‍රවාහණ ඇමතිතුමා එතුමාගේ ජන්ද කොට්ඨාශයට ගියාම මේ නිලධාරියා ප්‍රවාහණ ඇමතිතුමා මුණගැසෙන්නට යනවා. ඒක තමයි කරන හපන්කම. මේ විධියේ පුද්ගලයින්ගෙන් වගා ව්‍යාපාරය දියුණු කරන්නට පුළුවන්ය කියා ප්‍රවාහණ ඇමතිතුමා කල්පනා කිරනවා නම් ඊට වඩා ලොකු මෝඩකමක් තවත් නැති බව මා එතුමාට කියන්නට සතුටුයි. මොහු ගැන විභාගයක් පවත්වනවා නම් මා මේ චෝදනා සියල්ලක්ම ඔප්පු කරන්නට ලැස්තියි. විභාගයක් පවත්වන මෙන් සව දේශ කටයුතු භාර ඇමතිතුමාගෙන් තරයේම ඉල්ලා සිටිනවා. ඉඩමක් දෙන්නට අල්ලස් වශයෙන් මොහු රජයේ ජීව් එකෙන්ම, අසුවල් දවසේ, අසුවල් ගමේ සිට වී ගෝනි දෙකක් දමාගෙන අසුවල් ස්ථානයට ගෙනවුත් අසුවල් අය ලවා ඒ වී ගෝනි බැවය කියාත් මට විස්තර වශයෙන් කරුණු ඉදිරිපත් කළ හැකි බව නිර්භයව ප්‍රකාශ කරනවා. පරිපාලන සේවයෙන් ඕනෑ කෙනකු පත් කරන්න. අපි කියන අය පත් කරන්න යයි අපි ඉල්ලන්නෙ නැහැ. මම කරුණු දෙකක් කියනවා. ආදායම් පාලක සේවය ඉතාමත් තම්බුකාර සේවයක් වශයෙන් මෙතෙක් කල් පැවතිගෙන ආවා. ඒක කැන කරන්න ඒකට ගොම ගන්න එපා යයි මා සවදේශ කටයුතු භාර ඇමතිතුමාට මතක් කරනවා. මොනම ආණ්ඩුවක් යටතේ වුණත් රජයේ සේවකයන්ගෙන් මහජනයා බලාපොරොත්තු වෙන්නේ යුක්තිසහගත සේවය පමණයි. එවැනි අවංක සේවකයන් අද රජයේ සේවයේ සිටිනවා. එවැනි සේවකයන් සොයා ගැනීමට පුළුවන් තත්ත්වයක් තිබෙනවා. මා මුලින් කීව්වා වගේ පලමුවෙන් ආදායම් පාලක සේවයට තෝරුණු උදවිය—අපේ ආහාර ඇමතිතුමාත් තවත් ගරු මන්ත්‍රී වරුන්—මේ ගරු සභාවේ ඉන්නවා. ඒ වගේම දැනට දිසාපතිවරුන් වශයෙන් සේවය කරන උදවියත් සිටිනවා. එම නිසා එවැනි උසස් සේවයකට නිතා නොකරන ලෙස නැවතත් මා සවදේශ කටයුතු භාර

ඇමතිතුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා. අවංක සේවකයන් සොයා ගන්න බැරිකමක් නැති නිසා එවැනි ක්‍රියා ශූර අවංක සේවකයන් මෙම තනතුරුවලට පත් කරන ලෙස එතුමාට මතක් කරනවා.

ගරු කථානායකතුමනි, මේ රජය ධන පතියන්ට දී තිබෙන්නේ මොන විධියේ සහනයන්ද යන්නත්, දුප්පතුන් පිට පටවා තිබෙන්නේ මොන විධියේ කරදරද යන්නත් මා මුලින්ම තමුත්තාත්සේව පෙන්වා දුන්නා. දැන් මා මේ සභාව ඉදිරි පිට කියවන්නට අදහස් කරනවා, අගමැති කායභිලයෙන් නිකුත් කර තිබෙන වක්‍ර ලේඛයක්. අද මේ ආණ්ඩුවට පක්ෂපාතව ක්‍රියා කරන පත්‍ර සමාගම් මොන විධියේ වැඩ පිලිවෙලක් ගෙන යනවාද කියා ඒ වක්‍ර ලේඛයෙන් පැහැදිලි වෙනවා ඇති. එය නිකුත් වී තිබෙන්නෙ ඉංග්‍රීසියෙන් නිසා මම එය ඒ භාෂාවෙන්ම කියවනවා :

“Senate Building
Colombo. 3rd Dec. 1967.

Permanent Secretary,

The Ministry of Information and Broadcasting has on the instructions of the Hon. Prime Minister, commenced a very extensive and intensive drive stressing the necessity for hard work and production to contribute to the economic development of the country. Part of this campaign will be by raido and by means of posters and also by Press Advertisements. As far as Press advertisements are concerned I have been directed to take advantage of the Advertising Votes of Public Corporations.

For this purpose it is necessary to have for the year, about 400 pages in the Newspapers. It is suggested that your Ministry take up 25 full pages and make them available to the Ministry of Information and Broadcasting for utilization in this campaign. I shall be glad to know what the distribution of these 25 pages will be as amongst the Corporations under your Ministry.”

ආර්. ප්‍රේමදාස මහා. (පළාත් පාලන ඇමතිගේ සහ ප්‍රධානති හා ඉවත් විදුලි ඇමතිගේ පාර්ලිමේන්තු ලේකම්)

(ති.රු. ඡුර්. පිරිමෙතාස—ඉන්ද්‍රාභාසි අමාත්‍යාංශය, ත්‍රිකුණාමලය, ඉන්ද්‍රපාඨු අමාත්‍යාංශය පාරාලයාගේ කාර්යාලය)

(Mr. R. Premadasa—Parliamentary Secretary to the Minister of Local Government and to the Minister of Information & Broadcasting)

So, what is wrong in that ?

මෛත්‍රිපාල සේනානායක මයා.

(*ශ්‍රී. ශ්‍රී. ප්‍රේමදාස*)

(Mr. Maithripala Senanayake)

I shall tell you what is wrong. Please do not get excited. To continue :

“As the campaign on the directions of the Hon. Prime Minister is to commence immediately, I shall be grateful for an immediate reply, indicating the allocation of pages as between Corporations. Thereafter the Ministry of Information and Broadcasting will deal direct with the individual Corporation, if you agree.

Sgd. G. V. P. Samarasinghe,
Permanent Secretary,
Ministry of Defence & External Affairs, and Ministry of Information & Broadcasting”

ප්‍රේමදාස මයා.

(*ශ්‍රී. ශ්‍රී. ප්‍රේමදාස*)

(Mr. Premadasa)

වරද මොකක්ද?

මෛත්‍රිපාල සේනානායක මයා.

(*ශ්‍රී. ශ්‍රී. ප්‍රේමදාස*)

(Mr. Maithripala Senanayake)

මෙන්ත වරද. මේකයි, ගෙවන පිළිවෙල :

ප්‍රේමදාස මයා.

(*ශ්‍රී. ශ්‍රී. ප්‍රේමදාස*)

(Mr. Premadasa)

මොන කාරණයක් සඳහාද?

මෛත්‍රිපාල සේනානායක මයා.

(*ශ්‍රී. ශ්‍රී. ප්‍රේමදාස*)

(Mr. Maithripala Senanayake)

එක් එක් සංඝාතවෙ හා දෙපාර්තමේන්තුවට ප්‍රචාර සඳහා—

ප්‍රේමදාස මයා.

(*ශ්‍රී. ශ්‍රී. ප්‍රේමදාස*)

(Mr. Premadasa)

මය වකු ලේඛයේම තිබෙනව. මොන කාරණයක් සඳහාද කියා.

මෛත්‍රිපාල සේනානායක මයා.

(*ශ්‍රී. ශ්‍රී. ප්‍රේමදාස*)

(Mr. Maithripala Senanayake)

මම වකු ලේඛය සම්පූර්ණයෙන්ම කියවෙමි.

ප්‍රේමදාස මයා.

(*ශ්‍රී. ශ්‍රී. ප්‍රේමදාස*)

(Mr. Premadasa)

කරුණාකරල ඒ කොටස නැවතක් කියන්න. විශේෂයෙන්ම යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රීතුමා (ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා) විකක් ප්‍රමාදවෙලයි ආවෙ.

ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා

(*කලාතිථි ආචාර්ය. ආර්. ආර්. පෙරේරා*)

(Dr. N. M. Perera)

මම මික කියවල තියෙනව.

මෛත්‍රිපාල සේනානායක මයා.

(*ශ්‍රී. ශ්‍රී. ප්‍රේමදාස*)

(Mr. Maithripala Senanayake)

මෙන්ත කථානායකතුමනි, මේ සල්ලි බෙදන හැටි: “ඩේලිවිස්” පත්තරයේ එක අභලකට රු. 25 ලී. පිටුවක භාණ්ඩුව රුපියල් 4,200 ලී. පිටු 400 ක් ලබාගත යුතු බව මෙම වකු ලේඛනයේ කියා තිබෙනවා. ඒ අනුව “ඩේලිවිස්” පත්තරයට පමණක් අවුරුද්දකට රුපියල් 16,80,000 ක් ගෙවන්නට සිදු වී තිබෙනවා. “වෙමිස්” පත්තරයට රු. 12,60,000 ක් ගෙවනවා. “ඩේලිමිරර්” පත්තරයට රු. 3,50,000 ලී; “සන්” පත්තරයට රු. 6,72,000 ලී; “බ්ලිසර්වර්” පත්තරයට රු. 10,08,000ලී; “දිනමිණ” ට රු. 11,59,000ලී; “ලංකාදීප” පත්තරයට රු. 8,23,200 ලී; “දවස” පත්තරයට රු. 6,72,000 ලී; “තිනකරන්” පත්තරයට රු. 6,72,000 ලී; “විරකේසර්” පත්තරයට රු. 6,72,000 ලී. මහජනයා මුලාකිරීම සඳහා මෙපමණ මුදලක් වියදම් කරන්නට මේ ආණ්ඩුව ලැස්තියි. පසුගිය අවුරුදු තුනහමාර ඇතුළතදී දේශීය හා විදේශීය ධනපතීන්ට කෝටි දෙසිය ගණනක සහන දී, දුප්පත් මහජනතාව පිට කෝටි 336 ක බරක් පවවා කළ පව් වසා ගැනීමට මේ තරම් විශාල මුදලක් ධනපති පත්තර කොමිෂනර්වලට දීමට ආණ්ඩුව ලැස්තියි. [බාධා කිරීම]

[මෙහිපල සේනානායක මයා.]

දැන් රුපියල් හත් අට සියක පඩියක් දෙනවා. මොකක්ද මිනිසා කරන වැඩේ? ඒ භූමිය ඇතුළේ වගාකරගෙන යනවා. මොනවාද වගා කරන්නේ? ඉඟුරු, වැල් පෙනෙල, කරවිල, මඤ්ඤොක්කා, තණ කොළ සහ වැල් දෙති යන වර්ගයි. ඕවා තමයි වගා කරන්නේ. ලඝු ලේඛකයෙක් කොහොමද වගාව සම්බන්ධව දන්නේ? ගොවිතැන් සම්බන්ධව ලඝුලේඛකයන් දන්නවාද? ඉඟුරුයි මඤ්ඤොක්කයි එකට එක පාර්තියේ නිවවන මිනිහෙක් මේ රටේ ඉන්නවද? [බාබා කිරීමි.] අතික් කාරණය ඒ අංශයට කුලී කරුවන් බදවාගන්නේ කොන්ත්‍රාත්කරුවන් මාර්ගයෙනුයි. කුලී කරුවකු සපයා දීම සඳහා කොන්ත්‍රාත්කරුවට රුපියල් 4.50 ක් ගෙවනවා. කොන්ත්‍රාත්කරුවා කුලීකරුවාට රුපියල් 4 ක් ගෙවා අතික් ගත 50 මහු ගන්නවා. කවුද මේ කොන්ත්‍රාත්කරුවා? අතුරුතිරියේ පදිංචි එක්සත් ජාතික පක්‍ෂයේ ප්‍රබල ආධාරකරුවකු වන ඒ බ්‍රහ්මී පෙරේරා මහතායි. ඇයි මේ කුලීකරුවන් කොන්ත්‍රාත්කරුවෙක් මාර්ගයෙන් ගන්නේ? ඉඟුරුයි මඤ්ඤොක්කයි එකට වචන් න වුණත් ඇයි කොන්ත්‍රාත්කරුවෙක් මගින් නැතුව කුලී කරුවන් කෙළින්ම බදවා ගන්න බැරි? මේ පිළිබඳව ද තවත් විස්තර කාරක සභාවේදී ඉදිරිපත් කිරීම බලාපොරොත්තු වෙනවා.

මග විධියේ කරුණු පිළිබඳව කල්පනා කර බලන විට, කථානායකතුමනි, දැන් අවුරුදු තුනහමාරකුත් පසු වී හතරවෙනි අයවැය ලේඛනයන් ඉදිරිපත් කර අවසන්ව ඇති මේ හත් හවුල් ආණ්ඩුව මහජනයා මුද්‍රා කිරීමට කොපමණ උත්සාහ කළත් ඉදිරියට නම් එය කරන්නට බැරි බව සඳහන් කරන්නට අපට සිදු වී තිබෙනවා. ලක්ෂ කෝටි ගණන් පත්‍ර කොමිෂනරිකාරයින්ට දී ඒ මාර්ගයෙන් තමන්ගේ වැරදි වසා ගැනීමට හෝ නොකළ දේවල් මවා පෑමට හෝ පුළුවන් කියා හිතන්න එපා. ඒ ප්‍රචාරවලින් එතුමන්ලාව මනින්න මහජනයා සුදනම් නැහැ. එම නිසා පුළුවන් තරම් ඉක්මනින් මේ ආණ්ඩුව පෙරලා දැමීමෙන් පමණයි මේ රටේ මහජනතාවට සහනයක් ලබා ගැනීමට පුළුවන් වන්න

නේ, කියා අපට කියන්න සිද්ධ වී තිබෙනවා. මා විසින් ඉදිරිපත් කරනු ලැබූ ඒ කරුණු අනුව, මේ හත් හවුල් ආණ්ඩුවේ 4 වෙනි අයවැය ලේඛනයට අපේ විරුද්ධත්වය ප්‍රකාශ කරමින් මගේ වචන ස්වල්පය අවසන් කරනවා.

සී. හා. 11.07

ගරු ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන (කර්මාන්ත හා සිවර ඇමති)

(කෙළවර ග. පී. ආර්. ගුණවර්ධන—
 කෙළවර ග. පී. ආර්. ගුණවර්ධන—
 (The Hon. D. P. R. Gunawardena—
 Minister of Industries and Fisheries)

ගරු කථානායකතුමනි, ජාතික රජයේ 4 වැනි අයවැය වාර්තාව පිළිබඳ විවාදය ආරම්භ වූ අවස්ථාවේදී එම විවාදයට මුලින්ම සහභාගි වීමට පුළුවන් විම ගැන මා පළමුවෙන්ම සන්තෝෂ වෙනවා. මෙවර අයවැය ලේඛනයන් සමග මෙතෙක් ඉදිරිපත් කර ඇති අයවැය ලේඛන 4ම මේ රටේ ආර්ථික තත්ත්වය නඟා ලීමට ආධාර වී තිබෙන බව මෙම විවාදයේදී හොඳ හැටි පැහැදිලි වනු ඇතැයි මා ඉස් ඉස්සෙල්ලාම කියන්න කැමතියි. මෙම ජාතික රජය ආරම්භ වූ දිනවල තිබුණ ආර්ථික අමාරුකම්, කර්මාන්ත හා ගොවිතැන් අතින් තිබුණ අමාරුකම්, මුදල් හදල් ණයට ගැනීමට තිබුණ අමාරුකම් අද බොහෝ දුරට මඟ හැරී තිබෙන බව ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගේ කථාවෙන් හොඳ හැටි පැහැදිලි වුණ බව මා අමුතුවෙන් මතක් කර දිය යුතු ආරණයක් නොවෙයි. එහෙත් ඒ කාරණා අපේ මැදවම්වියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට (මෙහිපල සේනානායක මයා.) පැහැදිලි වී නොතිබීම ගැන මා කනගාටු වෙනවා. මැදවම්වියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා ගොවිතැන් ගැන හොඳව දන්න කෙනෙක්; දැනගන්න ඕනෑ කෙනෙක්. මට හැරව තිබෙන කර්මාන්ත ගැන යමක් කියන්න කලින් වී වගාව ගැන මා යමක් කියන්න කැමතියි. මා ඉතාම කනගාටු වෙනවා, නමුත් මුලදී යෙදී සිටි වෘත්තීය ගණනාවකටම අකැමැතිව අද ඒවා අමතක කර දමා තිබීම ගැන.

මට මතකයි, 1956-59 කාලයේදී, වැව් ගොඩවීම පිළිබඳ ප්‍රශ්නයක් මතු වුණු බව. ඒ දවස්වල අප කවුරුත් දැරූ මතයක් තමයි, වැව් තාවුළු ගොවිතැන් කිරීම හොඳ නැති බව. වැව් තාවුළු ගොවිතැන් කිරීමෙන් වැව් ගොඩවන නිසා, ඒ අත් දමට දීර්ඝ කාලයක් ගොවිතැන් කර ගෙන යාමෙන් වැව්වලින් නියම ප්‍රයෝජන ලබාගන්න බැරි වෙනවා; වැව් පතුල ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ගොඩ බිමේ මට්ටමට උස් වෙනවා. එම නිසා ඒ කාලයේ දී අප තිබූ, වැව් පතුල භාරන්න ඕනෑය, එකතුවන මඩ ඉවත් කරන්න ඕනෑය කියා. සමහර උදවියට කොළඹට ආවාට පස්සේ, ගොවිතැන් කරන කාලයේදී තමන් යමක් ඉගෙන ගත්තා නම්, ඒ වැනි අමතක වෙනවා. ඉදහිටවත් පදවිය, මැදවව්විය දිහාට ගොස් බලනවා නම් හොඳයි. ඒ කාරණය විශේෂයෙන්ම මැදවව්වියේ ගරු මන්ත්‍රිතුමාට—තුන් හවුලේ උප නායකතුමාට—මතක් කරන්න කැමතියි.

දැන් තුන් හවුල ඇතුළු නොයෙක් විධියේ වාද හේද, එක් එක් අයගේ හැප්වීම්, එක් පක්ෂයක් අනික් පක්ෂය සමඟ හැප්වීම්, බෙලි කැපීම් ආදිය ඇති වෙනවාලු. සමහර විට තුන් හවුලේ උප නායකතුමා අනාගතයේදී යම් යම් දේවල් ගැන බලාපොරොත්තුවෙන් සිටිනවා වෙන්නට පුළුවනි. සමහර විට විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායක මැතිණිය මෙහි නොපැමිණ සිටින්නේ ඒ නිසාදැයි කියන්න දන්නේ නැහැ. කෙසේ වුණත් ගරු කථානායකතුමනි, අයවැය ලේඛන විවාදය ආරම්භ කරමින් කථා කරන විට, සාමාන්‍යයෙන් විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරු ගරු සභාවේ පිරිඉතිරී සිටීම, මෙයට පෙර අයවැය ලේඛන පිළිබඳ විවාද ඇති වූ අවස්ථාවලදී සිටිනකි. නමුත් අද විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ නායිකාව මෙම ගරු සභාවේ පෙනෙන්න නැහැ. පිටත ඉන්නවාද කියන්න මා දන්නේ නැහැ. සමසමාජ පක්ෂයේ නායකයා කලින් මෙතැන සිටියා; දැන් පෙනෙන්න නැහැ. උප නායකතුමාත් හිටියා; කෙසේ හිසාදැයි කියන්න දන්නේ නැහැ.

ගරු මන්ත්‍රීවරයෙක්
(*කෙසරාභා අභිසේකර ඉලාහාරාජ*)
(An hon. Member)
එතකොට තමුත් නාන්සේලාගේ පැත්තේ අය?

ගරු සී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන
(*කෙසරාභා. පී. ජයරත්න*)
(The Hon. D. P. R. Gunawardena)

අපේ පැත්තේ වුවමනා තරම් ඉන්නවා. ඒ ගැන කිසිම සැකයක් නැහැ. විශේෂයෙන්ම අප කවුරුත් දන්නවා, මෙම විවාදය ආරම්භ කරන්නේ විරුද්ධ පාර්ශ්වයෙන් කියන කාරණය. නමුත් විරුද්ධ පාර්ශ්වයෙන් මෙම විවාදය ආරම්භ කරනවාය කියන හැඟීමක්වත් විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරුන් තුළ තිබී නැහැ. මෙහිදී මා විශේෂයෙන්ම බලාපොරොත්තු වුණා, ආණ්ඩු පක්ෂයෙන් මන්ත්‍රීවරුන් අඩු වුණත්, විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ මන්ත්‍රීවරු මෙතැනට ඇවිත්, තුන් හවුලට කියන්න තිබෙන්නේ මොනවාද, තුන් හවුලේ වැඩ පිළිවෙල මොකක්ද, තුන් හවුලේ ප්‍රතිපත්තිය මොනවාද, ඉදිරිපත් කර ඇති අයවැය සම්බන්ධයෙන් තුන් හවුලට යමක් කියන්න තිබෙනවාද කියා දැනගැනීමට උනන්දුවක් දක්වාවිය කියා. සමහර විට එම කොටස් දැනගෙන සිටින්නට ඇති වැඩිපුර යමක් කියවෙන්නේ නැතෙයි කියා; මෙහි ඇවිත් ඒ තරම් ප්‍රයෝජනයක් සිදු වන්නේ නැතෙයි කියා.

මැදවව්වියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට විශේෂයෙන් මා එක්තරා කාරණයක් මතක් කරන්නට කැමතියි. එනම්, එතුමා මෙතැන දී ප්‍රකාශ කරන ලද සමහර කරුණු අයවැය විවාදයේ කාරක සභා අවස්ථාවේදී සාකච්ඡා කරන්නට තැබුවා නම් මීට වඩා පැහැදිලි අත්දැකීම් ලෙහෙසි අත්දැකීම් ඒවාට පිළිතුරු දෙන්නට අපට පුළුවනිම ලැබෙනවාය යන්නයි. ඔරුවල මංසෙදාක් කිසි ඉඟුරැයි එකට හිටවන බව කිව්වා. ඒ ඉඩම් වල් කැලෑවලින්ම වැහෙන්නට ඉඩ නොදී ඉඟුරැයි මංසෙදාක්කයි හිටවන්නේ මොකටදැයි මෙතැනදී අහන්නේ නැතුව සමහරවිට අයවැය විවාදයේ කාරක සභා අවස්ථාවේදී එම කරුණු ඉදිරිපත් කළා නම් මීට වඩා පහසුවෙන් හා මීට වඩා

[ගරු සී. පී. ආර්. ඉණවර්ධන]

විස්තර ඇතුළු ඒවාට පිළිතුරු දෙන්නට පුළුවන් වේශය ප්‍රකාශ කරන්නට කැමතියි. එවැනි කරුණු නොව ගරු මුදල් ඇමතිතුමා මෙතැන්දී විශේෂයෙන් අයවැය ලේඛනයෙන් ඉදිරිපත් කරන ලද යම් යම් යෝජනා ගැන—බදු ක්‍රම ගැන සහ ආදායම් ලබා ගැනීමට සලසා තිබෙන අනිකුත් ක්‍රම ගැන—කිවිවා නම් හොඳයි. එතුමා වෙන් කර තිබෙන මුදල් වියදම් කරන්නේ මොන වාටද, මොන මොන ක්‍රමවලටද සහන සලසා තිබෙන්නේ කුමන කුමන කොටස්වලටද යනාදී කරුණු ගැන කිවිවා නම් හොඳයි. යම් කොටසකට එමගින් අපහසු තත්ත්වයක් ඇති වී තිබෙනවා නම් ඒවා ගැනත් විස්තර කලා නම් වරදක් නැතෙයි කියන්නට පුළුවනි. ඒ නිසා මන්ත්‍රීතුමා කී ඒ කරුණුවලට මා පිළිතුරු දෙන්නට විශ්ශී කරන්නේ නැහැ. මංඤාක්කයි ඉඟුරුයි එකට හිටෙව්වාම මංඤාක්කාවලට වහ වැදෙනවාද ඉඟුරුවලට වහ වැදෙනවාද කියන්න අමාරුයි. එහෙත් යම් ඉඩමක් මුඩු බිමක් හැටියටම තිබෙන්නට හරින වාට වඩා හොඳයි මංඤාක්කා නැතිනම් ඉඟුරුවත් හිටවනවා නම්. වානේ සංස්ථා වට අයත් ඉඩමක වුවත් එහෙම දෙයක් කලාට වානේවලට වහ වදින්නේ නැති බව මා කියන්නට කැමතියි.

ගරු කළානායකතුමනි, එතුමා තවත් දෙයක් කීවිවා. මේ ආණ්ඩුව පවත් ගත් ද සිටම විදේශීය ධනපතින්ටයි ලංකාවේ ධනපතින්ටයි සහන දුන්නා හැරෙන්නට අපේ රටේ අනිකුත් කොටස්වලට—කම් කරුවන්ට ගොවීන්ට වැනි මධ්‍යම පන්තියේ අනිකුත් කොටස්වලට—සහන සලසා දී නැතෙයි කීවිවා. ගරු මුදල් ඇමති තුමා අවශ්‍ය පමණටත් වඩා සංඛ්‍යා ලේඛන ඉදිරිපත් කරමින්, වුවමනාවටත් වඩා විස්තර ඇතුළු, යම් යම් කොටස්වලට, විශේෂයෙන් මධ්‍යම පන්තියේ පහල කොටස්වලට, ලබා දී ඇති සහන පිළිබඳව කීවිවා. ගිය අවුරුද්දේ කම්කරුවන්ට සහ අනිකුත් කොටස්වලට කොතරම් සහන සලසා දී තිබෙනවාද යන්න ගැන පැහැදිලි වශයෙන් කරුණු ඇතුළු විස්තර කර දුන්නා. මැදවම්පියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට ඒවා ඇහුණේ නැති එක ගැන, පෙණුණේ නැති එක ගැන, ඒවා වටහා ගන්නට බැරි වූ එක ගැන මම කතාගාවූ වෙනවා.

ජාතික රජයෙන් මොනවත් කර නැතිලු. මේ රටේ ධනපති ක්‍රමයයි සමාජවාදී ක්‍රමයයි දෙක එකට පවත්වා ගෙන යන්නට ජාතික රජය වැයම් කරනවා. මහ ජනයාට අයිති රජයේ දේපොළත්, පෞද්ගලික දේපොළත් එකට පවත්වා ගෙන යන්නට පුළුවන් ය යන්න අපි විශේෂයෙන් ප්‍රකාශ කරනවා. අපි ඒක හංගන්නේ නැහැ. මේ ආණ්ඩුවත්, ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ආණ්ඩුවත්, දිවංගත බණ්ඩාරනායක මැතිතුමාගේ ප්‍රධානත්වයෙන් පැවති එම්. ඊ. පී. ආණ්ඩුවත් කළේ එය මිසක් වෙන දෙයක් නොවේය යන්න මට කරුණු ඇතුළු පැහැදිලි අන්දමින් මෙහිදී ඔප්පු කරන්නට පුළුවනි. එම නිසා අපි මිශ්‍ර ආර්ථික ක්‍රමයක්, ඒ කියන්නේ [බාඩා කිරීමක්] අපි විශ්වාස කරන්නේ නැහැ, කලිසම් බොත්තම්වල සිට පැන් තල දක්වා සියලු දේම පොදු මහජනයාට අයිති “පබ්ලික් සෙක්ටර්” කෝපරේෂන්ස්වලින් හදන්නට ඕනෑය කියා. අපි එය පිළිගෙන නැති බව පැහැදිලි වශයෙන්ම කියන්නට කැමතියි. ඒ බව තමුත්තාත්සේලා ඉගෙන ගෙන නැතිනම් දැන්වත් ඉගෙන ගන්නායි මෙතැන්දී මා විශේෂයෙන් මතක් කරනවා. එකපාරටම සේරම මහජන සන්තක කර ගෙන එයින් පසු අමාරුවෙන් ඒවා පාලනය කරගෙන යාමට බැරිකම නිසා ඒවායින් කොටස් කොටස් ආපිට දෙනවාට වඩා සමහරවිට මේ රටේ පුංචි කර්මාන්ත යනාදිය ලොකු කර්මාන්ත කිරීම පිණිස ක්‍රමානුකූලව ඉඩ දී ආධාර දී පුද්ගලයන් සතුව තිබියදීම ඒවා පවත්වා ගෙන යාම එතරම් වැරදි සහගත දෙයක් නොවේය යන්න යුරෝපයේ—මැදකොළඹ තුන්වන ගරු මන්ත්‍රීතුමාට (පී. ජී. ඩී. කෙනමත් මහ.) නින්දා ගිනිත්—වෙකොස්ලෝවෙකියාවේ එහෙම අද දින සිදු වන කාරණාවලින් පේනවා. සෝවියට් සංගමය මගින් පසුගිය අවුරුදු 50 ඇතුළත කර තිබෙන වැඩ ගැනත්, කමාන්ත අතින්, විද්‍යාව අතින්, ලබා තිබෙන දියුණුව ගැනත්, ඒ වගේම අනිකුත් අංශයන්ගෙන් ලබා තිබෙන දියුණුව ගැනත් මා ඒ රටට ගෞරව කරනවා. ඒ වගේම ආදරය කරනවා. නමුත් මේ අවුරුදු 50 ඇතුළත ඉතාමත් දරුණු අන්දමට මිනිසුන් පාහා දමා

තිබෙන බවත් කියන්නට ඕනෑ. ඒ තරම් දැරුණු ස්ථාවරත් වාදය හොඳ දෙයක්ය කියා පිටරි කේතමන්, දොස්තර වික්‍රමසිංහ යන මහත්වරුන් අපට පෙන්වා දෙන්න සුදානම් වෙනවා. නමුත් ඒ අය කියන දෙය පිළිගැනීම ඉතාම අමාරු කරුණක් බව මේ අවස්ථාවේදී කියන්න ඕනෑ.

විද්‍යාව දියුණු කිරීම ගැනත්, අධ්‍යාපනික කටයුතු දියුණු කිරීම ගැනත්, අනිකුත් කටයුතු දියුණු කිරීම ගැනත් සෝවියට් සංගමයට මා බොහොම ගරු කරනවා. නමුත් ස්ථාවරත් ගේ කාලයේදී මිනිසුන් මරා දැමූ සැපිත්, මිනිසුන්ට කරදර හිරිහැර කර තිබෙන සැපිත් මා හොඳට දන්නවා. මා හිරි ගෙදර සිටියදී ඒ සම්බන්ධ පොතක් කියවා තිබෙනවා. ඒ පොත ලියා තිබෙන්නේ යුනොස්ලාවියාවේ සිටි ඩොක්ටර් සිලිගා නමැත්තකු විසිනුයි. ඒ පොතේ නම "The Land of the Great Lie" යනුයි. ඒ පොත කියවූ මට ලොකු බියක් ඇති වුණා.

ඊට පසු මා මැනදී තවත් පොතක් කියවුවා. ඒ පොත ලියා තිබෙන්නේ මැනදී නැසී ගිය කෙනෙකු විසිනුයි. ඔහු සමාජවාදී ව්‍යාපාරයේ වැදගත් තැනක් ගත්, එංගලන්තයේ බොහෝ කාලයක් ගත කළ කෙනෙක්. සමහර විට 1929—1930 පමණ කාලයේදී බර්මිංහැම්, හැම්බර්ග්, යන නගරවලදී එතුමා මට මුණගැසෙන්නත් ඇති. එතුමා විසින් ලියන ලද පොත බොහොම වටිනා පොතක්. පොත් කීපයක්ම එතුමා විසින් ලියා තිබෙනවා. මෙන්න මෙයයි එතුමා විසින් ලියන ලද ඒ වැදගත් පොත: "The Political leaders of the Twentieth Century" එතුමාගේ නම තමයි අයිසැක් ඩොයිෂර්. මේතුමා බොහොම ප්‍රසිද්ධ කෙනෙක්. යුරෝපයේ පොත් ගැන ආදරයක් දක්වන සියලු දෙනා විසින්ම මේ පොත කියවා තිබෙනවා. ගිය අවුරුද්දේ ඉතාලියේ වාසය කරන කාලයේදීයි එතුමා මරණයට පත් වූයේ. එතුමා විසින් හැඟෙන අවුරුදු ගණනකදී පොත් කීපයක් ලියා තිබෙනවා. ස්ථාවරත් ක්‍රමය ගැන මේ පොත්වල විස්තර වෙනවා. සෝවියට් සංගමයට මා දොස් කියන්නේ නැහැ. නමුත් ස්ථාවරත් ගේ කාලයේදී මිනිසුන් මරවා තිබෙනවා. නොයෙකුත් අපරාධ කර තිබෙනවා. සමහර විට පිටරටවල සිටින දේශපාලනඥයන්ට

යින් කැඳවා ඔවුන් නැත්තටම නැති කර දමා තිබෙනවා. හත්ස්නොයිමන් මළේ කොහොමද? වටයොපාධ්‍ය මළේ කොහොමද? කියා ඩොයිෂර් මහතා එතුමාගේ පොතෙන් ප්‍රශ්න කරනවා. 1930 ගණන් වල සිට ඔහු මැරෙන තෙක්ම විශේෂ යෙත්ම ඔහුගේ අතීතම කාලයේදී මේ ස්ථාවරත් ක්‍රමය මගින් කරන ලද කටයුතු ගැන එතුමා ලියා තිබෙනවා.

ඒ තිසා නමයි, ස්ථාවරත් මැරුනාට පසුව, ඔහු වළලුන්ත යෙදුන නැතිත් ඔහුගේ සිරුර නවත ගොඩට ගෙන වෙනත් තැනක වළලුන්ත යෙදුනේ. එය කළේ කවුරුන් විසින්ද? සෝවියට් සංගමයේ ප්‍රධානියා හැටියට වැඩ කළ කෘෂේප් නමැත්තා විසිනුයි. 1966 දී මාත් ගියා එතුමාගේ මිනිවල බලන්න. අනිකුත් අයගේ මිනිවලවල් තිබුණ තැන ස්ථාවරත්ගේ මිනිවල තිබුණේ නැහැ. එතුමා වැදගත් කෙනෙක් නොවන තිසා එතුමාගේ මිනිය වෙනත් තැනක වළ දමා තිබුණා.

නමුත් ස්ථාවරත් වාදය ගැන මෙහිදී බොහොම ලොකුවට කතා කරනවා. ස්ථාවරත් වාදයට යට වන්නේ තැන කියන වෙකෝස්ලෝවෙකියාවට තර්ජනය කරනවා. ඒ රටේ සිටින මිනිසුන් ශිලාවාරයි. ඔවුන් විද්‍යාව අතින්, කර්මාන්ත අතින්, ඉතාමත් දියුණු තත්ත්වයකට පත් වී සිටින මධ්‍යම යුරෝපීය ජන කොටසක් හැටියට මුළු ලෝකයම සලකනවා. ඒ රට කාලයක සිටම දියුණු වී ගෙන ආ එහෙත්. එහෙත් අද ඊට බලපෑම් තිබෙනවා. විද්‍යාව දියුණුවත්ම විද්‍යානුකූල සමාජවාදයන් අමුතු හැඩ හුරුකම් ගන්නවා යයි කීම සත්‍යයක්. එහෙත් වික්‍රමසිංහ සහ පිටරි කෙනමන් යන අය මෙහි ස්ථාවරත්ගේ වැඩ පිළිවෙල තහවුරු කිරීමට ක්‍රියා කරනවා. ස්ථාවරත්ගේ වැඩ පිළිවෙල ඉවත් කළ යුතු බව කෘෂේප් මුළු ලෝකයටම කීව්වා. එහෙත් එය නැවතත් මෙහි ක්‍රියාත්මක කරන්නට සමහරුන් උත්සාහ කරනවා. ඒ අය ඒ විධියට උත්සාහ කිරීම ගැන මා පුදුම වන්නේ. මේ කියන දේවල් ගැන ඒ උදවිය කට පියාගෙන ඉදිවී. ඉස්සරත් ඒ විධියට ගිටියා.

ගරු කථානායකතුමනි, මා විශේෂ යෙත්ම මතක් කරන්නේ මේකයි: ධන ක්‍රමය හා සමාජවාදී ක්‍රමය එකට

[ගරු ඩී. ඩී. ආර්. ඉණවර්ධන]

ක්‍රියාත්මක කරගෙන යෑමේදී සමහර විට අන්තිමේදී එයින් එකක් ජය ගන්නවා ඇතැයි මා විශ්වාස කරනවා. සමහරුන් තදපි විප්ලව ගැන කතාසනවා. රුසියාවේ යම් කාරණයක් හේතුකොටගෙන විප්ලව යක් පැන නැගුණු නිසාම මේ රටේත් එවැන්නක් සිදු විය යුතු නොවන බව විද්‍යාඥයන් පිළිගෙන තිබෙන සත්‍යයක්. එපමණක් නොව යුරෝපයේ කොහේ බැලූවත් ඒ තත්ත්වය පිළිගන්නට සිදු වී තිබෙනවා.

මට තව වැදගත් ලිපියක් කියවන්නට ලැබුණා. ඉදහිට “බෙසර්ට්” පත්‍රයේත් හොඳ ලිපි පල වෙනවා. එයින් එකක් මට මේ ලඟදී කියවන්නට ලැබුණා. ඇත්තෙන්ම එය ඉතාමත්ම වැදගත් ලිපියක්. මා මේ කියවන්නට යන්නේ 1968 අගෝස්තු මස 4 වැනි දින නිකුත් වී ඇති “බෙසර්ට්” පත්‍රයේ පල වී ඇති ලිපියක කොටස් කිහිපයක්. මේ කොටස් කියවන එක හොඳ යයි කල්පනා කරන හෙයින් අතික් කාරණාවලට බසින්තට පෙර මේ වික කියවා අවසන් කරන්නට අදහස් කරනවා.

“Ceylon Observer,” Sunday Evening, 4th August 1968 :

“A bold, wide-ranging program for co-operation and eventual rapprochement between the United States and the Soviet Union is offered in an unpublished essay by a prominent Russian nuclear physicist. The text of the essay has now reached the West. The author, Andrei D. Sakharov, a 47 year old academician, looks to ultimate ‘convergence’ of the two superpowers as the only means of averting what he considers the dangers confronting mankind.

He defines these dangers as the threat of thermonuclear war, overpopulation and famine in the ‘poorer’ half of the world, chemical pollution of man’s environment, police states of the Hitler, Stalin and Mao varieties, and encroachment on intellectual freedom.

The physicist proposes a tentative, four-stage time-table, to the year 2,000, for political, economic and social transformations in both the U. S. and the Soviet Union. This, he says would bring the two countries together on a common ground of “Democratic Socialism...”

This, “Democratic Socialism” is the socialism in which the National Government also believes.

“and enable them to deal jointly with the problems of the underdeveloped part of the world.

Sakharov points to Czechoslovakia’s current democratization as a significant experiment in the search for a middle ground between the Socialist and Capitalist systems and calls on the Soviet leadership to support Prague’s initiative politically and with economic aid.

The author indicates no role for China in his blueprint for the next few decades. His remarks about that country are limited to a denunciation of Maoism, which he says has assumed ‘monstrous, grotesquely tragic-comic forms, carrying to the point of absurdity many of the traits of Stalinism and Hitlerism.’

The manuscript, titled ‘Thoughts about Progress, Peaceful Coexistence and Intellectual Freedom,’ appears to have been circulating for some time in preliminary versions among Sakharov’s own associates and other Moscow intellectuals.

As a member of the Academy of Sciences, and thus of the Soviet Union’s scientific elite, Sakharov displays a broad intellectual horizon and familiarity with international affairs. The tenor of his remarks also sheds light on the character of his readership.

Sakharov also seems to be speaking on behalf of a wider circle of intellectuals when he attributes neo-Stalinist views to Sergei P. Trapezinkov, who as the head of the Science and Education Department of the Central Committee since 1965 is the Communist party’s chief spokesman in these fields.

‘The leadership of our country should understand’ Sakharov writes, ‘that as long as such a man (if I correctly understand the nature of his views) exercises influence, it is impossible to hope for a strengthening of the party’s position among scientific and artistic intellectuals.’

The physicist notes that the attitude of the Soviet scientific community was made plain in the last election to the Academy of Sciences, when Trapeznikov’s candidacy for membership was rejected by a substantial majority’.

In discussing the ‘dangers’ confronting mankind, the author attributes the threat of thermonuclear war to three factors :

The destructiveness of what he terms the ‘typical’ nuclear warhead, three

I do not wish to read the whole of this because it appears in the Observer". He comes to these conclusions :

"As the first of four overlapping stages of his blueprint for the future, he sets the period 1968-80 for a democratic evolution of the Socialist system in the Soviet Union, with the qualification that the dates represent 'the most optimistic unrolling of events.'

In the second stage, the U. S. is envisaged as carrying out its social reforms and restructuring of ownership from 1972 to 1985.

The two nations would then team up in the third stage (1972-90) by imposing the 20 per cent. tax on national incomes and coming to the assistance of the poorer half of the world. Disarmament is also expected to proceed during this period.

Sakharov sees the fourth stage as a period of increasing convergence between the two countries, the promotion of intellectual freedom, science and economic progress, and ultimately a world government, to be achieved by the year 2,000."

This is a long article, a very interesting article, a very informative article, an article based on scientific facts, and written by a very prominent member of the Academy of Sciences of the Soviet Union. The Soviet Union has produced very eminent scientists during the last few years. Everyone knows that. And the fact that they now have the courage to speak out what they think, what science teaches them, holds out hope for the future. We are not surprised that all over the world thinking men—and my Hon. Friend the Minister of Education—are worried a great deal about unrest among students and teachers. In more advanced countries than ours—in the United States and in other countries in the West—there is unrest. In France, just a few months ago De Gaulle managed to prevent a critical situation developing, and our friends of the Communist Party found they were badly defeated because they are out of date, they are conservative, they are holding on to what was achieved in the Soviet Union during the time of Stalin, which is out of date today, which is

not acceptable, which science cannot possibly say is meant for the future.

All over the world, in every university, in every college there is unrest because people are questioning the established order and the facts. In Czechoslovakia, the Stalinists are conservatives, and the others revisionists. They want a revision of what exists because the Stalinist principles stand for something which prevents man from exercising his full freedom even after he has been given, to a very large extent, the economic necessity for exercising that freedom.

All I want to say, so far as unrest in this country is concerned, is do not go and try to create unrest amongst students and workers in this country by uttering conservative shibboleths which were discarded even by those countries a quarter of a century ago. They are not worth it. They do not have a meaning today. These shibboleths which they are just repeating had a meaning in 1917 and 1925 under the special conditions in the Soviet Union and perhaps in that particular area. I do not think our students and teachers would easily take in what is being dished out to them by interested parties who are trying to sell this old, stale, worthless Stalinism in this country.

Let me speak a little about matters concerning my own Ministry. I have nothing but the highest praise for the able manner in which the Hon. Minister of Finance presented the Budget and for the way in which he in unmistakable terms, supported by facts and figures, displayed to this House the growth in our economy. There cannot be any doubt that. In 1965, 1966 and 1967 there has been a terrific growth in our economy. I do not want to repeat the figures; you have only to look at the "bible" of the hon. Member for Yatiyantota (Dr. N. M. Perera)—it used to be; I do not know whether

[මැ. ඩී. පී. ආර්. ඉන්වර්ට්ටන්]

he uses it now—the Annual Report of the Monetary Board to the Minister of Finance.

Before I go to the other matters, I should like to deal with the question of industrial development. I am reading from page 41 of this Annual Report :

“The analysis of industrial production given below is based on returns furnished by industrial undertakings in the private and public sectors. In table II (B) 1 these industries have been grouped into 24 categories.”

Then it goes on to deal with the principal trends :

“The number of reporting firms in the category *Miscellaneous food preparations* increased from 86 to 106. Of all industrial groups, the largest increase in the number of reporting firms was in *Tobacco*, mainly because a large number of smaller units engaged in beedi manufacture were brought in. In the industrial groups *Biscuits and cocoa, chocolate and sugar confectionery*, the number of reporting firms decreased by one.”—

Concentrating is taking place.

—“The recorded value of production in this group fell by Rs. 5.3 million. In the group *Soft drinks and carbonated waters* though there was a reduction in the number of reporting firms the output increased ; the number of firms was 18 as against 22 in 1966, while the value of output was Rs. 14.5 million as against Rs. 11.6 million in 1966.

In the industrial group *Knitted fabrics and articles made-up garments and other apparel*, the number of reporting firms increased by 49 while the recorded value of production fell from Rs. 56.1 million to Rs. 48.1 million.”—

That is knitted goods.

There was a fall in production.

“Likewise, The *Miscellaneous chemical products* group had 35 more firms reporting this year but the value of its production fell from Rs. 101.9 million to Rs. 98.2 million. There was a large increase in the number of firms in *Spinning, weaving and finishing of textiles*, but the increase in value of output in this group was only Rs. 2.0 million. The current statistical statement included a large number of small units each of which made a small contribution to deal output of the industry. The *footwear and leather products*

group continued to grow as in past years. There was a doubling in the number of reporting firms from 45 in 1966 to 91 in 1967 and the recorded value of its output increased by Rs. 4.2 million. With the increase in the number of reporting firms in the *Rubber products excluding footwear* group from 21 in 1966 to 31 in 1967, the recorded value of its production also increased from Rs. 18.9 million to Rs. 20.7 million. There was also a small increase of Rs. 0.9 million in the output of the *Paper articles of paper and paper board* group while the number of reporting firms increased by 24. The *Metal products* group maintained the growth rate of the previous year ; the number of reporting firms in the industry increased by 14 and the value of its output by Rs. 5.1 million.”

I shall next deal with the question of wages because the hon. Member for Medawachchiya (Mr. Maithripala Senanayake) wanted us to believe that there had been no benefits to the wage-earning class in this country. Page 52 of this report says :

“Productivity and Wages

Total man-days worked increased from 16.1 million to 19.3 million. In the following groups the number of man-days worked exceeded a million : *Miscellaneous food preparations, Tobacco Knitted fabrics and Articles and made-up garments and other apparel, Spinning weaving and finishing of textiles, Miscellaneous chemical products and Metal products.*

The total wage bill of reporting firms increased from Rs. 97.4 million in 1966 to Rs. 128.0 million in 1967. The highest wage bill of Rs. 25.4 million was in the *Tobacco* industry. The wage bill in the *Miscellaneous food preparations* group increased from Rs. 5.4 million in 1966 to Rs. 13.3 million in 1967 and in the *Cement, cement products and asbestos products* group from Rs. 4 million to Rs. 6.3 million. In the other groups of industry there was little change in the total wage bill.

Wages per man-days rose from Rs. 6.04 to Rs. 6.62. Wages per man-day in the different industrial groups indicate the relative disparities in wage levels. In the *Miscellaneous chemical products* group, the wage per man-days was Rs. 9.75 while it was only Rs. 3.59 in *Biscuits and cocoa, chocolate and sugar confectionery*. Wages per man-day increased in most industries. For instance, in *Miscellaneous food preparations* the wage per man-days rose from Rs. 5.13 to Rs. 7.11. However, there were a few industrial groups

where the wage per man-day fell, viz. in *Biscuits, and cocoa, chocolate and sugar confectionery* from Rs. 3.67 to 3.59. In *Footwear and leather products* from Rs. 8.44 to Rs. 8.25 and in *Electrical machinery, apparatus, appliances and supplies* from Rs. 9.25 to Rs. 6.87. Generally, the industrial undertakings of the public sector paid higher wages per man-day ;”

And so it goes on. I do not want to read the whole thing. So far as the industrial sector is concerned, there had been terrific expansion. Nobody can question that. And the Hon. Minister of Agriculture and Food will tell you what terrific and colossal increase there has been in the agricultural sector. By quoting various people you cannot establish that, as tank-bed cultivation is not permitted in an area like Medawachchiya, you cannot increase production. That is not the correct way of looking at it. I am sorry the hon. Member for Medawachchiya spoke and left. His mind reminds me of a mind very infertile.

Now let me deal with some of the other matters. The private sector has had a considerable amount of support. Last year the Ministry had approved a very large number of industries. I propose to deal with them in greater detail during the Committee stage.

There was a question raised that some of the public corporations are not doing well, that they are not run efficiently, that they are not managed well, that their output is poor, that some of them are not working to capacity, that their costs are very high and that their profitability is slow. Now this is what we have done. We have gone into this matter very carefully.

The year 1967-68 saw a significant improvement in the performance of most public sector corporations under this Ministry. Production valued at sale prices rose by 82 per cent from Rs. 107 million in 1966-67 to Rs. 196 million in 1967-68. Direct employment provided by the corporations rose by 33 per cent. Of course the number is not very large because most of these corporations do not

employ a very large labour force. The largest corporation, the State Engineering Corporation, employs about 10,000 persons. The next largest corporation employs about 2,000 persons. So, the number is not very large—from 19,496 in 1966-67 to 25,942 in 1967-68. Sales increased by 88 per cent from Rs. 133 million in the previous year to Rs. 251 million in the year under review ; profits from Rs. 18 million to Rs. 31 million ; and foreign exchange savings and earnings from Rs. 32.3 million to Rs. 44.4 million in 1967-68. The five new factories which went into commercial production last year achieved a production target valued at approximately Rs. 66 million during the first year of operation. The output of the Steel Factory was 26,000 tons of rolled merchant sections and wire products, while that of the Tyre Factory amounted to 67,600 tyres and 62,000 tubes in four popular truck and car tyre sizes. In both cases, the output for the first year was in excess of the original targets of production laid down by the U. S. S. R. experts. As a matter of fact, at the Oruwela Iron and Steel Plant we exceeded their target. At the Tyre Plant at Kelaniya also we exceeded their target. They wanted us to keep to a very much lower target but we thought it was better to use the capacity that was available there and produce more, and if we were unable to use them in this country because the sizes were limited—so far as the tyres are concerned there are only four sizes—we could export them and earn foreign exchange. We have taken that step now and we are exporting some of these tyres. In both cases the output for the first year was in excess of the original targets of production laid down by the U. S. S. R. experts.

The Cement plant at Galle produced 46,000 tons of cement while the Piliyandala Ceramic Factory produced 1,180 tons of crockery. The output of the Hardware Factory was valued at Rs. 5 million. We could have produced a little more at Galle if we were able to bring in

[මරු ඩී. පී. ආර්. ඉංජිනේරුවන්]
 clinker in time and at a more favourable price. But it was very difficult to get clinker from abroad and the production had to be kept down to 46,000 tons. In other factories as well very considerable progress was made in increasing production and in the utilization of installed capacity. Cement production increased from 86,729 tons in 1966-67 to 206,634 tons in 1967-68, an increase of almost 140 per cent. Production of ceramic ware similarly rose from 315 tons in 1966-67 to 2,123 tons in 1967-68, an increase of over 160 per cent. Production of provender by the Oils and Fats Corporation increased from 29,000 tons to 34,000 tons, and for the first time the Corporation has also produced 464 tons of fatty acids and 46 tons of glycerine for export.

Production of salt increased from 64,550 tons in 1966-67 to 74,479 tons in 1967-68, and paper production increased from 9,100 tons to 9,500 tons. When measured in terms of installed capacity, the Paper Factory at Valaichchenai achieved 105 per cent utilization of its machine capacity, and the Provender Plant at Seeduwa, 95 per cent of its capacity; Kankesanturai Cement Factory, 88 per cent; Pulmoddai Ilmenite Plant, 87 per cent; production of crockery at Negombo and Piliyandala, 85 per cent; Tile Factories of the National Small Industries Corporation, also 85 per cent; the Caustic Soda Plant of the Paranthan Chemicals Corporation, 76 per cent; and Gintota Plywood Factory, 77 per cent.

While continuing to improve the efficiency of the existing institutions as measured in terms of productivity, commercial profitability, foreign exchange savings, utilization of installed capacity and greater use of local raw materials, etc., equal attention was paid during the year to the formulation of proposals to further expand the scope of activities in the public sector not only with a view to meeting the greatly increased local demand foreseeable in

the immediate future but also to exploit indigenous raw materials to greater advantage.

In the cement industry, which is exclusively in the public sector, present capacity, which is around 260,000 tons of cement a year, will be increased to 370,000 tons before the end of 1968 with the commissioning of the second kiln at Kankesanturai. By the middle of 1968, Stage I of the Puttalam Cement Factory will also be completed and this will raise capacity to nearly 600,000 tons a year. Civil engineering works on Stage II will commence immediately thereafter and will be completed around 1971 to give a total production capacity of over 800,000 tons of cement, which is nearly twice the present annual consumption in Ceylon.

Similar action will be taken regarding the cotton textile industry. Besides, the National Textile Corporation Mill at Veyangoda and the new Integrated Textile Factory at Tulhiriya, where civil engineering works are now in progress, one or two other major textile factories in the public sector are also under active consideration at present, and preliminary work on at least one of them will commence during 1968-69. Approval will also be granted shortly for the establishment of at least six private cotton textile mills. With the Planned Programme of Investments in the public sector, together with the existing mills, power looms and handlooms, the proposed new mills will provide sufficient capacity for the production of 90 per cent. of all our cotton textile requirements, the balance ten per cent consisting of special varieties being left to be met by Imports.

Projections of demand prepared by the Ministry of Planning and Economic Affairs indicate that already established capacities in the ceramic industry are sufficient to meet all our requirements of ceramic ware as soon as the Piliyandala factory comes into full operation. The Negombo factory has at present a capacity of 940 tons

per year which it is proposed to increase by another 160 tons by the installation of a new kiln and by diverting the old kilns at the factory for the production of decorated wares. The Piliyandala factory is designed to produce 1,600 tons of crockery, 500 tons of sanitary ware and 300 tons of wall tiles. Steps are being taken to improve the quality of sanitary ware produced at this factory up to international standards with foreign technical assistance, while proposals have already been formulated to expand the production of wall tiles to 500 tons a year. Investigations for the manufacture of 'refractories' from local kaolin have been started, and a few samples of satisfactory quality have already been produced at Piliyandala. A plant for the manufacture of electrical insulators will be set up during the course of 1968-69.

In the metallurgical group of industries, very satisfactory advances have been made during the last few years. The Steel Rolling Factory which was commissioned last year, has adequate capacity to meet all our requirements of merchant sections and rods up to 1980. Commercial production hitherto has been limited to "rounds" but a start was made with the rolling of "angles" in May 1968. The Wire Mill which was also commissioned last year, will suffice to meet Ceylon's requirements till 1971. Negotiations are in progress for the expansion of the Steel Works at Oruwala by the installation of machinery for casting steel billets and for the establishment of a steel foundry as well as a structural shop for making roof trusses, door and window frames and power transmission towers. A machine tools manufacturing project is also under consideration. The Hardware Factory at Yakkala which started commercial production of agricultural implements, builders' hardware, engineering and hand tools, cutlery and other miscellaneous items in 1967, proposes to expand its mammoth department during the coming year to produce the entire requirements of the Island,

which is estimated at 600,000 mammothies a year. A cast iron foundry, the construction of which commenced early this year, will be commissioned before the end of 1968 and will be capable of producing 6,000 tons of castings a year on three shifts. The cast iron foundry and the proposed steel foundry will supply some of the basic components required by the Lanka Leyland Company set up in May this year, for the manufacture of bus and truck chassis in collaboration with Messrs. Leyland of the United Kingdom. Proposals for the establishment of a factory for the manufacture of electrical motors and transformers by the Ceylon Hardware Corporation are also under consideration.

Functional liaison has been established between the public sector enterprises engaged in the metallurgical industries and the Geological Survey Department and the Mineral Sands Corporation which has hitherto confined itself to the production and export of ilmenite. Studies for the production of ferro-titanium and sponge iron has been undertaken jointly by the Steel Corporation, the Hardware Corporation, the Geological Survey Department and the Mineral Sands Corporation. To meet the increased demands of ilmenite that would be generated by these and other new products, a technical committee has been appointed to report on the expansion of the ilmenite factory at Pulmuddai. In the meantime, machinery for the processing of rutile and zircon from tailings left over after extraction of ilmenite has already been set up at China Bay and test production of these valuable minerals commenced in April this year.

කළාපාලන මණ්ඩලය

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Order, please! The Hon. Minister resume his speech at 2 o'clock.

සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් ලත් සන්දේශය

ආගමනවලින් වැඩි වැඩට පත්වන

MESSAGE FROM THE SENATE

කථානායකතුමා

(*சபாநாயகர் அவர்கள்*)

(Mr. Speaker)

I have received a Message from the Senate. The Clerk will read it.

පනත දැක්වෙන සන්දේශය මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ ලේකම් විසින් කියවන ලදී.

சபைச் செயல்திகாரி பின்வரும் செய்தியை வாசித்தார்.

The Clerk of the House read the following Message :

“සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලය මතු පලවන කෙටුම්පත් පනත් සම්මත කළෙන්” ඊට නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ එකඟත්වය මවුණු අදාළ කරති:—

Law Commission
Criminal Procedure Code (Amendment)
Defence Regulations (Resuscitation)
Crown (Liability in Delict).”

LAW COMMISSION BILL [SENATE]

ඉඩම්, වාට්මාජිල හා විදුලිබල ඇමති ගරු සී. පී. ද සිල්වා, සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් එවන ලද පනත් කෙටුම්පත ඉදිරිපත් කෙළේය.

காணி, நீர்ப்பாசன, மின்விசை அமைச்சர் கௌரவ சி. பி. டி. சில்வா மூத்தவையிலிருந்து வந்த மசோதா வைப் பிரேரித்தார்.

The Hon. C. P. de Silva, Minister of Land, Irrigation Power, sponsored the Bill sent by the Senate.

පනත් කෙටුම්පත පලමුවන වර කියවන ලදීන්, 1968 අගෝස්තු 11 වන ඉදිරි දෙවන වර කියවිය යුතුයයිද, එය මුද්‍රණය කළ යුතුයයිද, නියෝග කරන ලදී.

மசோதா முதன்முறை மதிப்பிடப்பட்ட, 1968 ஓகஸ்ட் 11, ஞாயிற்றுக்கிழமை இரண்டாம் முறை மதிப்பிடப்பட்டும் அச்சிடப்பட்டும் கட்டளையிடப்பட்டது.

The Bill was read the First time and ordered to be read a Second time upon Sunday, 11th August 1968, and to be printed.

CRIMINAL PROCEDURE CODE (AMENDMENT) BILL [SENATE]

ඉඩම්, වාට්මාජිල හා විදුලිබල ඇමති ගරු සී. පී. ද සිල්වා, සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් එවන ලද පනත් කෙටුම්පත ඉදිරිපත් කෙළේය.

காணி, நீர்ப்பாசன, மின்விசை அமைச்சர் கௌரவ சி. பி. டி. சில்வா மூத்தவையிலிருந்து வந்த மசோதா வைப் பிரேரித்தார்.

The Hon. C. P. de Silva, Minister of Land, Irrigation and Power, sponsored the Bill sent by the Senate.

පනත් කෙටුම්පත පලමුවන වර කියවන ලදීන්, 1968 අගෝස්තු 11 වන ඉදිරි දෙවන වර කියවිය යුතුයයිද, එය මුද්‍රණය කළ යුතුයයිද, නියෝග කරන ලදී.

மசோதா முதன்முறை மதிப்பிடப்பட்ட, 1968 ஆகஸ்ட் 11, ஞாயிற்றுக்கிழமை இரண்டாம் முறை மதிப்பிடப்பட்டும் அச்சிடப்பட்டும் கட்டளையிடப்பட்டது.

The Bill was read the First time and ordered to be read a Second time upon Sunday, 11th August 1968, and to be printed.

DEFENCE REGULATIONS (RESUSCITATION) BILL [SENATE]

ඉඩම්, වාට්මාජිල හා විදුලිබල ඇමති ගරු සී. පී. ද සිල්වා, සෙනෙට් මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් එවන ලද පනත් කෙටුම්පත ඉදිරිපත් කෙළේය.

காணி, நீர்ப்பாசன, மின்விசை அமைச்சர் கௌரவ சி. பி. டி. சில்வா மூத்தவையிலிருந்து வந்த மசோதா வைப் பிரேரித்தார்.

The Hon. C. P. de Silva, Minister of Land, Irrigation and Power, sponsored the Bill sent by the Senate.

පනත් කෙටුම්පත පලමුවන වර කියවන ලදීන්, 1968 අගෝස්තු 11 වන ඉදිරි දෙවන වර කියවිය යුතුයයිද, එය මුද්‍රණය කළ යුතුයයිද, නියෝග කරන ලදී.

மசோதா முதன்முறை மதிப்பிடப்பட்ட, 1968 ஓகஸ்ட் 11, ஞாயிற்றுக்கிழமை இரண்டாம் முறை மதிப்பிடப்பட்டும் அச்சிடப்பட்டும் கட்டளையிடப்பட்டது.

The Bill was read the First time and ordered to be read a Second time upon Sunday, 11th August 1968, and to be printed.

[ශ්‍රී ඩී. ඩී. ආර්. ගුණවර්ධන]

The hon. Member for Dompe said this :

"We had the disclosure of the Chairman of the National Textile Corporation drawing his salary in advance."—[OFFICIAL REPORT, 20th July 1968; Vol. 79, c. 837.]

That is not correct. He has not drawn his salary in advance and he has not over-drawn his salary. The statement of the hon. Member for Dompe is absolutely incorrect, and I hope that he will in the course of this Debate explain to this House why he made that statement without verifying the facts.

ද සොයිසා සිරිවර්ධන මහ.

(ශ්‍රී. 19. සොය්සරා සිරිවර්ධන)

(Mr. de Zoysa Siriwardena)

The point is how he was taken in there.

ශ්‍රී ඩී. ඩී. ආර්. ගුණවර්ධන

(දෙකරාමඩ. ඩී. ආර්. ගුණවර්ධන)

(The Hon. D. P. R. Gunawardena)

I am not concerned about how he was taken in. I did not take him. They are employed by the officers of the National Textile Corporation. If any irregularity is brought to my attention I set in motion some sort of inquiry and if I am satisfied that the charges are substantiated action is generally taken.

Now, Sir, I was speaking to the House about the National Textile Corporation and the Ceramic Corporation.

I now come to the question of building. In the building materials industry, very satisfactory progress was made during the year. Reference has already been made to the production of cement, builders' hardware and fittings by the Hardware Corporation, steel by the Ceylon Steel Corporation, and sanitary ware and wall tiles by the Ceramics Corporation. The National Small Industries Corporation is the largest single producer of roofing tiles, machine made clay bricks and other utility clay products needed by the building industry. A new factory for tiles and

bricks was opened recently at Mullaitivu and a modern factory for the manufacture of high quality bricks to meet the needs of the expanding building industry will be set up shortly at Hanwella. Chiefly as a consequence of increased building activity during the last year, buoyant prices have stimulated production of both tiles and bricks, in the public as well as in the private sectors, and the installation of additional machinery to expand the manufacture of these products in the public sector will be taken in hand shortly. The increased public demand for sophisticated building materials in the country also reflected itself in the unprecedented demand for products of the Ceylon Plywood Corporation such as veneered plywood, door sashes and panelling boards. In view of the importance that is placed on the manufacture of tea chests from plywood, it is a matter for regret that this demand will largely go unsatisfied until the Integrated Wood-working Factory, which would produce plywood, chipboard and a variety of other wood based products, is established. Proposals for utilizing plywood waste at the Gintota factory for the manufacture of hardboard are at present under consideration.

To meet the long unsatisfied demand for timber both in the building and furniture making industries, work was started recently on the Integrated Wood-working Factory referred to earlier. This factory is designed to make Ceylon self-sufficient in all her requirements of plywood for the tea industry as well as to meet the growing public and industrial demand for plywood products. It will also put on the market a new wood product, viz. chipboard produced from what practically be called wood waste which is now used only for fuel. Chipboard has replaced solid timbers for most purposes in developed countries and it is confidently expected that the establishment of this factory with ancillary facilities for processing, veneering and manufacture of wood products will revolutionize traditional concepts in the use of timber in Ceylon.

I have seen with my own eyes the finest fittings and furniture being made from chipboard in the plywood factories and chipboard factories in Norway, Sweden, Czechoslovakia and Rumania. There is no reason why we should not use the waste wood, wood that goes to waste. It is estimated that when a tree is cut down for timber we use only 35 per cent of the timber and that 65 per cent goes waste. Our methods of exploitation, the forest exploitation, are so primitive that it is of inevitable consequence that the wastage is high and steps will have to be taken immediately to mechanize forest exploitation, and timber exploitation. We propose to take steps to see that this is done. The old method of transporting timber by means of elephants is very primitive, archaic and wasteful. A country with an increasing population cannot afford to do so. So, steps will be taken not only to have an integrated timber complex in the new plywood factory but also for the exploitation of timber, forest exploitation, by modern mechanized means.

In the paper industry, the factory at Valaichchenai exceeded its rated machine capacity for the second year in succession. Plans for establishing a paper board mill, with a capacity of 9,000 tons per annum were finalized during the year and work on this project will commence in July 1968. New projects planned in this field in 1968-69 include a second paper factory at Ambalantota, a straw board plant and a factory for the manufacture of coated paper and tissue paper.

Significant progress was also made in the field of chemical industries during the year. Paranthan Chemicals achieved 76 per cent of its installed capacity in the production of caustic soda. The necessary equipment is now on order to step up production to at least 90 per cent during the coming year. The problem of excess chlorine which has baffled the corporation since its inception and which worried my hon. Friend,

the Member for Akuressa (Dr. S. A. Wickremasinghe) so much—he is not here; he is never here when an important Debate goes on; he comes here merely to shout and say that it is only from where he has got his ideologies that these things are done and not in other countries—has now been satisfactorily solved. Apart from the increased industrial demand on chlorine, the corporation has set up a pilot plant for the production of potassium chlorate as well as a plant for hydrochloric acid which would be commissioned shortly. Proposals for setting up a second caustic soda chlorine factory with adequate capacity to meet, not only existing and future demands in caustic soda, but also to provide the necessary raw material for chemical industries based on chlorine are now under active consideration. The capacity of the present plant is not sufficient for our needs so far as caustic soda is concerned. So we have to continue to import a certain percentage of caustic soda in addition to what is produced locally within our capacity.

To meet the needs of these and other salt based industries, the Salt Corporation has prepared a comprehensive plan for the development and rehabilitation of salterns in Ceylon. In addition, site surveys for the new Jaffna Lagoon Scheme which is intended to produce 115,000 tons of salt a year were completed recently, and preliminary plans and specifications are expected by September 1968.

A chemical complex based on industrial oils will also be implemented by the Oils and Fats Corporation during the coming year. Plans have also been finalized to expand the production of provender by this corporation by the establishment of a new provender plant shortly. Steps have already been taken for its construction.

Preliminary work will also commence early on the establishment of the Fertilizer Factory designed to produce 280,000 tons of urea per

[මැරු ඩී. පී. ආර්. ඉන්ටර්මින]

annum from naphtha which will become available as an intermediate product from the Oil Refinery as soon as construction work of the Oil Refinery is completed and the Oil Refinery plant is commissioned. The raw material would be naphtha and urea. Urea they say, has almost twice the percentage of nitrogen that ammonium sulphate has. It has been tested in Ceylon and found to be acceptable. The tea planting community who were reluctant to accept urea as a fertilizer earlier have now accepted it. So urea as a feeder of nitrogen is perhaps the best form in which fertilizer can be given, certainly better than ammonium sulphate.

The Tyre Factory at Kelaniya which was expected to work on a single shift during its first year of operation, commenced production on two shifts within three months and on three shifts within five months of its commissioning. Production of both tyres and tubes consequently exceeded targets and export outlets for its products are being explored. Production which had hitherto been limited to two car tyre sizes and two truck tyre sizes will be expanded to include three sizes each of car and truck tyres from about August this year. As a matter of fact, we have been expecting moulds from our suppliers in the Soviet Union for about six months. We have asked them if necessary to air freight them if ships cannot be found.

We propose to send the Chairman of the Tyre Corporation as well as the General Manager to the Soviet Union in order to find some method of bringing these moulds. We need not only the moulds, which they promised to send and which should have arrived here by the end of July, but also several other moulds, because otherwise the tyre factory will not be working at its full capacity.

Negotiations are in progress with the U. S. S. R. authorities for the introduction of the full range of

tyres and tubes required in Ceylon as soon as it is technically feasible to do so. All tyres and tubes made in this factory are manufactured from 100 per cent natural rubber, on a process specially developed for us by U. S. S. R. experts and technologists.

This is an industry which should expand very quickly, and the quality of the tyres produced at Kelaniya, the Kelaniya Tyre, is superior to a good many tyres that are being imported from abroad and which are sold at the same price.

Steps were also taken during the year to expand the activities of the Leather Corporation. The production of foot-wear was increased from 245,000 pairs in 1966-67 to 265,000 pairs in 1967-68. A plant for a new cemented line on footwear manufacture was commissioned during the year. Work was also started on a new tannery which will be equipped with the latest equipment and processing techniques in order to deal with the large volume of raw hides which are now exported annually in a semi-processed state due to the lack of processing facilities.

But I must say this, Sir: the quality of the material turned out has deteriorated because of the incentive bonus that we are giving to the workers. That is, people are only interested in producing quantity. If they produce quantity they get a higher bonus. As a result, quality has come down. I have examined this question very carefully and we propose to go into this again and see that quality also is improved. The quality of leather products like boots, shoes and sandals, was much better last year. By our attempting to increase production by giving this incentive bonus quality has suffered. Complaints are coming in from some places and we propose to look into them. It may be that other matters in the Leather Corporation will also be gone into. So far as the Ministry is concerned, the Ministry will go into these matters to see that defects are corrected and that the hides we pro-

duce in this country are tanned and not exported if we can use them here. There is no point in importing either leather or leather substitutes from abroad if we can tan the hides that are produced here in a modern tannery. The present tannery is at least 30 to 40 years old. It is an out-dated, old, tannery and we need a modern tannery.

The construction of the flour mill which had been delayed due to a variety of reasons is now nearing completion and will be commissioned by September this year.— that is next year. We have already taken steps to import 30,000 tons of wheat from Australia which will arrive at the beginning of September, and before the end of September we propose to put the flour mill in commission. Again, Soviet experts will help us in that.

The purchase of two additional tuna boats, additional trawlers and an increase in the fishing fleet of the Fisheries Corporation is being planned for 1968-69. Construction of shore facilities at the Galle Fisheries Harbour commenced in May 1968. Work on the Mirissa Harbour commenced early this year. Investigations regarding ten Grade 'B' harbours were completed by a German contracting firm and preliminary designs and specifications have been received. It is proposed to carry out model tests on some of these harbours before construction is undertaken because, particularly on the western coast, currents are very unreliable and formation of sand-bars occurs. If these harbours are constructed without properly studying the currents and the formation of sand-bars, there is the likelihood of the harbours we construct being silted up in a very short time. So we have to be careful and somewhat slow in the construction of these harbours.

The Fisheries Corporation exported about 450 tons of tuna fish during the year and earned over Rs. 600,000 in foreign exchange. Larger exports of tuna fish, the construction of a fish

canning factory, a fishing gear factory and the production of dried fish and other fish products by the Ceylon Fisheries Corporation are among the plans envisaged by the corporation, both to save foreign exchange by import substitution and increase foreign exchange earnings to Ceylon. Simultaneously, action will be taken in the coming year to hasten the mechanization of traditional fishing craft and actively encourage the more extensive use of improved fishing gear.

The Industrial Development Board established during the year seven industrial panels for the various sectors of industry in order to prepare a comprehensive programme of industrial research and development. The panels will work in close co-ordination with the public and private sector industries and with the research institutions and manufacturers' association. An Industrial Supplies Agency has also been set up under the Industrial Development Board which has made arrangements for the import of over Rs. 10 million worth of general purpose machine tools required by small and medium scale industries.

A management development and productivity centre was established by Government this year with the assistance of the United Nations Special Fund. This national institute will train management personnel in the industrial, commercial and other business sectors of the economy and also undertake research studies in problems of organization and management of business ventures.

The Industrial Development Board will also establish two new agencies shortly, viz. an investment promotion bureau and a marketing and export promotion centre. In addition, the technical services agency of the Industrial Development Board will be reorganized to provide a new range of technical services to industry. This institute will also supplement the facilities available with the C. I. S. I. R. and other laboratories in providing laboratory and testing

[ගරු ඩී. පී. ආර්. ඉණවර්ධන]

equipment required for the enforcement of quality standards prescribed by the Ceylon Bureau of Standards.

Engineering surveys and construction of factory buildings will commence in three new provincial industrial estates to be established in Galle, Kandy and Jaffna.

An operational programme of industrial research and development is under preparation and will be made available to the general public in the course of next year.

Sir, As a matter of fact the Industrial Development Board has brought out 4 important publications which give a complete survey of industrial possibilities in this country. Four of them are already out and I propose to table them.

Hitherto, the Corporation's work on the preparation of standards for ten industrial products has been completed and the publications have been released to the general public. Compulsory quality standards will be introduced for some selected industrial products such as, safety matches, razor blades, food and beverages, etc. during the coming year.

Finally, mention must also be made of the State Engineering Corporation, which has now emerged after just six years of existence, as the premier construction and engineering institution in Ceylon. Practically all the major civil engineering works that have been executed since 1962 in the public sector industrial development programme has been undertaken by the corporation. It is currently engaged in a construction programme estimated at over Rs. 150 million.

Among the major construction projects may be mentioned: the flour mill, the integrated textile factory at Tulhiriya, the integrated Wood Working Factory at Avissa-

wella, the Paper Board Mill at Valaichchenai, the new Tannery at Mattakkuliya, the Brick Factory at Avissawella, the Cast Iron Foundry at Enderamulla, the Cement Factory at Puttalam, National Housing Scheme at Narahenpitiya and Maligawatte, the Condensary at Polonnaruwa and Spray Drying Plant at Ambawela, the Kankesanturai Harbour, the fisheries harbours at Mirissa, Myliddy and Tangalle, the New Town and Hospital at Maskeliya, the Labour Secretariat, and the Railway Terminal at Fort. All this work is either completed or at least being some by the Engineering Corporation so far as construction is concerned.

Nineteen corporations, three statutory boards and one company registered under the Companies Ordinance came under the control of the Ministry of Industries and Fisheries during 1967-68. Of these, seventeen were industrial manufacturing concerns, fourteen of which were in production during the year. These are the National Textile Corporation, the Ceylon Cement Corporation, the Ceylon Ceramics Corporation, the Ceylon Steel Corporation, the National Small Industries Corporation, the Eastern Paper Mills Corporation, the Ceylon Tyre Corporation, the Ceylon State Hardware Corporation, the Paranthan Chemicals Corporation, the Mineral Sands Corporation, the Ceylon Leather Corporation, the Oils and Fats Corporation, the Ceylon Salt Corporation, the Ceylon Plywood Corporation, the Flour Milling Corporation (not in production yet), the Ceylon Fertiliser Corporation (not in production yet but steps are being taken to see that arrangements are made to enter into construction work as early as possible), and Lanka Leyland Limited (not in production yet but will come into production soon). The six remaining corporations or boards are the State Engineering Corporation, the Ceylon Fisheries Corporation, the Industrial Development Board, the Industrial Estates Corporation, the Ceylon Institute of Scientific and Industrial Research and the Standards Bureau.

The Ceylon Institute for Scientific and Industrial Research was transferred to the newly created Ministry of Scientific Research and Housing by notification published in the Gazeete of 2nd April 1968.

The Lanka Leyland Limited was set up as a company registered under the Ceylon Companies Ordinance on 29th May 1968.

Sir, I do not propose to go into the detailed working of these corporations. That can be done during the Committee stage.

Before I deal with some of the other matters I should like to refer to a long and somewhat provocative speech made by the Chairman of the Development Finance Corporation of Ceylon. It is very unfortunate that this corporation which has not been very helpful in providing the necessary credit for our industrialists should think of criticising the Ministry.

I do not propose to read the long and somewhat contradictory speech made by the Chairman of the D. F. C. C. They declared a dividend of 8 per cent, he says, but they gave only six loans! Seventy applications were recommended by the Industries Development Division. They took 18 months to process six applications. There are some people who cannot come to decisions without the advice of foreign experts even in simple matters. It is unfortunate that this disease has attacked the D. F. C. C.

The programme of industrialization which will be implemented in the next five-year period will mark the turning point in the history of industrial development in Ceylon. We are now in the process of devising a new strategy of industrial development which will not only encourage and promote industrial growth along approved lines of national policy but would also signify a crucial if not a dramatic change in the pattern of our industrial progress.

In the last 2½ years this Ministry has carried out extensive measures of rationalization of industry with a view to a changeover to this new strategy of development.

The 1965-67 programme of work undertaken by the Ministry in this field with this objective in mind was unique in many respects. It involved the introduction of a comprehensive scheme of registration of industrial undertakings in the country, based on an International Industrial Classification; it involved the collection and analysis of industrial data relating to total investment, production capacities, principal raw materials, value of annual sales, and numbers employed in the various lines of production; it also involved the production of a new, simplified structure of Customs tariff for industrial raw materials and machinery; it also involved the identification of the import requirements of industry according to basic raw materials, semi-processed and finished components, containers and packing materials and machinery spares; it also involved the introduction of a carefully worked out scheme of priorities for the allocation of the limited foreign exchange resources released to this Ministry from year to year; and finally it also involved the presentation of certain guide lines to prospective investors based on a scheme of priority fields of investment.

I should like to say a few words about the new Customs tariff. The whole country will congratulate the Hon. Minister of Finance for introducing the new Customs tariff, getting away from the old wholesale value to the c.i.f. value, where classification is possible, where you know a particular article comes under a particular category. That is a step that was long overdue. This country must be very thankful to the present Collector of Customs, Mr. Vittachi, for this. He had to fight his way and he has won at last, and the country should be grateful to him because it simplifies the whole Customs tariff.

[පරි ඩී. ඩී. ආර්. ඉන්ටර්වියු]

These comprehensive measures of industrial development administration during this period provided the organizational framework to implement the two major tasks undertaken by the Ministry in 1967.—(i) foreign exchange quota allocations to industries based on a scheme of national priorities—a scheme which provided for the free flow of raw material imports to the strategic high priority industries ; (ii) allocation of foreign exchange funds to new investments and existing units according to a scale of priorities and urgent needs.

These two main operations constituted a major change in industrial policy and provided the base for a more dynamic approach to industrial development. Unfortunately—and it is tragic to place it on record—the foreign exchange resources of the country could not sustain these two schemes in the manner conceived by the Ministry. The drop in our tea export earnings, the devaluation of the rupee, and the introduction of the FEECs Scheme have since changed the industrial climate and produced a new situation.

Despite all these changes and setbacks, this Ministry will endeavour to implement all the sound features of the industrial development policy which have been evolved during the last two years and which have since emerged as national issues demanding urgent consideration.

It would, however, be necessary to draw attention to two of these main issues.

Firstly, within the framework of the FEECs Scheme, this Ministry will ensure that small-scale industries (which in this country have special growth potential) which could be classified as high priority industries, will be given adequate protection and encouragement to develop within a healthy climate of economic activity in which small, medium and large units can co-exist in complementary relationships.

Secondly, this Ministry will ensure that investment funds in the way of foreign exchange resources released to the industrial sector are mobilized to serve a national scheme of industrial development. It is a matter for regret that the industrial projects approved by this Ministry during 1967 have suffered an unexpected setback on account of the uncertainties in the budgetary allocations and release of funds to this Ministry. This position will, however, be rectified shortly. But a very serious situation has arisen in relation to projects which, though approved by Government, are being financed under a foreign exchange scheme operated by the Development Finance Corporation in collaboration with the I.B.R.D. About 60 of the 116 projects approved by the Ministry were referred to the Development Finance Corporation for foreign exchange financing, and up to date only six have been accepted for release of foreign exchange. At this pace of industrial development we must surely be heading for a national economic crisis. It would be necessary, in the national interest, to probe the working of the D.F.C.C. in order to ensure that government approved plans are not stifled by a slow-moving private institution whose techniques of selection and standards of performance may not necessarily reflect the ideals and objectives of the National Government.

The Chairman, D.F.C.C., in his recent annual address proffers an excuse to the public for the continued delays in processing the projects approved by Government. He contends that some of the projects of private investors are ill-formulated and require reformulation in order to appraise their financial viability for acceptance by the D.F.C.C. and the World Bank. This may be a legitimate excuse, but we must have

in mind that developing countries in particular have been plagued by international experts preaching new theories of "feasibility studies" and project formulation and evaluation techniques, which in the ultimate analysis are engineered to slow down the developing process in the newly competing economies of the world.

In this context I might quote an observation of a Canadian economist, M. D. Bryce, who in his book "Policies and Methods for Industrial Development" says :

"The underdeveloped world is often victimised by salesmen who offer 'feasibility studies' which purport to analyse the technical and economic aspects of projects but whose real purpose is to sell machinery to unsophisticated governments. Any study which is made or financed by those who stand to gain by its conclusions, through the sale of either equipment or service, must always be suspected as lacking objectivity if not as being fraudulent."

The assessment of financial viability of projects may be a function of bankers, but projects approved by the Ministry on the basis of technical and economic studies carried out by the various committees which advise the Ministry on the selection of new investments do in fact reflect government policy and the programme of development.

I will not, under any circumstances, countenance any attempt by the D.F.C.C. or any other private institution to foist an alternative industrial approval scheme or plan of development which does not bear the stamp of a national policy sanctioned by Government.

Against this background of industrial policy and progress of implementation, I propose to outline a new strategy of industrial development which, to my mind, will be the only practical, scientific and most effective approach to the accelerated growth of industries in Ceylon. This change in development policy and administration will, as stated earlier, constitute a major historical event in the industrialization of our country.

Industrial development hitherto has been planned and executed only on a project basis. The industrial landscape presents a collection of isolated projects with little or no industrial inter-relation. A majority of the existing units emerged in the context of import bans and exchange restrictions. In the public sector the State Corporation has been the primary instrument of such development. In the past the project was planned by the Ministry with the assistance of consultants and suppliers. Recently, however, corporations have begun more and more to plan their own further development beyond their traditional factory-oriented boundaries. In the private sector the Government has more or less adopted a passive approach to new investments, doing little more than accepting or rejecting project applications.

While this type of project-wise planning and development was useful and even necessary in the initial stages of industrialization, it is now becoming more and more inadequate by itself to promote the rapid and balanced growth that has now become vitally necessary for our very existence.

This inadequacy in planned development is being felt not only in industry but over the entire field of national economic planning. Between the overall aggregative plan for the entire economy (which necessarily as of too abstract a nature to provide a basis for effective action) and the detailed planning of individual projects, there is a void which is becoming increasingly felt as the economy develops. The Ministry of Planning is conscious of this lacuna and is now beginning to emphasize an aspect of planning which has hitherto been neglected, namely, sectoral planning. I understand that work has commenced on the preparation of an inter-sectoral input/output table, which, of course, is a necessary instrument for sectoral planning.

[1964 ඩී. පී. ආර්. ඉන්ටර්වික්ට]

In the industrial field, development has reached a stage when planning and execution for each sub-sector or branch of industry has become, I would venture to say, the *sine qua non* of further rapid balanced growth. A very good case in point is the Chemicals industry. I need not belabour the point that the chemical industry is an integrated one, the product of one being the raw material of another. This industry must necessarily be developed on a sectoral basis; it can be viewed only as a series of interlocking projects which constitute a chemical complex. The shortcomings of single-project development in the chemical field were evident in the problem of excess chlorine at Paranthan. Our failure to co-ordinate investments and develop consciously the complex of salt-based chemical industries, soda ash, caustic soda, chlorine and related products, displays a shortsightedness which has been costly to our economy.

Another industry where lack of sectoral planning and execution is beginning to make itself felt is the textile industry. It is time that the respective spheres of the handloom, powerloom and mill-made textiles are determined on sound economic principles and the development of the entire industry planned and executed in an integrated manner.

A systematic and rapid advance in industrialization is only possible if industrial investments are so co-ordinated that industries grow up in such sectors or in complexes which are inter-related technologically. If such an enlightened industrial policy had been pursued in the past—the former Minister who was in charge of industries was here for a few minutes in the morning, but he is not here now—we would be self-sufficient in plywood today and would have succeeded in developing an integrated network of related industries—in timber and timber products, paper and paper board, ceramics and clay products, etc. Lack of such sectoral

or sub-sectoral planning is the underlying reason for the unfortunate delays in the past in implementing investment programmes with regard to the cement, ceramics, petroleum, fertilizer, and textile industries.

In addition, sectoral planning and execution provide the only practical and effective approach in the development of industries using indigenous raw materials. Sectoral development provides, in fact, the only realistic approach to research and development of our local industrial raw materials. For example, in the field of rubber, the achievements are infinitely small in relation to the possibilities. The Tyre Corporation and various private manufacturers of rubber products currently use only a small fraction of our annual production of rubber. This is a field where both direct and indirect import substitution and also exports are possible. It should be the job of our research scientists to find out the numerous fields in which suitable rubber compounds could be used as effective substitutes for metal and even plastics. There are such immense possibilities in this field that it may be possible, or even necessary, to centralize production supply of the basic raw materials, the concentrated latex and the rubber compounds, and thereby eliminate the duplication of heavy capital investment by a number of small units. The development of this industry undoubtedly calls for very big research effort, which has to be centrally directed.

The other fields of industry using local raw materials are those based on the non-metallic minerals, such as clay, limestone, silica and graphite, those based on wood, coir and leather, and the food processing industry. Each of these has its own complex problem and has to be planned and developed on a sectoral basis. With the commissioning of the steel and hardware plants, the planned development of the metallurgical sector would be possible and necessary.

The programme of industrial development in the next five-year period will, therefore, be based on a comprehensive scheme of integrated development of different sectors or branches of industry. This will include the following sectors : (a) The Agricultural processing industry; rubber and rubber products; wood and paper-based industries; textiles; chemicals; cement. (b) Ceramics and clay products; metallurgical industry; fisheries; and the gem industry.

These sectoral programmes will provide for the planned growth of inter-dependent industrial units, both in the private and public sectors. Their respective spheres of operation will be determined so as to achieve the maximum growth possible in each sector. Both opponents and protagonists of private enterprise have tended to regard the public and private sectors as competitive with and hostile to one another. This is the result of borrowing concepts meaningful in relation to developed countries and applying them uncritically to the less developed countries. I think, in Ceylon's context today, private enterprise and state enterprise are, in the main complementary to one another. It would be the task of the Government to develop both these sectors on the basis of this complementarity.

I need hardly stress that only through such a sectoral planning and organization will emerge a well-conceived programme of industrial research applied to the immediate and long-term needs of industrialization in our country. In the absence of such a conscious and meaningful approach to this problem, we have so far failed to create the technological climate or work out a purposeful programme of research. Our research institutions have, in the circumstances, indulged in "barren thinking and exclusivity" which I deplored in my recent address at the inaugural meeting of the National Science Council.

My Ministry has already made considerable headway in the planning and execution of this new strategy for industrial development. Preliminary economic surveys of some of the major sectors of industry have been completed with the assistance of the Economic Intelligence Unit, London. I table the four booklets that they have produced.

These economic studies relate to agricultural processing, rubber, wood, leather and non-metallic products, and also the light engineering industries. In regard to the textile industry, a United Nations team is already investigating the entire field of cotton and man-made fibres with a view to the integrated development of this industry.

Sectoral programmes of development are now being prepared by this Ministry with the help of the United Nations staff provided under the UNDP Project. For the implementation of the sectoral programmes, appropriate institutional arrangements for servicing, financing, research and development and related promotional activities will be made. In describing my plans for the development of industrial research in the country, I stated at the inaugural meeting of the National Science Council—

"As Minister of Industries, I have the responsibility of ensuring that either particular or general solutions are readily available to the technological problems of our industry.

I propose, therefore, to build this type of industrial research round the public sector corporations, because I think that they, rather than a central body isolated from the problems of industry, provide the best institutional framework to ensure that the research is both relevant and fruitful.

Today, practically all sectors of industry are covered by these public sector corporations, and now that their teething problems are almost over, they should grow up into being industry-oriented rather than factory-oriented. They should build up an expertise relating to all aspects of their industrial sector, economic and commercial, as well as technological. It is with this objective that they should proceed to organize their research activities. I propose, therefore, to submit

[ශ්‍රී. ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන]

shortly a comprehensive scheme for the setting up of research laboratories located in the important public sector corporations and supported by the central research and development laboratories at the C. I. S. I. R., the Technical Services Institute of the Industrial Development Board, and the Bureau of Standards."

The new strategy of industrial planning and development administration which I have outlined today will require a bold and imaginative approach to implementation. The traditional conservative approach in organization and administration will not deliver the goods. I am, however, confident that we have qualified, experienced and dedicated personnel in the Ministry and in the State Corporations who will be equal to the challenge of this situation.

That is the position. That is the plan we have for industrial development. Ceylon has reached a stage in her industrial development when integration of industries of that nature must take place if we are to win.

Mr. Speaker, I have taken a little more time than I thought I would at the beginning. The opening speech for the Opposition collapsed so quickly that I was not quite ready, but I was fortunate that the speaker said nothing worthwhile.—[*Interruption*]. The deputy leader of the Sri Lanka Freedom Party, the Lanka Sama Samaja Party and the Communist Party (Moscow Wing), the hon. Member for Medawachchiya, the ex-Minister for Industries and Home Affairs—very much of home affairs—the man who was responsible for the crisis in 1958, the man who precipitated the crisis between our Tamil-speaking brethren in this country and the Sinhalese people. Yes, he sent to Jaffna a "Sri" bus, but he brings from there a pre-"Sri" model of a Dodge!

I do not want to say anything more than that. The National Government was founded on communal and religious unity. For a number of years

we had communal trouble and religious trouble in this country. Sinhala had to be the official language of this country, and we got it through. And these people were not there to help us at that time—the Communist Party (Moscow Wing) and the Lanka Sama Samaja Party—what Wing it is, I do not know; it has no wings, only the body.

ශ්‍රී. මන්ත්‍රීවරයෙක්

(කෙළරඹ ඉහලතරම ඉලුච්චර)

(An hon. Member)

We have wings.

ශ්‍රී. ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන

(කෙළරඹ. ටී. ආර්. ගුණවර්ධන)

(The Hon. D. P. R. Gunawardena)

You had to be carried out when that Bill for the reasonable use of Tamil was introduced in this House. You opposed the Sinhala only Bill at that time, and now you want to be the great champions of the Sinhalese.—[*Interruption*]. They were opposed; they voted against it. And today they are trying to whip up communal feelings between the Tamil people of this country and the Sinhalese people. The unity that the National Government succeeded in achieving in 1965 will continue in spite of the efforts of the Opposition. It is only unity between the various communities, unity between the various religions, that can help us to get out of the economic morass into which these people are trying to put us back again by creating industrial unrest. You led the working class and got them defeated every time you led them. I do not think they will ever follow you again: they have had enough experience. Nobody wants to be always defeated. They want to get at least some of the demands they put forward, and this Government has made fairly substantial concessions to them.

So far as I am concerned, I took a very active part when the Sinhala only Bill was introduced, and I took

an equally active part when the Reasonable Use of Tamil Bill was introduced. When some of the other Ministers were hesitating I told the late Prime Minister that there was no point in hesitating. I said: "We promised to do this. Let us do it". And the Reasonable Use of Tamil Bill was introduced while the Members from the North were in detention, and we got it through. After going through all that, Sinhala has been introduced. You will not get it working in 24 hours in a perfect way. But, for all practical purposes Sinhala has become the official language. The reasonable use of Tamil for certain administrative purposes has to be accepted and it is being done. They have to do it. They have not learned Sinhala yet, but the climate is changing. I see more students learning Sinhala. Yes, they are learning—and give them time. Do not try to force it down their throats. Give them a little time and they will learn Sinhala and begin to be proud of the fact that they can do Sinhala as well as they do English. Some of them beat our boys in Sinhala.

Now, Sir, that is the position. Do not try to create unnecessary trouble. A certain amount of unity has been achieved between the communities in this country: between the Sinhalese and the Tamils, between the Muslims and Malays, the Burghers and the others, and between the Buddhists and non-Buddhists. The climate is suitable for economic development.

Those who are here, whether they are Sinhalese or Tamils, or even people of Indian origin, once they become citizens they have the same rights that I have. And, after all, if you go back a few centuries, we also came from there. As a matter of fact during the last war, I was an illicit immigrant in India. I crossed over from Valvettiturai in a boat. So, we have to be careful. Now, we have come to an agreement—I do not want to talk about those matters—a fairly satisfactory agreement for repatriation of persons of Indian origin. That is working. We have to live with the

Tamil-speaking people in this country. They are an important part of our population. There is a big contribution that they can make intellectually, spiritually and in the field of agriculture. It is not a question of always fighting with the Tamils. In our long history we fought them at certain times. We do not continue that all along. It is no use going back to the period when there was fighting. No, we have lived together for centuries and we must learn. We are the major community. We can be generous and we should be generous—not in the way that my Friends, the Stalinists, are generous to the poor Czechoslovaks; not by amassing troops and trying to intimidate and get them to change their decision because they are not ready to carry the dead and stinking corpse of Stalinism on their backs. Those people are a highly enlightened people. From the point of view of technology and science they are more advanced than people in the Soviet Union. I have travelled a lot in Eastern Europe, Czechoslovakia, Poland, Germany, Hungary, Rumania, Bulgaria, Yugoslavia and other countries. They have advanced and you cannot just intimidate them to accept what was not possible even within the other countries which tried to be Stalinists. All over the world people are questioning the very foundations and assumptions of Bolshevism. Bolshevism was an aberration of scientific socialism, an aberration that arose out of the unusual conditions that existed in 1917 in the Soviet Union. Yes, it is an aberration.

Well, before I finish I would like just to read a few lines from a book written by a person I knew. He was a young boy then in the late twenties or early thirties. He died last year. The book is entitled "Political Leaders of the Twentieth Century by Isaac Deutscher". My hon. Friend, the Joint Member for Colombo South (Mr. Bernard Soysa) must have heard of this man and he probably must have read many of his works.

[அரு. பி. டி. சார். ஜெனரல்]

This is not the first book he has written. He wrote three fairly substantial volumes on Trotsky.

பெர்னாட் சோய்ஸா மென். (தென்னுள் கொழும்பு)

(திரு. பெர்னாட் சோய்ஸா—கொழும்புத்

தெற்கு)

(Mr. Bernard Soysa—Colombo South)

I can arrange to send you the last two volumes on the life of Trotsky.

அரு. பி. டி. சார். ஜெனரல்

(கௌரவ ம. பி. ஆர். குணவர்தன)

(The Hon. D. P. R. Gunawardena)

These are very important observations. On page 343 this is what he says of most revolutions. He was a very brilliant writer, a pice man, and he died last year.

“In the middle thirties begins the most obscure chapter in Stalin's career, the series of purge trials in which he destroyed nearly the whole Old Guard of Bolshevism. This period has often been compared with the closing phase of the Jacobin revolution—the rule of the guillotine—in France. In many respects the similarity was indeed so close that some of the chief actors of the drama as well as many outsiders were tempted to overlook the differences. In Stalin's as in Robespierre's 'reign of terror' there was the same macabre quality, the same black hues of irrational cruelty, the same mythological horror that the sight of a revolution devouring its own children never ceases to evoke. Up to a point even the sequence of events was identical. Robespierre first defeated the Jacobin left which was led by Hebert and Cloutz, and he did so with the help of the Jacobin right led by Danton. Then he destroyed Danton and his associates, too, and secured for a short time the undisputed rule of his own Jacobin centre faction. We have seen Stalin as the leader of the centre faction in Bolshevism. We have seen him assisted at first by the Bolshevik right in defeating the left and then turning against the right. We have seen him finally as the triumphant leader of his faction in sole possession of power.

But the differences are not less striking. The mutual slaughter of the Jacobin leaders took place at an early stage of the revolution. The intervals between the various phases of the revolution, its climaxes and anti-climaxes, were extremely short; and all its phases seemed to be governed by the same blind but still fresh passion. Early in 1793 the Mountain and the Gironde appeared to stand united

against the King. Ten months later, on 31 October, the leaders of the Gironde ascended the scaffold. Then came the Feast of Reason, the climax of Jacobinism. Barely five months later, in March 1794, the leaders of the Jacobin left were beheaded. Within a fortnight the hangman showed Danton's enormous head to the watching crowd of Parisians. Robespierre's undivided dictatorship lasted less than four months, until 27 July (9 Thermidor) 1794. Against the spontaneous, frenzied tempo of the events human reason, self-discipline, and any instincts of self-preservation seemed helpless. Leaders and followers, factions and individuals, all seemed to perform their historical function, that of undoing feudal France, and to exhaust themselves to death in a single fit of delirium.

The chain of events looked vastly different in the Russian revolution. The Bolshevik regime was nearing the close of its second decade without showing signs of Jacobin-like insanity. To be sure there was no lack of terror in the years of the civil war, from 1918 to 1921. But that terror was still a measure of war against an armed and militant counter-revolution. Its methods and objectives were defined by the nature of that war. Unlike the Jacobins, the Bolsheviks did not execute their Girondists. The most eminent spokesmen of Menshevism, Martov, Dan, Abramovich, were either allowed to leave or were exiled from Russia after their party had been banned. A handful of those who stayed behind were imprisoned, but most Mensheviks, reconciling themselves to defeat, loyally served in the Soviet administration and even on the staffs of the leading Bolsheviks.

It seemed therefore natural to expect that the Russian Mountain, having spared the lives of its Girondists, would not wallow in the blood of its own leaders. In the early thirties the story was still current among Bolsheviks that at the outset of the struggle their leaders had taken a secret and solemn vow never to set the guillotine into motion against one another. Whether this was true or not, it is certain that Stalin did ponder over the horrifying French precedent; and that for some years this deterred him from resorting to the most drastic means of repression. More than once he said so. This is, for instance, how he countered Zinoviev's and Kamenev's demand for reprisals against Trotsky: 'We have not agreed with Zinoviev and Kamenev, because we have known that a policy of chopping off [heads] is fraught with great dangers... The method of chopping off and blood-letting—and they did dem and blood—is dangerous and infectious. You chop off one head today, another one tomorrow, still another one the day after—what in the end will be left of the party?' The revolution of the twentieth century, he

seemed to say, may spurn its children but it need not devour them. In 1929 he made up his mind to exile Trotsky from Russia. It was still inconceivable that Trotsky should be imprisoned, let alone put before the firing squad. It was not until several years later, after the lava of the revolution seemed to have cooled down completely, that the new eruption of terror occurred. This circumstance, no less than the confessions and self-condemnations of Stalin's rivals, which contrasted so sharply with the proud and defiant behaviour of most of the Jacobin leaders in the dock, made Stalin's purge trials appear even more mystifying than were Robespierre's 'amalgams'.

The French revolution was entirely spontaneous. Its parties and factions sprang into being in the process of the upheaval."

And it goes on. That is the position. I am speaking of the terror that reigned in that era from about 1931 onwards until 1956. My good Friends, the hon. Third Member for Colombo Central (Mr. Keuneman), the hon. Member for Akuressa (Dr. S. A. Wickremasinghe) and the hon. Member for Kamburupitiya (Mr. Percy Wickremasinghe) are still living on old shibboleths. — [Interruption] Stalinism is out of date; Stalinism is now conservative.

පර්සි වික්‍රමසිංහ මයා.

(திரு. பேர்ஸி விக்கிரமசிங்ஹ)

(Mr. Percy Wickremasinghe)

නිකමි මේ කබැරපිටියේ අලීල ගන්න එපා [බාධා කිරීමක්]

කමානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

Order, please! I shall have to ask the hon. Member to leave the House, if he keeps on interrupting.

පර්සි වික්‍රමසිංහ මයා.

(திரு. பேர்ஸி விக்கிரமசிங்ஹ)

(Mr. Percy Wickremasinghe)

No, Sir.

ගෞ. ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන

(கௌரவ டி. பி. ஆர். குணவர்தன)

(The Hon. D. P. R. Gunawardena)

He is uncomfortable.

කමානායකතුමා

(சபாநாயகர் அவர்கள்)

(Mr. Speaker)

The hon. Member is constantly interrupting. He was seen carrying on a conversation with the Serjeant-at-Arms; a thing he should not do. If he has anything to say he can say it in his speech.

ගෞ. ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන

(கௌரவ டி. பி. ஆர். குணவர்தன)

(The Hon. D. P. R. Gunawardena)

He can reply when the time comes.

Well, Sir, I do not propose to take much more time—I have taken nearly 2½ hours—although I have considerable material to deal with. All that I have to say is this: from 1965 the National Government has repaired the damage done by the previous Government firstly in the field of communal relations between the Sinhalese and the Tamils and, secondly among the religious communities. During this period we have succeeded in having a certain degree of peaceful relations between these communities, and I think the country has accepted the position that that is necessary for the progress of our country; that we cannot make economic progress, that we cannot make social progress, that we cannot make progress in the field of education, intellectually and spiritually, unless we get together and have a stable Government which is supported by all these communities—Sinhalese, Tamil, Malay, Moor, Burgher and all the others who are in this country. That is absolutely necessary.

Second, it is only by increasing production, by increasing the wealth of this country that you can raise the standard of living and not by any other means. An increase in production means an increase in the agricultural sector as well as in the industrial sector. During the last one and a half years we have achieved fairly important successes in the agricultural sector which no one can deny. We have succeeded in reducing the imports of rice by the food campaign. I am only sorry that the people who

[ගරු ඩී. පී. ආර්. ගුණවර්ධන]
 call themselves national leaders are not taking an active part in it. They were very critical at the beginning, but they are now just being drawn in, because the people in their very areas have made them realize that unless they join in they cannot face the people. Now they are coming out, but it is much better to be honest and come out openly, support the campaign for food production—rice as well as subsidiary foodstuffs—and not try to create industrial unrest by bringing out the public sector people—the public servants. You led them up the garden path on 8th January 1966 and they had to suffer a lot. I do not think they are going to believe what you say, I do not think they will have any confidence in any of the leaders of the three parties that have joined together. I do not think the people will trust you any more. How can they, when every time you led them you have let them down. It is useless to try to create trouble in this country. If you cannot help, if you cannot give your support, keep quiet. That is my advice. I do not want to say anything more than that.

අ. හා. 3.13

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා. (මුල්කිරිගල)
 (திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ஷ—முல்கிரிகல)
 (Mr. George Rajapakse—MulKirigala)

ගරු කථානායකතුමනි, දිවා හෝජනය සඳහා රැස්වීම අත්සිටුවන්නට කලින් ගරු කර්මාන්ත ඇමතිතුමා කළ කථාවේ පෙර වදන අසා සිටි මට ඡෝක්ස්පියර්ගේ ඉංග්‍රීසි කාව්‍යයක වාක්‍යයක් මතක් වුණා.

“Full of sound and fury, but signifying nothing.”

බොහොම සැරයි; බොහොම සද්දයි; නමුත් පුස්. ගරු කර්මාන්ත ඇමතිතුමා කථා කළ විලාසය දෙස බලන විට ඇත්තෙන්ම තමන්ගේ දේශපාලන සෙවව වසා ගැනීමට දඟළන පුද්ගලයකුගේ විලාසයෙන් එතුමා කථා කළ බව පෙනී ගියා. අද කර්මාන්ත ඇමතිතුමා කථා කළේ ඒ විලාසයෙනුයි. එතුමා කථා කරන විට මගේ හිත, මගේ මතකය, 1963 මැයි මාසයේ 1 වැනිදාට යොමු වුණා. 1963

මැයි 1 වැනිදා ගරු කර්මාන්ත ඇමති තුමා—එවකට අවිභ්සාවේල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා—ලංකා සමසමාජ පක්ෂයේ නායක යටියන්තොට ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් (ආචාර්ය එන්. එම්. පෙරේරා) ලංකා කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ නායක අකු රැස්සේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාත් (වෛද්‍ය චාර්ය එස්. ඒ. වික්‍රමසිංහ) ජීප් රථයක නැගී ලක්ෂ සංඛ්‍යාත ජනකායකගේ අත් පොලසන් නාදය මධ්‍යයේ නිදහස් වතු රඟයට ගොස් මඟුල් බෙර සද්ද මැද්දේ එක්සත් වාමාංශික පෙරමුණකට අත්සන් තැබූ හැටි මට මතකයි.

ගරු වන්නිනායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)
 (The Hon. Wanninayake)

ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයට විරුද්ධව.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ஷ)
 (Mr. George Rajapakse)

ඒක හරි. මගේ ප්‍රශ්නය මේකයි. එදා වාමාංශික එක්සත් පෙරමුණේ ප්‍රධාන නායකයා වශයෙන් පත්වීමට දඟළ ගරු කර්මාන්ත ඇමතිතුමා ඒ ගිවිසුමට තම අත්සන තබද්දී රුසියාවේ ස්ටාලින්ගේ මළ සිරුර වළලා තිබුණු තැන දැනගෙන සිටියේ නැද්ද? 1952 සිට අද දක්වාමත් ගරු කර්මාන්ත ඇමතිතුමා දැනගෙන හිටියේ නැද්ද රුසියාවේ ස්ටාලින්ගේ මළ සිරුර වළලා තිබෙන තැන? ගරු කර්මාන්ත ඇමතිතුමා රුසියාවට ගිය අවස්ථාවේදී එම මළ සිරුර වළලා තිබෙන තැන සොයා ගන්නට බොහොම අමාරු වුණාලු. None are so blind as those who will not see.

ගරු කථානායකතුමනි, ගරු කර්මාන්ත ඇමතිතුමා ඔහුගේ කථාව ආරම්භයේදීම අපට අවවාදයක් දුන්නා. එය තර්ජනාත්මක අවවාදයක්. බටහිර ලෝකයේ ශිෂ්‍යයන් අතර විශාල නොසන්සුන්කමක් තිබෙනවාය, සමාජවාදී රටවලත් ඒ තත්ත්වයම පවතිනවාය, ලංකාවේ ශිෂ්‍යයන් අතරත් නොසන්සුන්කමක් තිබෙනවාය, එහෙත් විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ අය ඒවාට ඇඟිලි ගහන්නට යන්න එසාය

කියා එතුමා ප්‍රකාශ කළා. ගරු කථානායක තුමනි, සිය වසරක අධ්‍යාපනයෙන් පසුව මේ රටේ අධ්‍යාපනයට ලැබුණු හරිම බඩුව වන ඉමිය මුදියන්සෙලාගේ රජයේ අභය චන්ස ඊරියගොල්ල මහතා දැකීමම ඇති මේ රටේ ශිෂ්‍යයන් කුලප්පු වන්න; අපි ඕනෑ නැහැ.

ගරු කථානායකතුමනි, ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ ආණ්ඩුව රදළ ආණ්ඩුවක් ය කියා ගරු කථානායක ඇමතිතුමා අද ව්‍යවහාර කරනවා. එමෙන්ම සේනානායකලාලංකා දේශපාලන බිමෙන් අතුගා දමන තුරු නින්දා සන්නේ නැත කියා එක්තරා වකවානුවකදී කී ගරු කථානායක ඇමති තුමා අද මේ හත් හවුල් ආණ්ඩුවේ පෙර මුණ ආසනයක් අරගෙන සිටිනවා. එමෙන්ම සිරිමා බණ්ඩාරනායක රදළ ආණ්ඩුවට පස්සා දොරින් ඊරියගන්වන හැදූ අවස්ථාවේ දැන් විරුද්ධ පාර්ශ්වයේ සිටින නායිකාවගේ රදළ දෙපතුවල ලඟට ගොස් වැද වැටී රදළ සෙරෙප්පුව ලෙටකා අවස්ථාවේදී ගරු කථානායක ඇමතිතුමාට අද මිය කියන දේවල් මතක් වුණේ නැහැ. O Tempora! O Mores!—අනේ කාලේ-වනේ වාසේ”—කියා කියමනක් තිබෙනවා, ගරු කථානායකතුමනි.

ගරු කථානායක ඇමතිතුමාගේ කථාවේ දෙවැනි කොටස ශිෂ්‍යාමි ලංගම බස් රථයක් යන වේගයෙන් කියවාගෙන ගියා. එය පුස් කෑ නිලධාරියකුගේ පුස් කෑ වෘතී වක්. එය සහාමේයය මත තැබුවා නම් වඩාත් හොඳින් වටහා ගන්නට තිබුණා. එතුමා කියෙමිවේ පාලන වාර්තාවක්දැයි කියන්නට මම දන්නේ නැහැ. ඒ කොයි හැටි වෙතත්, අපට තේරුම් ගැනීමට පවා බැරි තරම් ශිෂ්‍යාමි අන්දමටයි එය කියවා ගෙන ගියේ. තමන්ගේ අතීතයේ එක් තරා කාලයක මේ රටට මාක්ස්වාදය ගෙනාවන් දුන්, කම්කරුවන් විසින් තමන්ගේ පන්තියට කළ ද්‍රෝහිකම් නිසා එළවා දමනු ලැබූ එතුමා අද ධනපති රජය කට ඇතුළු වී සිටිනවා. එදා, සී. පී. ද සිල්වා ඉන්න රජයකට කවදාවත් ඇතුළු නොවෙමැයි වහසිබස් දෙඩු මේ තැනැත්තා අද මඤ්ඤොක්කයි ඉගුරුයි වාගේ එකට එකතු වෙලා ඉන්නවා නොවෙයිද?

ගරු කථානායකතුමනි, අවුරුදු තුන හමාරක් තිස්සේ හත්හවුල් ආණ්ඩුවෙන් බැට කෑ මේ රටේ දුක් විඳින ජනතාව, මෘදු මොළොක් හදවතක් ඇති, හිතක් පපුවක් ඇති, නිහතමානී ගතිපැවතුම් ඇති ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගේ සිව්වැනි අයවැය ලේඛනය ඉදිරිපත් කළ අවස්ථාවේදීවත් යම්කිසි ප්‍රමාණයක සහනයක් ලැබෙනැයි බලාපොරොත්තුවෙන් පුල පුලා සිටියා. එහෙත් අයවැය ලේඛනය කියෙව්වාට පස්සේ නම් ගරු මුදල් ඇමතිතුමාට මොළොක් හදවතක් තබා මොන විධියේ හෝ හදවතක් නැති බවත්, ඒ වෙනුවට ලෝක බැංකුව තමන්ගේ ශරීරය තුළ අන්තර්ගතව ඇති බවත් ජනතාවට වැටහුණා.

ගරු මුදල් ඇමතිතුමා අයවැය ලේඛන හතරක් ඉදිරිපත් කළා. ඒ හතරෙන්ම ප්‍රකාශ කරන ලද අදහස් සහ යෝජනා වලිය ගැන කල්පනා කර බලන විට අපට නිගමනයකට බසින්තට සිදු වී තිබෙන්නේ, ගරු මුදල් ඇමතිතුමා ලෝක බැංකුවේ යටහත්, කීකරු, සුවච, සේවකයකු බවයි. මේ රටේ නරක අතට හැරීගෙන ගිය ආර්ථිකය යහ මගට නැවත හැරවීමට වුව මනාය කියමින් ගත වූ අවුරුදු තුනහමාර ඇතුළත හත් වැදගත් ආර්ථික පියවරවල් දෙක ගැන කියන්නට තිබෙන්නේ මොකක්ද? ඒ පියවරවල් දෙකම ගත්තේ ලෝක බැංකුවේ අවවාද, අනුශාසනා සහ උපදෙස් අනුවයයි අපි කෙලින්ම කියනවා. මේ රටේ ජනතාවගේ හාල් සලාකය නැති කෙලේත්, මේ රටේ රුපියලේ වටිනාකම අඩු කෙලේත්, ඊට පසුව විදේශ විනිමය සහතිකපත් ක්‍රමය යන නමින් එකක් අටවාගෙන නැවත වරක් රුපියලේ අගය දෙවැනි වරටත් අඩු කෙලේත්, ලෝක බැංකුවේ අවවාද, අනුශාසනා සහ උපදෙස් ඇතිවය යන්න මේ අවස්ථාවේදී ප්‍රකාශ කරන්නට සිදු වී තිබෙනවා. මේ අයවැය ලේඛනයෙන් පැහැදිලිව පෙනී යන්නේ හැමදාම කියන එක්තරා වැදගත් කාරණයක් බව මේ අවස්ථාවේත් කියන්නට ඕනෑ. මේ හත්හවුල් රජය අධිරාජ්‍යවාදී අයිතිවාසිකම් සහ ධනෝශ්වර අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කර දීමට ඇප කැප වී සිටින දේශපාලන හවුලක් බවයි කියන්නට සිදු වී තිබෙන්නේ.

[ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මහ.]

මේ අයවැය ලේඛනය දෙස බලන්න. 1970 දී මේ රටේ නැවත වරක් පැරකුම් යුගය උදා වුණාට පස්සේ මැතිවරණයක් පැවැත්වීමට නියමිතයි. මැතිවරණයක් ලඟා වෙත්ම ධනෝශ්වර පන්තියට උභ තෝකෝටික ප්‍රශ්නවලට මුහුණ පාන්නට සිද්ධ වෙනවා. මේ අය එක අතකින් ධනෝශ්වර පන්තිය ආරක්ෂා කරන්නට ඕනෑ. මැතිවරණ අරමුදලට ඔවුන්ගේ මුදල් වුවමනා නිසයි, ඒ. අනෙක් අතින්, ජනතාවට පිදෙන විධියට ක්‍රියා කරන්නටත් අමාරුයි. බලය ලබා ගැනීමට ඔවුන්ගේ ඡන්දයත් වුවමනා නිසයි, ඒ. ඒ නිසා මේ අයවැය ලේඛනය, ඇත එන මැතිවරණයකට එක් ඇහැක් ගොමු කර ගෙන සකස් කළ එකක් බවයි අපට පෙනෙන්නේ. ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගේ මේ අයවැය ලේඛනය දෙස කල්පනාකාපීව බැලුවොත් අපට එක් කරුණක් නම් සක්සුදක් සේ පැහැදිලිව පෙනෙනවා. කොඹි තරම් වහාන්නට උත්සාහ කළත් එය පැහැදිලිව පෙනෙනවා. ධනෝශ්වර පන්තියට විශාල වාසි ලබා දී මේ රටේ සිටින නිර්ධන පන්තියේ ජනතාව මත බර පටවා තිබෙන බව පැහැදිලිවම ඔප්පු කරන්නට පුළුවනි.

සියලුම ආදායම් බදු ගෙවන්නන්ට සහන දෙනවායයි ගරු මුදල් ඇමතිතුමා කීවා. ඇත්ත. මේ රටේ ඉන්නා, ආදායම් බදු ගෙවන්නන්ගේ ප්‍රමාණය කොතෙක්ද? 1,62,853 දෙනයි. ඉන්ම මධ්‍යම පන්තියේ අයබදු ගෙවන්නන්ට මුදල් ඇමතිතුමා දුන් සහනය ඉතාමත් සුළුයි. දිනපතා නැඟි එන බඩු මිල හා සංසන්දනය කර බලන විට, ඒ සහනය කිසි වැදගැම්මකට නැති එකක් බව මේ ගරු සභාවේදී කියන්න කැමැතියි. අනෙක් අතිට, විශාල ආදායම් තිබෙන ලොකු ධනපතියන්ට රුපියල් දහස් ගණනින් සහන දී තිබෙනවා. අර මධ්‍යම පන්තියට සුළු සහනයක් වත් දුන්නේ ඇයි? මුදල් ඇමතිතුමා අපක්ෂ පාතිට, සියල්ලන්ටම එකාකාරව ක්‍රියා කරනවාය යන හැඟීම මහජනතාවගේ හිත් වලට පිංගවන්නටයි.

උදහරණ අවශ්‍ය නම් එකක් පමණක් පෙන්වන්නම්. දේශීය ආදායම් දෙපාර්තමේන්තුවෙන් නිකුත් කෙරුණ වකු ලේඛයක මෙවැනි ගණන් ලැයිස්තුවක් තිබේ

නවා: ස්වාමිපුරුෂයා, භාර්යාව, දරුවන් දෙදෙනෙකු හෝ යැපෙන්නන් දෙදෙනකු සහිත ආදායම් බදු ගෙවන්නෙක්, සේවය මගින් රුපියල් 5,550 ක තක්සේරු වන වාර්ෂික ආදායමක් ලබන්නේ නම් ඔහු දැනට ගෙවිය යුතු වාර්ෂික ආදායම් බද්ද රුපියල් 50 යි. එහි බලපවත්වන අනුපාතය සියයට .91 යි. එහෙත් යෝජන වාර්ෂික ආදායම් බද්ද රුපියල් 30 යි. එහෙම නම්, ඒ අනුව ඔහුට ලැබෙන වාර්ෂික වාසිය රුපියල් 20 ක් පමණයි. අනෙක් අතට, ස්වාමිපුරුෂයා, භාර්යාව, දරුවන් දෙදෙනකු හෝ යැපෙන්නන් දෙදෙනෙකු සහිත, රුපියල් 1,50,000 ක වාර්ෂික ආදායම් ලබන බදු ගෙවන්නෙක් දැනට ගෙවන වාර්ෂික ආදායම් බද්ද රුපියල් 95,950 ක් වන අතර, යෝජන වාර්ෂික ආදායම් බද්ද වනුයේ රුපියල් 78,780 ක් පමණයි. ඒ අනුව ඔහුට ලැබෙන වාර්ෂික වාසිය රුපියල් 17,170 ක් වෙනවා.

ගරු වන්නියාසක

(கொரவு வள்ளிநாயக்க)

(The Hon. Wanninayake)

ඇයි, ධන බද්ද? ධනය පිලිබදව එනතු කරන බද්දක් එකතු කරන්න.

Add the wealth tax also. If you do that you will find there is no substance in your argument.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මහ.

(திரு. ஜோராஜ் ராஜபக்ஷ)

(Mr. George Rajapakse)

ඒවා උත්තර දෙන විට කියන්න. ඊයේ පත්තරයක තිබුණා. ඒවාත් එක්කම ගණන්-හිලව්. [බාධා කිරීම්]

ගරු මුදල් ඇමතිතුමා අරක්කුවලට, සීගරුවිටුවට පමණක් නොව ලංකා ලයිම් වලටත් බදු පනවා තිබෙනවා. රෙදි වර්ග කීපයකට කලින් තිබුණු බදු එතුමා ඉවත් කළා. අනෙක් පැත්තෙන්, “සළ සලේ” සභාපතිතුමා රෙදි මිල වැඩි කරනවා. එම නිසා එය “ලංකා සළ සල” නොව “ලංකා සෙළ සල” බවට පත් වී තිබෙනවා.

ඇත්තටම, ලංකා සළ සලේ වින්න, පොප්ලින් මිල දර්ශනය දිහා බලන විට මට මතක් වුණා, ස්වදේශ කටයතු පිලි බදු ඇමති ගාල්ලේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා

(ආවායී ඩබ්ලිව්. දහනායක) සිරිමා බණ්ඩාරනායක රජය කාලයේ කුප්‍යයට රෙදි ටොර 6 ක් දුන් අවස්ථාවේ, අර කියන්න බැරි තැන ශ්‍රාවස්තියේ තුලායකින් වසා ගෙන එතුමා පාර්ලිමේන්තුවට ආවා. එතුමා විදාද්ධි පාර්ලිමේන්තුවේ හිටියා නම්, අද එතුමාට එන්න වෙනුවෙන් හබරල කොළයකින් වසාගෙනයි.

මුදල් ඇමතිතුමා විසින් පිරිවැටුම් බද්ද වැඩි කරනු ලැබීමෙන් පහර වදින්නේ දුප්පතාටයි. තමුන්නාන්සේලා කොයි තරම් පිලිකල් සහගත තත්ත්වයකට වැටී තිබෙනවාද යි කිවොත්, නිතරම තමුන්නාන්සේලා ආරක්ෂා කිරීමට උත්සාහ කරන ධනපති පත්තරවලට පවා සිදු වී තිබෙනවා, තමුන්නාන්සේලා විවේචනය කරන්න. අකමැත්තෙන් චණත් ධනපති පත්තර පවා තමුන්නාන්සේලා විවේචනය කරන්නේ, අවවාද වශයෙනුයි.

මේ රටේ ධනපති පත්තර බිස්සට අයත් පත්තරයක, අයවැය කථාවට පසු ද, පළ වූ කතු වැකියක් මා කියෙව්වා. තමුන්නාන්සේලා ආරක්ෂා කිරීමටයි, මෙසේ කියා තිබෙන්නේ. මම ඒ කොටස කියවන්නම් :

“The Upper Ten, the affluent and the prosperous have everything to gain and nothing to lose by this budget. The ‘submerged hundred’, the middle and working classes, have on the contrary, hardly a breath of benefit from the winds of ‘relief’ that have blown the way of the rich.”

You will agree with that, Mr. Minister.

“By its twenty-five per cent increase on the price of coconut arrack, the National Government will not only drive the Common Man...”

This is where the shoe pinches for the Editor of the “Ceylon Daily Mirror” —

“... into the arms of the Opposition, but also into the clutches of a greater menace—the Kasippu killer.

All in all, we are sorely disappointed with what presumably set out to be a seductive election budget. The heady aroma of relief may lure the wealthy already lolling on the cushions of comfort but it will surely repel the larger mass of people, wallowing in want.”

This is an assessment made—

ගරු වන්නිනායක
(*ගෙනරාච ඩබ්ලිව්. දහනායක*)
(The Hon. Wanninayake)
They are disappointed.

ජෝර්ජ් රාජපක්‍ෂ මහා.
(*ශ්‍රී ඉ. ඉෆ්. රාජපක්‍ෂ*)
(Mr. George Rajapaksa)

Yes, they are disappointed. They were hoping you would not make these mistakes. They want to protect you. This is a piece of gratuitous advice they are giving you : do not protect the capitalist classes so blatantly and so manifestly, do it covertly if you would.

ගරු කථානායකතුමනි, මේ රජය බලයට පත් වූයේ මේ රටේ වැඩ කරන දුප්පත් ගොවි කම්කරු ජනතාවට මුහුණ පෑමට සිදු වී ඇති ප්‍රශ්න විසදීමට ප්‍රතිඥා දීලයි. පසු ගිය මහා මැතිවරණ කාලයේදී තමුන්නාන්සේලා කිව්වේ, තව මාස තුන හතරක් යත්තට පෙර බඩු මිල අඩු කරනවාය කියායි ; උග්‍රව පවතින රැකියාහී ප්‍රශ්නය විසඳනවාය කියායි ; සෞඛ්‍ය ප්‍රශ්නය විසඳනවාය කියායි. ඇත්තෙන්ම එදා තිබුණු තත්ත්වයන්, අද තිබෙන තත්ත්වයන් අපි සසන් දනය කර බලමු.

රැකියාහී ප්‍රශ්නය ගැන බලමු. අද මේ රජයෙන් ශිෂ්‍ය ගුරු පත්වීමකටත් ලබා ගන්නට බැරිව ඉතාමත් අමාරුවෙන් තමන්ගේ දිවි පෙවෙත ගෙන යන උපාධි ධාරීන් 6,900 ක් මේ රටේ ඉන්නවා. තමුන්නාන්සේලා උගත් තරුණ තරුණියන්ගේ රැකියාහී ප්‍රශ්නය විසඳා තිබෙන්නේ ඔය ආකාරයටයි. සතියකට පමණ පෙර පැවැත් වුණු ශිෂ්‍ය ගුරු විභාගයට, ජ්‍යෙෂ්ඨ, අධ්‍යයන පොදු සහතික පත්‍ර ආදී විභාග සමත් 1,13,000 ක් පෙනී සිටියා. මේ රටේ උගත් තරුණ තරුණියන්ගේ රැකියාහී ප්‍රශ්නය කොයි තරම් උග්‍ර වී තිබෙනවාද යන්න එයින්ම තමුන්නාන්සේලාට පෙනී යනවා ඇති. මේ තත්ත්වය නැති කර දැමීමට මේ රජය කිසිම දෙයක් කර නැහැ.

ගරු කථානායකතුමනි, 1965 මාර්තු මාසයේදී රජයේ රැකියාහී කාර්යාලවල ලියාපදිංචි වී සිටි රැකියාහී රහිත උදව්‍යයේ සංඛ්‍යාව 1,64,355 යි. තමුන්නාන්සේලා

[ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.]

බලයට පත්ව අවුරුදු තුනහමාරකට පසු—
අද—රජයේ රැකිරීම්, කාර්යාලවල ලියා
පදිංචි වී සිටින රැකිරීම්, රහිත අයගේ
ගණන එදාට වඩා ලක්ෂයකින් වැඩි වී
තිබෙනවා. එසේනම් තමුන් නාන්සේලා
රැකිරීම් ප්‍රශ්නය විසඳීමට අබලි
රේණුවක ප්‍රමාණයෙන් වැඩ කර නො
මැති බව පිළිගන්නවා ඇති. එහෙත් තමුන්
නාන්සේලාගේ දේශපාලන පන්දම්කාර
යන්ගේ, තමුන් නාන්සේලාගේ පරාජිත
අපේක්ෂකයන්ගේ, තමුන් නාන්සේලාගේ
හේන්වයිලාගේ රැකිරීම් ප්‍රශ්නය
නම් විසඳා තිබෙනවා. තමුන් නාන්සේලාට
හිතවත් ලොකු මිනිසුන්ට රජයේ සංස්ථා
වල ලොකු තනතුරු දී ඔවුන්ගේ රැකිරීම්
ප්‍රශ්නය නම් විසඳුවා. එහෙත් මේ රටේ
දුප්පත් අභිසක මිනිසුන්ගේ රැකිරීම්
ප්‍රශ්නය විසඳීමට තමුන් නාන්සේලා උත්
සාහයක්වත් දරා නැහැ.

සෞඛ්‍ය තත්ත්වය ගැන බලමු. 1965 දී
—සිරිමා බණ්ඩාරනායක මැතිණිය තමුන්
නාන්සේලාට ආණ්ඩුව භාර දෙන අවස්ථාව
වේදි—මේ රටේ සිටියේ මැලේරියා
රෝගීන් 11 දෙනෙකු පමණක් බව, වෛද්‍ය
වරුන්ගේ පරීක්ෂණයකින් පසු සෞඛ්‍ය
දෙපාර්තමේන්තුව මගින් නිකුත් කරන
ලද සංඛ්‍යා ලේඛන අනුව පෙනී යනවා.
සෞඛ්‍ය දෙපාර්තමේන්තුවේ සංඛ්‍යා
ලේඛන අනුවයි මා කථා කරන්නේ. ඊළඟට
හත් හවුල් ආණ්ඩුවේ අවුරුදු තුනහමාරක
පාලනයෙන් පසු අද කොහොමද තත්ත්
වය? අද මේ රටේ මැලේරියා රෝගය
වසංගත තත්ත්වයකින් පවතින්නේ. අද
මේ රටේ ලක්ෂ හතහමාරක් මැලේරියා
රෝගයෙන් පෙළෙනවා. මදුයි තමුන්
නාන්සේලා කළ සෞඛ්‍ය සේවය.

ද සොයිසා, සිරිවර්ධන මයා.
(කි.ප්‍ර. ඩී. සොය්සා ශිරිවර්ධන)
(Mr. de Zoysa Siriwardena)
කී දෙනෙකු මලාද?

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.
(කි.ප්‍ර. ජොර්ජ් රාජපක්ෂ)
(Mr. George Rajapaksa)
ඒවා වුවමනා නැහැ.

ඒ වාගේම ක්ෂය රෝගයත් බහල වශ
යෙන් පැතිරී තිබෙනවා. ක්ෂය රෝගීන්ට
සහ ඔවුන්ගෙන් යැපෙන්නන්ට මුදලින්

ආධාර කිරීමේ වැය ශීර්ෂය යටතේ ගිය
වර්ෂයේ අයවැය ලේඛනයෙන් රුපියල්
68,50,000 ක් තමුන් නාන්සේලා වෙත
කර තිබුණා. තමුන් මේ වර්ෂයේ අයවැය
ලේඛනයෙන් එම වැය ශීර්ෂයෙන් රුපියල්
15,20,080 ක් කපා තිබෙනවා. එහෙම නම්
තමුන් නාන්සේලාගේ ආණ්ඩුව යටතේ
ක්ෂය රෝගීන්ටත් ඔවුන්ගෙන් යැපෙන්නන්
ටත් දෙන ආධාර මුදල් පවා අඩු කර
තිබෙනවා, නැත්නම් කපා තිබෙනවා.

අද අපේ ආරෝග්‍යශාලාවල ලෙඩුන්ට
ප්‍රතිකාර කිරීමට වෛද්‍යවරුන් නැහැ. අපේ
ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන් විභාග සමප්ථ වී වෛද්‍ය
වෘත්තීවරුන් වශයෙන් වෛද්‍ය විද්‍යාලයෙන්
පිට වෙනවා. තමුන් ලබන අවුරුද්දේ
වෛද්‍ය විද්‍යාලයෙන් පිට වන වෛද්‍ය
වරුන්ට රජයේ රක්ෂාවල් සැපයීමට
තරම් ශක්තියක් මේ ආණ්ඩුවට නැති බව
අද දන්නවා. එසේ නම් එවැනි බැරෑරුම්
ප්‍රශ්න විසඳීමට මේ ආණ්ඩුව අපොහොසත්
වී තිබෙන නිසා, ජනතාවගේ නාමයෙන්
මේ ආණ්ඩුවට කරන්නට තිබෙන එකම
යුතුකම ඉල්ලා අස් වී ගෙදර යාමයි.

ඊළඟට ජීවන වියදම් ප්‍රශ්නය ගනිමු. අප
රට භාර දෙන අවස්ථාවේදී ජීවන අංකය
112 යි. දැන්, හත් හවුල් කාර්ගීන්ගේ අවු
රුදු තුනහමාරක පාලනයෙන් පසු ජීවන
අංකය 121 ට නැග තිබෙනවා. මේ ආණ්ඩුව
එක හාල් සේරුවක් කපා ඇතිකින් සේරුව
තිකම් දෙන්නවා. ඒකත් ඇතිවයි ජීවන විය
දම 121 ට නැග තිබෙන්නේ. ඉතින් මේ
ආණ්ඩුවේ බංකොලොත් භාවය, ප්‍රශ්න විස
ඳීමට ශක්තියක් නැති බව, මේ ආණ්ඩුවේ
ක්‍රියා කලාපයෙන්ම ජනතාවට ඔප්පු වී
අවසානයයි.

දැන් මොහොතකට පෙර කර්මාන්ත හා
බිවර ඇමතිතුමා ජාතික සමගිය ගැන
බොහොම වේගයෙන් කථා කළා. 1958 සිද්
ධිත් ගැනත් එතුමා සඳහන් කළා. 1958 දී
තිබුණු ඒ ආණ්ඩුවේ වගකිවයුතු ඇමති
වරයකු වශයෙන් කර්මාන්ත ඇමතිතුමා
එදා ඒ අවස්ථාවේදී නිසොල්මන්ව සිට අද
කථා කිරීමේ තෝරුම කුමක්ද නිසා මා
එතුමාගෙන් ප්‍රශ්න කරනවා. මමත් ඒ
ආණ්ඩුවේ සිටියා. 1958 දී ව ඒ සියලුම
විපත්වල නායකයා එවකට තිබුණු
ආණ්ඩුවේ කැබිනට් මණ්ඩලයේ අමතිවර
යකු වශයෙන් සිටි වර්තමාන කර්මාන්ත

ඇමතිතුමා බව මා නිර්භයවම කියනවා. අතිතය අමතක කර ඇත් එතුමා ශුද්ධවත් තයකු හැටියට ජනතාව ඉදිරිපිට පෙනී සිටින්නට උත්සාහ දරනවා. ජාතික සමගියක් ඇති වෙනවාට අප සියලු දෙනාම සතුටුයි. නමුත් ජාතික සමගියක් ඇති විය යුත්තේ කුමන පදනමක්. උඩද කියන එකයි මේ රටේ නිබන්ධන ප්‍රශ්නය. හත් හවුල් ආණ්ඩුවක් පිහිටුවා ගත් පලියට ජාතික සමගියක් ඇති කළය කියා නමුත් නාන්සේලා කියනවා නම් එය ව්‍යාජයක්, බොරුවක්, බව මා මේ ගරු සභාවේදී ප්‍රකාශ කරනවා. මේ හත් හවුල් ආණ්ඩුවේ එක කොටසක් තමයි ඒපඩරල් පක්ෂය නොහොත් ද්‍රවිඩ රාජ්‍ය පක්ෂය. ද්‍රවිඩ රාජ්‍ය පක්ෂයේ මූලික සිද්ධාන්තය මේ රටේ ඒපඩරල් ආණ්ඩුවක් පිහිටුවීමයි; මේ රට දෙකඩ කිරීමයි. කර්මාන්ත හා ධීවර ඇමති තුමා “ශ්‍රී” බස් එකක් ගැන සදහන් කර මින් මැදවච්චියේ ගරු මන්ත්‍රීතුමාට (මෙෙත්‍රීපාල සේනානායක මහ.) සමච්චල් කරන ආකාරයට කථා කළා. නමුත් සිංහල “ශ්‍රී” අකුර ගැසූ බස් යාපනයට යැවූ අවස්ථාවේ එය නොරිස්සු ඒපඩරල් පක්ෂය නොහොත් ද්‍රවිඩ රාජ්‍ය පක්ෂය ඒ බස් වල තාර ගැ අවස්ථාව මතකද? අදත් ද්‍රවිඩ රාජ්‍ය පක්ෂය සිංහල භාෂාව මේ රටේ එකම රාජ්‍ය භාෂාව හැටියට පිළිනොගන්න බව හත් හවුල් ඇමතිවරුන් පිළිගන්නවාද? මා අභියෝග කරනවා ඒපඩරල් පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන්ට, පුළුන් නම් මේ ගරු සභාවේ නැගිට “අප රාජ්‍ය භාෂා පනත පිළිගන්නවා” ය කියන්න. උතුරේ සිට දකුණ දක්වා මේ මුළු ලංකාවේ එකම රාජ්‍ය භාෂාව හැටියට සිංහල භාෂාව, තිතිගත කළ සිංහල පමණක් පනත අපි පිළිගන්නවා, යයි පුළුන් නම් නැගිට කියන ලෙස ඒපඩරල් පක්ෂයේ මන්ත්‍රී වරුන්ට මම අභියෝග කරනවා. එහෙම කියන්නට බැහැ. මේ රටේ සිංහලයන් නොරැස්සන, සිංහලය මේ රටේ රාජ්‍ය භාෂාව වශයෙන් පිළිනොගන්න, සිංහල ගරු වරුන් උතුරට යවනවාට විරුද්ධ, මේ රටේ සිංහලයන්ගේ අයිතිවාසිකම් සියල්ලටම විරුද්ධ, රට දෙකට කඩන්නට උත්සාහ කරන පක්ෂයක් සමග ඇති කර ගන්න සමගිය මොන සමගියක්ද? එය ව්‍යාජ සමගියක් බව මේ ගරු සභාවට මතක් කර දෙන්නට කැමතියි. නමුත් නාන්සේලා ද්‍රවිඩ

සමග ඇති කර ගත් සමගිය බනපති පන්තියක් සමග ඇති කර ගත් සමගියක් පමණයි. ඒපඩරල් පක්ෂයේ අතිතය අමතක කරන්නට එපා. ප්‍රගතිශීලී හැම පියවරකටම හැමදාම විරුද්ධ වූ එකම පක්ෂය ඒපඩරල් පක්ෂයයි. බස් ජනසතුටට, වරාය ජනසතුටට, නෙල් සමාගම් හා ඉන්ජිනේරු වරන්ස් සමාගම් ජනසතුටට, මනජන බැංකුව පිහිටුවීමට, පාසල් රජයේ පාලනයට ගන්නාවාට, කුඹුරු පනතට යන මේ හැම ප්‍රගතිශීලී කටයුත්තකටම විරුද්ධ වූණේ ඒපඩරල් පක්ෂයයි. එවැනි පක්ෂයක එක් අයෙකුට ඇමතිකමක් දුන් පමණින් ජාතික සමගියක් ඇති වෙනවද?

උතුරේ මාවිච්චපුරම් කෝවිලට ඇතුළු වී එක දෙවියන් අදහන්න හරිජන යයි කියන අසරණ අභිංසක ජනතාවට සමතන්නාවියක් නොදෙන මේ ද්‍රවිඩ රාජ්‍ය පාක්ෂිකයන් සමග මොන ජාතික සමගියක්ද? මේ ආණ්ඩුව ජාතික සමගියක් ගොඩ නගන්න යන්නෙ ඔවුන් සමගද? දෙගොල්ල අදහන එකම දෙවියා ඉදිරිපිට සමානාත්මතාවක් ඇති කරන්නට බැරි මිනිසුන් අපට ජාතිවාදය ගැන බණ කියන්නට එනවා. ගරු කර්මාන්ත ඇමති තුමා ජාතික සමගියක් ගැන කථා කළා. ගරු කථානායකතුමනි, ඔවුන් ගැන මිට වඩා කථා කරන්නට වුවමනාවක් නැහැ. ජාතික සමගියේ තැටිය පරණ වෙලායයි මා හිතුව. එහෙත් අද නැවතත් ඒක වාදනය කළා. බොහොම කාලයකින් ඒ ගැන කථා කළේ නැහැ. රට සහාධිවල පත්‍රිකාව පිළිබඳ විවාදයේදී මේ රජයේ ජාතික සමගිය රටට හොඳහැටි පෙනුණා. අප මෙතැන නොසිටි තිසා අපට පෙනුණේ නැහැ. ඒ විවාදයේදී, යාපනයේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (පොන්නම්බලම් මහ.) ද්‍රවිඩ රාජ්‍ය පක්ෂයට නදින් පහර ගැසුව. ද්‍රවිඩ රාජ්‍ය පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් අතික් පැත්තෙන් ඒ පැත්තේම සිටින යාපනයේ මන්ත්‍රීතුමාගේ පක්ෂයට පහර ගැසුව. ඒ අතර ආණ්ඩු පක්ෂයේම සිටින ඔස්ලිම් මන්ත්‍රීවරුන් ඒ දෙගොල්ලටම පහර ගැසුව. සිංහල මන්ත්‍රී වරුන් කථා කරන්න හයේ පුටු රත් කරමින් සිටියා. හොර ගිවිසුමේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ඉදිරිපත් වූ යෝජිත රට සහාධිවල පත්‍රිකාව පිළිබඳ විවාදයේදී තත්ත්වය ඒකයි. එහෙත් මේ

[ගරු ඩී. ඩී. ආර්. ඉහළවර්ධන]

හත් හවුල්කාරයන් උප්පා නැතිව අපි රටේ ජාතික සමගිය ඇති කළා යයි නන් දොඩවනව.

ගරු කපාතායකතුමනි, දැන් ඒ තැටියක් පරණ වෙලා තවත් අළුත් තැටියක් ගහනවා. ගරු රාජ්‍ය ඇමතිතුමා මේවා ගැන දන්නවද; මේවාට අනුමතිය දුන් නාද කියා මා දන්නෙ නැහැ. හැමදාම උදේ 7ට ගුවන් විදුලියක් යන්නේ බොත්තම කැරකෙව්වම ඇහෙන්නෙ මොකක්ද? “පැරකුම් යුගය උදා වෙනව. 1970 දී මේ රට ස්වයංපෝෂිත වෙනව. 1956 දී, තුන් කෝටි විසි ලක්ෂයයි.” පටන් ගත්තේ ගැණු කට හඬකින්. නැවතත් පිරිමි කට හඬකින් කියනව, “1966 දී හාර කෝටි පනස් අට ලක්ෂයයි” කියා. නැවතත් තවත් කට හඬකින් කෙනෙක් කියනව, “1967 දී පන් කෝටි පනස් ලක්ෂයයි, වැඩි වී තිබෙන ප්‍රමාණය වී බ්‍රසල් එක් කෝටි අසූ නව ලක්ෂයයි. මේක ජනතා ජයග්‍රහණයකි” කියා. හැමදාම උදේ සිට රෑ වෙන තුරු, ලංකා ගුවන් විදුලිය සංස්ථාවෙන් අපට ඇහෙන්න ඔය පදයයි. ගරු කපාතායකතුමනි, ලංකා ගුවන් විදුලිය සංස්ථාව ආණ්ඩුව යටතේ ක්‍රියා කරන සංස්ථාවක්. එවැනි සංස්ථාවකින් ජනතාවට අපක්ෂපාත ප්‍රවෘත්ති සපයනවා ඇතැයි අපි බලාපොරොත්තු වෙනවා. ඒ වගේම එහි වැඩ කටයුතු යම්කිසි තත්ත්වයක් ඇතිව නීත්‍යානුකූලව සිදු වෙනවා ඇතැයි අපි විශ්වාස කරනවා. එහෙත් අමුදික බොරු ව්‍යුහයක් රජයට ආවඩන්නට ලංකා ගුවන් විදුලිය සංස්ථාව මේ අන්දමට උත්සාහ කරනව නම් ඒක ඉතාමත් නින්දනීය ප්‍රයත්නයක් බව මේ ගරු සභාවේදී කතාබහවෙන් මතක් කරනවා. මේ ප්‍රචාරයේ ඇත්තක් තිබෙනවාද? ඇයි මේ අන්දමට ගණන් හිලවී විකෘති කර ජනතාවට ව්‍යාජ අදහස් දෙන්න උත්සාහ කරන්නේ?

ලංකා ගුවන් විදුලිය සංස්ථාව තිබෙන්නෙ අපක්ෂපාතව ජනතාවට සත්‍ය ප්‍රවෘත්ති සපයන්නයි. එසේ නැතුව රජයට මුක්කු ගහන්න නොවෙයි. රජයට පන්දම් ඇල්ලීම පැත්තක තිබියදී, තමන්ගේ රාජකාරිය හරිහැටි කරන

ලෙස ලංකා ගුවන් විදුලිය සංස්ථාවේ වන්දි හට්ටයන්ට දන්වන මෙන් මා ගරු මුදල් ඇමතිතුමාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා. මෙම ගණන් හිලවූ හදා තිබෙන්නේ කොහොමද? තමුන් නාත්සේලා ආණ්ඩුව බාරගත් අවස්ථාවේදී—1965 දී—ඇති වුණු ගංවතුර ආදී වූ යම් යම් අවාසනාවන්ත ස්වභාවික සිද්ධීන් නිසා—මේ ආණ්ඩුවේ මුසලකම නිසායයි කියන්නට තරම් මා තරක නැහැ—ඒ අවුරුද්දේදී මේ රටේ වී නිෂ්පාදනය බ්‍රසල් 3 කෝටි 20 ලක්ෂය දක්වා අඩු වුණා. ඊළඟ අවුරුද්දේදී එය 4 කෝටි 58 ලක්ෂය දක්වා වැඩි වුණා. 1967 දී 5 කෝටි 51 ලක්ෂය දක්වා වැඩි වුණා. ගුවන් විදුලිය සංස්ථාවේ ප්‍රචාරකයන් කියන හැටියට, ඔවුන් ජනතාවට පෙන්වන්නට උත්සාහ කරන්නේ සිරිමා බණ්ඩාරනායක මැතිණියගේ රජය තිබුණු කාලයේදී මේ රටේ කෘෂිකාර්මික දියුණුවක් හෝ වී නිෂ්පාදනයේ වැඩි වීමක් හෝ ඇති නොවුණු බවයි. අන්න ඒකයි මේ ප්‍රචාරකයන් කියන පටිපලේ බොරුව. ඔවුන් හැම තිස්සේම කියන්නේ 1965 දී වැඩි වුණු ගණන පමණයි. 1964 දී අප තමුන් නාත්සේලාට ආණ්ඩුව බාර දෙන විට, සිරිමා බණ්ඩාරනායක රජය යටතේ මේ රටේ වී නිෂ්පාදනය ඊට ඉහත කවදාවත් නොතිබුණු මට්ටමකට නැග තිබුණු බව—වී නිෂ්පාදනය අතින් වැරිතාවක් පිහිටුවා තිබුණු බව—ඔවුන් කියන්නේ නැහැ. එය වසන් කරනවා. ඒ කාලයේදී ඒ අස්වැන්න වැඩි වුණු ප්‍රමාණය අනුව ගණන් බැලුවොත් අද මේ ආණ්ඩුව ගෙන යන බොරුව පැහැදිලි වශයෙන්ම ඔප්පු කරන්නට පුළුවනි. එම නිසා, මේ ප්‍රශ්නය සම්බන්ධව “ඇත්ත” පත්තරයෙහි පළ වුණු වැදගත් ලිපි දෙකක් ඉදිරිපත් කරන්නට මා අදහස් කරනවා. “ඇත්ත” පත්තරයෙන් කියවනවාට මුදල් ඇමතිතුමා කැමැති නැද්ද?

ගරු වන්නිනායක
(*ගනරාභ වන්නිනායක*)
(The Hon. Wanninayake)
මිනූ එකකින් කියවන්න.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(**ශ්‍රී ලංකා ජනාධිපති**)

(**Mr. George Rajapaksa**)

මේ ලිපි දෙක ලියා තිබෙන්නේ, සහතික මිල ක්‍රමයට විසි වසරක් පිළිම නිමිත්තෙන් ගොවිජන සේවා නියෝජ්‍ය කොමසාරිස් වී. නවරත්න මහතාත් සමුළුකාර සංවර්ධන කොමසාරිස් පතිරණ මහතාත් විසින් “ලංකාදීප” පත්තරයට සපයන ලද ලිපි දෙකක සඳහන් වූණු කරුණු අනුවයි. මේ රටේ වී අස්වැන්න පිළිබඳව ඒ දෙදෙනා දෙවිධියකට කරුණු දක්වනවා. සිරිමා බණ්ඩාරනායක රජය පැවති කාලයේදී මේ රටේ ගොවිතැන් කටයුතු වල කිසිම දියුණුවක් නොතිබුණු බවක් රටට පෙන්වීමට නවරත්න මහත්මයා උත්සාහයක් දරා තිබෙනවා. ඔහු එසේ කරන්නේ, මේ රජයට ආ වඩා පන්දම් අල්ලා ඊළඟ අවුරුද්දේදී ගොවිජන සේවා කොමසාරිස් විමේ බලාපොරොත්තුවෙන් වෙන්න ඇති. ඔහු වී අස්වැන්න පිළිබඳව 1948 ගණන් හිලව් වලින් පටන් ගෙන ඊළඟට අවුරුදු 4ක් පත්වනවා 1952 ගණන් ඉදිරිපත් කරනවා. ඊළඟට 1955 ත් ඊළඟට 1958 ත් ඊළඟට 1960 ත් ගණන් ඉදිරිපත් කරනවා. 1960 දී වී නිෂ්පාදනය බ්‍රසල් 4 කෝටි 30 ලක්ෂයක් බව ඔහු කියනවා. ඊළඟ අවුරුදුවල ගණන් ඔහුට අමතක වීමෙන්දෝ, එසේ නැත්නම් ඒවා හෙළි කළහොත් මේ ආණ්ඩුවේ බොරුව තව දුරටත් ගෙනයන්නට අමාරු වන නිසාදෝ, 1965 වනතුරු ගණන් හිලවු කොහේදෝ හංගාගෙන—රෙද්ද අස්සේදැයි මා දන්නෙ නැහැ—ඔහු ඊළඟට 1966 ගණන් ඉදිරිපත් කරනවා. 1964 දී සිරිමා බණ්ඩාරනායක රජය යටතේ වී නිෂ්පාදනය අතින් පිහිටුවන ලද වාර්තාව ගැන ඔහු වචනයක්වත් කියන්නේ නැහැ. ගොවිජන සේවා නියෝජ්‍ය කොමසාරිස්ගේ ගණන් හිලවු අනුව නම් ලංකා ගුවන් විදුලිය සංස්ථාව කියන දේ හරි. ඔවුන් කියන්නේ 1965 සිට 1968 දක්වා කාලය තුළ වී අස්වනු ප්‍රමාණය බ්‍රසල් 1 කෝටි 89 ලක්ෂයක් වැඩි වී තිබෙන බවයි. එහෙත් ගරු කථානායක තුමනි, කියම වශයෙන් මෙය ගණන් ගත හැක්කේ මේ විධියටයි. අප රට පාලනය කරන කාලයේ, 1960 සිට 1964 දක්වා වී නිෂ්පාදනය පිළිබඳ සංඛ්‍යා ලේඛන

මෙන් න. 1960—4,10,00,000යි. 1961—4,31,00,000 යි. 1962—4,80,00,000 යි. 1963—4,91,00,000 යි. 1964—5,05,00,000 යි. ඇයි මේ ගණන් කියන්න බැරි? මේ ගණන් හිලවුවලින් පෙනෙන්නේ 1960 සිට 1964 දක්වා වී නිෂ්පාදනය අනුක්‍රමයෙන් වැඩි වී තිබෙන බවයි. ඒ වැඩිවීමට හේතුවක් තිබෙනවා. මේ ආණ්ඩුව වගාව ගැන කොතෙක් කැ ගසමින් කටයුතු කළත් එතුමන්ලා ඒ වගා කටයුතු කරන්නේ දොම්පේ මන්ත්‍රිතුමා (එස්. ආර්. ඩයස් බණ්ඩාරනායක මයා.) විසින් එදා ඉදිරිපත් කරන ලද කෘෂිකර්ම සැලැස්ම අනුවයි. දොම්පේ ගරු මන්ත්‍රිතුමා විසින් එදා ඉදිරිපත් කරනු ලැබූ සැලැස්මේ නිෂ්පාදනයයි එතුමන්ලා අදත් ලබන්නේ.

ගරු කථානායකතුමනි, 1967 ගණන් 1965 ගණන අඩු කර—අර ගංවතුර නිලිණ කාලයේ ගණන අඩු කර—කියනවා 1,94,00,000 කින් අස්වැන්න වැඩි වී තිබෙනවාය කියා, අනේ පිං සිද්ධ වෙයි, ඒ ගණන 1964 ගණනින් අඩු කරන්න. 1967 වී නිෂ්පාදනය 5,51,00,000 යි. 1964 සිරිමා බණ්ඩාරනායක මැතිණියගේ කාලයේ 5,05,00,000 යි. එතකොට එතුමන්ලා මිනි මොක් රථ, වරුකට්ටි, යන්ත්‍ර සූත්‍ර, වෙලෝනා කරයන්, මොරටුවේ ගරු මන්ත්‍රිතුමා (එම්. රස්කින් ප්‍රනාන්දු මයා.) ආදී ලොකු ලොක්කොත්, පත්‍රත්, ගුවන් විදුලියත් ආදී සියල්ලම එකතුව කරන ලද වගා ව්‍යාපාරයෙන් වැඩි වී තිබෙන්නේ වී බ්‍රසල් ලක්ෂ 94 ක් පමණයි.

ගරු මන්තිනායක

(**ශ්‍රී ලංකා ජනාධිපති**)

(**The Hon. Wanninayake**)

ලක්ෂ 94 යි කියන්නේ **nine million.**

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(**ශ්‍රී ලංකා ජනාධිපති**)

(**Mr. George Rajapaksa**)

හරි, nine million තමයි. එතකොට එතුමන්ලා වැඩි කර තිබෙන්නේ ලක්ෂ 94 ක් පමණයි. 1964 සිට අද වන තුරු මේ සේරම දහඅට පාලියම එක්ක වැඩි කර තිබෙන්නෙ ඔපමණයි. ඔය ටිකට තමයි එතුමන්ලාගේ මේ කන් කෙදිරිය අපට

[පෞර්ෂ රූපපත්‍ර මය.]

අහන්න වෙලා තිබෙන්නෙ. උදේ සිට රූ වනතුරු ඊර්ඩියෝ එකේ කන් කරව්වලේ ඉන්න බැහැ. පැරකුම් යුගයක් උදා වෙන වලු. මේ කරව්වලය කොයි තරම් තිත්ත වී තිබෙනවාද කියනොත්, ධනපති පත්‍ර කාරයනුත් දැන. ඊර්ඩියෝ එක වනවා; විවේචනාත්මක ලිපි ලියනවා. එක්තරා ධනපති පත්‍රයක ඉතාමත් හොදට විග්‍රහ කර තිබුණා. ඉස්සර, කථානායකතුමනි, ලේක්හවුස් එක විසින්ම තමන්ගේ ආයතනය ගැන විරුදාවලි නාමයක් සදා කියන්න යෙදුණා. Watchdog of the Nation නොහොත් ජාතියේ මුර බල්ලෝ ය කියා ඉතින් ඒ බල්ලෝ කියන හැටියට ගරු කථානායකතුමනි, 1968 අගෝස්තු මස 1 වෙනිදා “සිළුමිණ” පත්‍රයේ කතුවැකියෙන්ම මම කරුණු ඉදිරිපත් කරන්නම්. ඒ කතුවැකිය සම්පූර්ණයෙන්ම මා කියවන්න ඕනෑ. ඒ මන්ද? මා කී වචන පිටුපස සාරාංශය සම්පූර්ණයෙන්ම එහි ගැබ් වී තිබෙන තිසයි. 1968 අගෝස්තු 1 වෙනි දා “සිළුමිණ” පත්‍රයේ කතුවැකියේ මෙසේ සඳහන් වෙනවා :

“පැරකුම් යුගයක් උද කරමු! පැරකුම් යුගයක් උද කරමු! සැමදමන් උදේ හතේ පටන් රූ නින් දට යන තුරුත් ‘ඉවන් විදලියෙන් පැරකුම් යුග බිහි කරවනි. බෙර හබවා-සේනා නාද කරවා, තොරතෝ-වියක් නැතිව කරන මේ කන් කෙදිරිය ඉවන් විදලියට ඇහුම්කන් දෙන්නවුන්ට දන් කරව්වල යකි.”

ගරු මුදල් ඇමතිතුමනි, මේ නමුත්තාත් සේගේ නායත්ගේ පත්තරේ.

“එය ‘පැරකුම් යුගයට’ කරන සම්චලයක් බවට දැන් පරිවර්තනය වී ඇත. ඒ නිසරු කන් කෙදිරියෙහි නිසා වැය වන ශ්‍රමය ගැන අපි අපේ කනගාටු පල කරමු.

ඉවන් විදලියෙන් කෙදිරි ගහා බිහි වූ පැරකුම් යුගයක් ගැන අපි නොඇසිමු. ඉවන් විදලියෙන් නෙලුම් කවි කියවා බිහි වූ පැරකුම් යුගයක් මේ රටේ නොවිය.”

බොහෝම හරි.

“එහෙත් අද ඉවන් විදලි තරංග මාලා ඔස්සේ පැරකුම් යුගයක් බිහිකරවීමට තනන්න. මෙබඳු නිෂ්පල ප්‍රයත්නයන් කෙරෙහි වැය කරනු ලබන මිනිස් ශ්‍රමයත් කාලයත් ගැන කවුරු හෝ වග කිව යුතුය.”

විශේෂයෙන්ම මේ කාරණය පෙන්වා දෙන්න ඕනෑ. මේ අන්දමට කරන බොරු ප්‍රචාරයන්ට කවදා හෝ නිලධාරීන් මහජනතාවට වග කියන්න ඕනෑ.

“පසුගිය වසරේ ගෙන්වූ ප්‍රමාණයට වඩා අඩුවෙන් සහල් මේ වසර තුළදී මේ රටට ආනයනය කරනු ලබන බවක්ද ‘පැරකුම් යුග කන් කෙදිරියෙන්’ රටට මුරගා කියයි. එය කිව යුත්තක්දැයි මෙහිදී ප්‍රශ්න කරමු. මේ රටේ පාරිභෝගිකයා සඳහා වූ සහල් සලාකයෙන් හරි අඩක් කපා හැරී බවක් මේ ප්‍රචාරකයන්ට අමතක වී නම් අපි කතාශ්‍රව වෙමු. පාරිභෝගිකයාට බෙදා දුන් සලාකයෙන් හරි අඩක් කපා හැරී විට අවශ්‍ය වූ සලාක ප්‍රමාණය අඩු වියාම ආන්වර්ණයක් යැයි හඳුන්වමුද?”

හාල් සලාකය කපා, ඒ හාල් ප්‍රමාණය පිටරටින් ගෙන්වූයේ නැහැ. එයින් විදේශ විනිමය ප්‍රමාණයකුත් ඉතිරි වුණා. මෙය මහ ලොකු හපන්කමක් හැටියට පෙන්වා දෙන්න උත්සාහ කරනවා.

“එය ඉවන් විදලියට මහත් ආන්වර්ණයක් වනු ඇත. එහෙත් මේ රටේ වෙසෙන පොදු මිනිසා එහි නියම තත්ත්වය දකි.”

හත් හවුල දන්නෙ නැතුවාට මේ රටේ පොදු මහජනතාව එය දන්නවා. ඒ අය රවටන්න බැරි බව දැන්වත් අවබෝධ කර ගන්න ඕනෑ.

“වගා කරවි! වගා කරවි!! කීපමණින්ම වගා කරන්නෙත් වෙත්ද? වගාව සඳහා අත්‍යවශ්‍ය ඉඩම් ගොවි උපකරණ බීජ හා පොහොරත් ඉවන් විදලි තරංග මාලා ඔස්සේ පහළ වේදැයි විමසිය යුතුය. පොළොව කොටා බිම් සකස් කර පොහොර යොදා වගා කළොත් පමණක් මේ රටට අවශ්‍ය දෑ මේ පොළොවෙන් ලබාගත හැකියැයි අපි සිතමු. ඉවන් විදලි තරංග මාලා ඔස්සේ වැවෙන බෝග වගාවත් ගැන මෙරට වැස්සෝ නොදනිති.”

ජාතියේ මුර බල්ලෝයි එහෙම කියන්නේ.

“රජපුරුවන්ට තැනු සුදු හකුරු පිළිබඳ පුරාවෘත්තයක් මේ රටේ ප්‍රාථමික පංතිවල ඉගෙන ගන්නා කුඩා දරුවන්ගේ පාසල්වලදී කියවති. එසේම කියන්නා කෙසේ කිවත් අසන්නා සිහි බුද්ධියෙන් ඇසිය යුතුයැයි අපේ පැරණිගැමියෝ සිය කථාබන්දේ නිතර නිතර උපමා විලාශයෙන් ව්‍යවහාර කරති.”

මේවා කියන්නේ මේ ආණ්ඩුවට උදව් කළ බේරේ ගෙදර පත්‍ර කාරයෝයි.

“අත වැනුනොත් කටත් වැනෙනැයි අපේ ගැමියෝ කියති. අපිද ඒ නිගමනයෙහි හරිය දකිමු. අපි ඒ අනුමත කරමු. ඒ හැර කඩවැරුවෙන් තත්දෙඩ විමෙන් මැඩවිලි නැගීමෙන් පැරකුම් යුග උදා නොවන බැව් ඉවන් විදලියේ වගකිව යුත්තන්ට මතක් කරමු.”

[සෝථිජී රාජපක්ෂ මහ.]

ලේඛනවල දී තිබෙන්නේ වී බ්‍රසල් ප්‍රමාණයන්ගෙනුයි. ඒ මෙසේයි: 1958 දී බ්‍රසල් 3 කෝටි 60 ලක්ෂයයි. 1959 දී බ්‍රසල් 3 කෝටි 64 ලක්ෂයයි. 1960 දී බ්‍රසල් 4 කෝටි 10 ලක්ෂයයි. 1961 දී බ්‍රසල් 4 කෝටි 31 ලක්ෂයයි. 1962 දී බ්‍රසල් 4 කෝටි 80 ලක්ෂයයි. 1963 දී බ්‍රසල් 4 කෝටි 91 ලක්ෂයයි. 1964 දී බ්‍රසල් 5 කෝටි 5 ලක්ෂයයි. මෙම ගණන්හිලි වලින් එක්තරා කාරණයක් පැහැදිලි වෙනවා. 1958 සිට 1964 දක්වා වූ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ ආණ්ඩු කාලයේ දී මේ රටේ වී නිෂ්පාදනය ක්‍රමානුකූලව වැඩි වී තිබෙනවා. වර්ෂයක් වර්ෂයක් පාසා වී නිෂ්පාදනය අඩු වූයේ නැහැ; වැඩි වී තිබෙනවා. එහෙත් 1965 හත් හවුල පාලනය භාර ගන්නායින් පසුව සිදු වූයේ කුමක්ද? 1965 දී වී නිෂ්පාදනය 3 කෝටි 62 ලක්ෂයට බැස්සා. 1966 දී 4 කෝටි 58 ලක්ෂයයි. 1967 දී 5 කෝටි 50 ලක්ෂයයි. මෙම සංඛ්‍යා ලේඛනවලට අනුව කරුණු දෙකක් පැහැදිලියි. 1958 සිට 1964 දක්වා වූ ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂ ආණ්ඩු සමයේදී මේ රටේ වී නිෂ්පාදනය වී බ්‍රසල් 1 කෝටි 39 ලක්ෂයකින් වැඩි වූණු බව පෙනෙනවා. ඒවාගේම 1960 සිට 1964 දක්වා වූ සිටීමාවේ බණ්ඩාරනායක මැතිනියගේ ආණ්ඩු කාලයේදී මේ රටේ වී නිෂ්පාදනය වී බ්‍රසල් 95 ලක්ෂයකින් වැඩි වී තිබෙනවා. තේ පානයට පෙර මා කපා කරමින් සිටිය දී මෙම සංඛ්‍යාව වැරදි අන්දමකට සදහන් වුණා. මා දැන් එය නිවැරදිව සකස් කියන්නේ. 1960 සිට 1964 දක්වා වූ සිටීමාවේ බණ්ඩාරනායක මැතිනියගේ ආණ්ඩු කාලයේදී වී නිෂ්පාදනය බ්‍රසල් 95 ලක්ෂයකින් වැඩි වී තිබෙනවා. එහෙත් 1964 සිට 1967 දක්වා වූ කාලය තුළ ඒ කියන්නේ හත් හවුල් පාලන කාලය තුළ වී නිෂ්පාදනය වැඩි වී තිබෙනතේ බ්‍රසල් 45 ලක්ෂයකින් පමණයි. එයින් පෙනී යනවා, ගුවන් විහිළු සංස්ථාව දැන් හංගන්නට උත්සාහ කරන්නේ මෙම ඉලකකම බව. මෙම ඉලකකම්වලට අනුව පැහැදිලි ලෙස පෙනී යන්නේ මේ අය කොහරම් කඩවැරැ ගැසුවත් මෙම වගා ප්‍රෝඩාවෙන් ජනතාව ඉදිරියට රචවන්නට බැරි බවයි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, සහල් සලාකය කපන්නට යන අවස්ථාවේ දී හත් හවුල් රජයේ ගරු මුදල් ඇමතිතුමා අපට කිව්වේ කුමක්ද? සහල් සලාකය කපන්නේ පිටරට ජාත්‍යන්තර වෙළඳ පොළේ සහල් නැති නිසාය කිව්වා. එතුමා එදා ඉදිරිපත් කළ ප්‍රධාන තර්කය එයයි. එහෙත් අපට දැන් පැහැදිලි ලෙසින්ම පෙනෙනවා මුදල් ඇමතිතුමා සහල් සලාකය කපන්නට තීරණය කළේ ජාත්‍යන්තර වෙළඳ පොළේ සහල් නැති නිසා නොව සහල් මෙරටට ගෙන්වීම අඩු කිරීමෙන් ඉතාමත්ම අවශ්‍යව තිබූ විදේශ විනිමය ආරක්ෂා කර ගැනීම සදහාය යන්න. ඒ බව තමුන්නාන්සේලා පිලි ගන්නවා ඇති. ගරු මුදල් ඇමතිතුමා එය පිලිගන්නවාද? [බාබා කිරීමක්.] ගරු මුදල් ඇමතිතුමා එය පිලිගන්නා බව පෙනෙනවා. එයින් ඔප්පු වන්නේ 1966 දෙසැම්බර් 17 වන දින සහල් සලාකය කැපූ අවස්ථාවේදී ජනතාවට කි කාරණය සම්පූර්ණයෙන්ම අසත්‍යයක් බවයි. මේ රජය සහල් සලාකය කැපූවේ ජාත්‍යන්තර වෙළඳ පොළේ සහල් නැති නිසා නො වෙයි; විදේශ විනිමය ආරක්ෂා කර ගැනීමටයි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, හාල් සලාකය කැපීම නිසා ඇති වුණ තත්ත්වය මොකක්ද? මහ බැංකු වාර්තාවෙන් එය බොහොම හොඳට පැහැදිලි වෙනවා. හාල් සලාකය කැපීම නිසා විදේශ විනිමය ඉතුරු වී තිබෙන බව හොඳට පැහැදිලි වෙනවා. ආහාර කොමසාරිස්තුමාගේ වාර්තා අනුව මහ බැංකු වාර්තාවේ එය බොහොම හොඳට පැහැදිලි කර තිබෙනවා. 1966 දී පිටරිත් හාල් ටොන් 494 දහසක් මේ රටට ගෙන්වා තිබෙනවා. 1967 දී ගෙන්වා තිබෙන්නේ හාල් ටොන් 381 දහසක් පමණයි. ඒ අනුව 1967 දී ගෙන්වන ලද හාල් ප්‍රමාණය ටොන් 113 දහසකින් අඩු වී තිබෙනවා. ඊළඟට 1966 දී පිටි ටොන් 264 දහසක් මේ රටට ගෙන්වා තිබෙනවා. 1967 දී පිටි ටොන් 517 දහසක් ගෙන්වා තිබෙනවා. හාල් සලාකය කැපීම හේතු කොට ගෙන වැඩිපුර පිටි ටොන් 253 දහසක් මේ රටට ගෙන්වීමට සිදු වී තිබෙන බව දැන් තමුන් නාන්සේලාට පැහැදිලිව පෙනෙනවා ඇති. තමුන්නාන්සේලා කියන පරිදි වගා ව්‍යාපෘති වූණේ නම්, 1966 දී ගෙන්වන

ලද පිටි ප්‍රමාණය මෙන් දෙගුණයක් පමණ. 1967 දී ගෙන්වන්න සිදු වුණේ ඇයි? අපි අහන ප්‍රශ්නය එයයි. ඒ නිසා දැන් තමුන් නාන්සේලා පිලිගන්නවා ඇති, හාල් සේරුව කැපීමෙන් විදේශ විනිමය ඉතිරි කර ගැනීමට බැරි වුණ බව. තමුන් නාන්සේලාට, හාල් ගෙන්වන්නට වඩා විශාල මුදලක් පිටි ගෙන්වීම සඳහා වැය කිරීමට සිදු වී තිබෙනවා. තමුන් නාන්සේලා කර තිබෙන්නේ අපේ ජනතාවට, මේ රටේ දුක් විඳින ජනතාවට පුස් පාන්, පුස් රොටි ආදිය කන්න දී පැරකුම් ඇති කර විමයි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මා එක් කරුණක් කියන්න කැමතියි. පැර කුම් යුගයේදී රටට අවශ්‍ය තරම් පමණක් නොවෙයි, පිටරට යැවීමටත් හාල් නිෂ්පාදනය කළේ සුමානයකට එක් හාල් සේරුවක් කමින් ජීවත් වුණ අය විසින් නොවෙයි. ඒ කාලයේ මේ රටේ හොඳ ශක්ති සම්පන්න, හොසුට වගා කරන්න දන්න ගොවි ජනතාවක් සිටියා. ඒ අය විසින් තමයි, මේ රටේ පැරකුම් යුගයක් බිහි කළේ. පුසා පාන්, පුස් රොටි, පිට්ටු ආදිය ඒ වගේම දවස ගතකට එකා හාල් සේරුවක් පමණක් කන මේ රටේ ගොවි ජනතාවට පැරකුම් යුගයක් බිහි කිරීම කෙසේ වත් කරන්න නැහැ.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, පැර කුම් යුගයේ සිටි අපේ ගොවි ජනතාව උදේටත් බත් කැව, දවල්ටත් බත් කැව, රැටත් බත් කැව—තුන් වේලටම බත් කැව. ඔය විධියට තුන් වේලටම බත් කමි නුයි ඒ අයට පැරකුම් යුගයක් බිහි කරන්න පුළුවන් වුණේ. පුස් පාන්, පුස් රොටි, පිට්ටු ආදිය කාල නොවෙයි. තමුන් නාන්සේලාගේ ආණ්ඩුව විසින් හාල් සේරුව කැපීම නිසා මේ රටේ ගොවි ජනතාවට පුස් පාන්, පුස් රොටි ආදිය කන්න සිදු වී තිබෙනවා. මේ රටේ ගොවි ජනතාව හොඳ ශක්ති සම්පන්න පුද්ගලයන් කරන තෙක්, මේ රටේ ගොවි ජනතාවට පෝෂ්‍ය දායක ආහාර කන්න දෙන තෙක් තමුන් නාන්සේලා කියන ඔය පැරකුම් යුගය නැවතත් මේ රටේ ඇති කරන්න පුළුවන් වන්නේ නැහැ. ඒ නිසා තමුන් නාන්සේලා ගෙන යන ඔය ව්‍යාපාරය දිය මත අදින ඉරක් මෙන් නැත්නම් වැළලෙන තනික

අයිසක් මෙන් වෙනවාට කිසිම සැකයක් නැහැ. ඒ නිසා ඒ සම්බන්ධයෙන් ඇති වී තිබෙන තත්ත්වය ඒ ආකාරයට ගුවන් විදුලිය මගින් ප්‍රචාරය කරවන්න ඕනෑ. දැනට ගුවන් විදුලිය මගින් කරන ප්‍රචාරයන් සම්පූර්ණ ප්‍රෝඩාවක් බව කියන්න ඕනෑ. ඒ බව මහජනතාවත් දනගන්න ඕනෑ. ඇයි මේ විධියේ වගා ප්‍රෝඩාවක් කර ගෙන යන්නේ? ගුවන් විදුලි සංස්ථා වේ සිටින වන්දි හට්ටයන් ලවා මෙහි තිබෙන ඇත්ත තත්ත්වය රටට පැහැදිලි කරවන්නේ නැත්තේ ඇයි? ඒ නිසා ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, මේ සම්බන්ධයෙන් තවත් වැඩියෙන් කරුණු දක්වීමට චුට්මනාවක් නැහැ. තමුන් මා එක් කරුණක් කියන්නට ඕනෑ. තමුන් නාන්සේලා විසින් තිකුන් කරන ලද 1966-67 කාමිකර්ම සංවර්ධන යෝජනාවලියේ මෙන් මේ විධියට කියා තිබෙනවා :

“ආසියාතික සෞඛ්‍ය රටවල මෙන් ලංකාවේ වී ගොවිතැන පහත සඳහන් හේතූන් නිසා දියුණු කළ නොහැකි වී තිබේ. ලංකාවේ ඉඩම්වලින් සියයට 64 ක් පමණ අක්කරයට අඩු බිම් කට්ටියි. සියයට 36 ක් පමණ අක්කර බහයට අඩු ඒ වායි. . . .” සියයට 85 කට පමණ ඉඩම් අක්කර දෙකකට අඩුයි. අයිතිකරුවන් වගා කරන්නේ මෙම ඉඩම්වලින් සියයට 60 කි. කුඹුරුවලින් සියයට 25 සිට 30 දක්වා පමණක් වගා කරන්නේ අද ගොවීන්ය. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ගොවියෝ සාමාන්‍යයෙන් ණය ගැනියෝය. නිෂ්පාදනයෙහිලා තමන්ගේ ශ්‍රමයට වැඩි බහයක් ආයෝජනය කළ නොහැකි ඔවුහු දුර්වල ආර්ථික හේතූන් නිසා හීන වූ නිෂ්පාදනයෙන් විපාක දෙන විෂම වක්‍රයකට ගොදුරු වූවෝ වෙති.

මේ විග්‍රහ කරන්නේ මේ රටේ ගොවි ජනතාව ගැනයි. මෙයින් පැහැදිලි වන්නේ මේ රටේ ගොවි ජනතාවගෙන් සියයට 85 ක් අක්කර දෙකකට අඩු බිම් ප්‍රමාණයක් බැගින් වගා කරන බවයි. ගොවි ජනතාවගෙන් සියයට 85 ක් අක්කර දෙකකට අඩු බිම් ප්‍රමාණයක් බැගින් වගා කිරීමෙන් නම් කොතරම් හොඳින් වගා කළත් එයින් තමුන් නාන්සේලා අද ඉදිරිපත් කරන තර්කය සනාථ වන්නේ නැහැ. අද මේ රටේ ගොවි ජනතාවට හුඟක් සල්ලී තියෙනවාලු. කොතරම් නම් සල්ලී තියෙනවාදැයි කියතොත් ඒ සල්ලිවලින් කර කියා ගන්නට දෙයක් නැතුව සුරාසල් වලට ගොස් සුමිහිරි පානේ පදමට ගසමින් කාලය නාස්ති කර දමනවාලු. ලැබෙන දිය මත අදින ඉරක් මෙන් කර කියා ගන්නට දෙයක්

[පෝර්ජ් රාජපක්ෂ මහ.]

තැනිලු. ඔවුන්ට මිල දී ගැනීම සඳහා සුබෝපහෝගී භාණ්ඩ මේ රටේ නැතිලු. ඒ නිසා විදේශ විනිමය සහතික පත් ක්‍රමයන් ඇති කොට එහි ආධාර යෙන් සුබෝපහෝගී භාණ්ඩ ගෙන්වා බිලැක් මාකට් මිලට ඒවා ගොවීන්ට විකුණන්නට ඕනෑ යයි ලෝක බැංකුව කියනවා. ගොවීන්ට ඔර්ලෝසු දෙන්නට ඕනෑලු. අයිස් පෙට්ටි දෙන්නට ඕනෑලු. ඇත්තෙන්ම මේ ආණ්ඩුව කියන සෞභාග්‍යය මේ රටේ ගොවි ජනතාවට නම් උදව් නැහැ. ගොවි ජනතාවට සෞභාග්‍යය උදා වී තිබෙනවා යයි කියතොත් එය සම්පූර්ණයෙන් ම අසත්‍යයි. අපේ ගම්වලට ගොස් ගොවි ජනතාවගේ තත්ත්වය කුමක්දැයි සොයා බලන්න. හම්බන්තොට, තිස්සමහරාමය පැත්තට ගොස් ගොවීන්ගේ තත්ත්වය කුමක්දැයි බලන්න. යෝධ වැව යටතේ වැඩ කරන කුඹුරුවල තත්ත්වය කුමක්දැයි බලන්න. මේ කන්නයේදී යෝධ වැව යටතේ වැඩ කරන කුඹුරුවලින් එක වී ඇටයක්වත් ලබා ගන්නට බැරි බවට තිස්සමහරාමයේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා මාත් සමග එකඟ වෙනවා ඇතැයි මා කල්පනා කරනවා.

සී. එෆ්. ඩබ්ලිව්. එදිරිසුරිය මහ. (තිස්ස මහරාමය)

(ශ්‍රී ලං. පී. ආ. උ. පි. ප්‍ර. ආ. ශ්‍රී ලංකා—ශ්‍රී ලංකා)

(Mr. C. F. W. Edirisuriya—Tissamaharama)

ඇත්ත තමයි.

පෝර්ජ් රාජපක්ෂ මහ.

(ශ්‍රී ලං. ஜேர்பக்ஸ் ராஜபக்ஷ)

(Mr. George Rajapaksa)

එහෙම නම් මේ රටේ ගොවීන්ට මේ තරම් සෞභාග්‍යයක් උදා වී තිබෙනවා යයි තමුන් නාන්සේලා කියන්නේ කොහොමද? මොකක්ද ඔය කරන තර්කයේ හරය? මේ රටේ ගොවි ජනතාව රවටන්න එපා. ගොවි ජනතාවට බොරු කියන්නට එපා. සත්‍යය ප්‍රකාශ කොට ඔවුන්ගේ සහයෝගය ලබාගෙන වගාව කරනවා.

දියුණු කරන්නට උත්සාහ ගන්නා ලෙස මා මේ අවස්ථාවේදී මේ ආණ්ඩුවෙන් ඉල්ලා සිටිනවා. ඇත්තෙන්ම වී වගාවෙන් ප්‍රයෝජන ලැබී තිබෙනවා නම් එසේ ලැබී තිබෙන්නේ අහිංසක ගොවියන්ට නොව ඔවුන් සූරාකන ගම්හරයන්ට පමණයි. ඒ හැරෙන්නට සාමාන්‍ය ගොවි ජනතාවට උදවු සෞභාග්‍යයක් නැහැ.

ගුවන් විදුලි සංස්ථාව වගා ව්‍යාපාරය ගැන ප්‍රචාර කරන්නා එහි සිටින අය වගාව ගැන මොකවත් දන්නේ නැහැ. ඒ අය ගොවි ජනතාවගේ නියමාතත්ත්වය දන්නේ නැහැ. ආහාර නිෂ්පාදනය කිරීමට අවශ්‍ය කරන දේවල් ගැන දන්නේ නැහැ. දැනට කරගෙන යන නොමනා ප්‍රචාරය අසාගෙන සිටින අපේ ගොවි ජනතාවට හිතා යනවා. ඇත්තෙන්ම මේ ප්‍රචාරය විනිවිදකර.

මේ හත් හවුල් ආණ්ඩුව බලයට පත් වීමෙන් පසුව පවත්වන්නට යෙදුණු ප්‍රථම රාජාසන කථාව මගින් ගොවි ජනතාවට එක්තරා පොරොන්දුවක් දෙන්නට යෙදුණා. බලය ලැබී උදම් වූ හත් හවුල් ආණ්ඩුව සිය ප්‍රථම රාජාසන කථාව මගින් මේ රටේ අද ගොවියන්ට එක්තරා වැදගත් පොරොන්දුවක් දුන්නා. ඒ මොකක්ද? ඒ අද ගොවීන් ගොවිතැන් කරන ඉඩම් ඔවුන්ට සින්නක්කර පවරා දෙන බවයි. මෙය උතුම් ප්‍රතිපත්තියක් ගැබ් වූ යෝජනාවක්. පොළොව කොටන්නාට පොළොවේ අයිතිය තිබිය යුතුයි. ඒ අයිතිය පොළොව කොටන්නාට දෙන බවට තමුන් නාන්සේලා මුල් රාජාසන කථාවෙන්ම පොරොන්දු වුණා. එහෙත් මේ ආණ්ඩුව බලයට පත් වී දැනට අවුරුදු තුන හමාරක් ගත වී ඇතත් තවමත් ඒ පොරොන්දුව ඉෂ්ට කෙළේ නැහැ. මුල් රාජාසන කථාවෙන් දුන් පොරොන්දුව තමුන් නාන්සේලා කඩ කර දමා තිබෙනවා. ගොවීන්ට දුන් ඒ පොරොන්දුව ඉෂ්ට කර දෙන්නේ නැතිව අද ඔවුන්ට නිකම් ආවබනවා. ගොවියාගේ සහයෝගය ඔය අන්දමට නම් ලබා ගන්නට බැහැ. ඇත්තෙන්ම තමුන් නාන්සේලා බලයට පත් වීමෙන් පසුව ගොවීන්ට ලබා දුන් එක සහනයක් නම් කරන ලෙස මා මතක් කරනවා.

ගරු වත්තිනායක

(*ශ්‍රී ලංකා වැරදිකරු*)

(The Hon. Wanninayake)

වි බුසලට රුපියල් 14 බැගින් දෙන්නට පටන් ගත්තා. ඒක හොද නැද්ද?

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(*ශ්‍රී ල. ග්‍රොෆිඤ් රාජ්‍යපක්ෂ*)

(Mr. George Rajapaksa)

මම ඒ ගැන කියන්නම්. තමුත්තාන් සේලා රුපියල් 14 බැගින් දෙන්නට පටන් ගත්තා නමයි. ඒ අතර තමුත්තාන් සේලා 1966 දෙසැම්බර් මාසයේදී හාල් සලාකිය කපා දැමීම. 1967 නොවැම්බර් මාසයේදී වි බුසලට වැඩිපුර රුපියල් දෙකක් දෙන්නට පටන් ගනිමින් තවත් වැඩක් කළා. ඒ ගැන මේ උදවියට මතක නැද්ද? අප වි බුසලට රුපියල් 12 ක් දුන්නා.

ගරු වත්තිනායක

(*ශ්‍රී ලංකා වැරදිකරු*)

(The Hon. Wanninayake)

එදා රුපියල් 12 බැගින් දෙන්නට පටන් ගත්තේ අපමයි.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(*ශ්‍රී ල. ග්‍රොෆිඤ් රාජ්‍යපක්ෂ*)

(Mr. George Rajapaksa)

අපේ ආණ්ඩු කාලයේදී අප සහතික මිල යෝජනා ක්‍රමය යටතේ වි බුසලකා ගත්තේ රුපියල් 12 ගණනේයි. මේ ආණ්ඩුව වි බුසලක මිල රුපියල් දෙකකින් වැඩි කළා. රුපියල් දහහතර බැගින් වි බුසලකට දැන් ගෙවනවා. එහෙත් ඇත්ත වශයෙන්ම ඒක නමයි ගරු මුදල් ඇමති කුමා විසින් මේ රටේ ගොවි ජනතාවට කරන ලද ලොකුම ව්‍යාජ ක්‍රියාව. එක් අතකින් රුපියල් දෙකක් දී අනෙක් අතින් රුපියලක වටිනාකම සියේට විස්සි කින් අඩු කළා. එයින් වූ ප්‍රතිඵලය කුමක් ද? හැම රුපියලකින්ම ගත විස්ස බැගින් අඩු වුණා. එතකොට රුපියල් 14න් රුපියල් 2.80ක් අඩු වුණා. කලින් වි බුසලකට ගෙවිවේ රුපියල් දොළහයි. දැන් ගෙවන්නේ රුපියල් දහහතරයි. එහෙත් රුපියලේ මිල නැත්තම් අගය සියේට විස්සකින් අඩු වීම නිසා රුපියල් දහහතරේ වටිනාකම රුපියල් එකොලහ

කුත් ගත විස්සකට සමානයි. ගොවියා ගෙන් එක්තරා මුදලක් අරන් ඊට අඩු මුදලක් ගොවියාට ගෙවනවා. තමුත්තාන් සේලාගේ සහතික මිල ක්‍රමය අනුව ගොවියාට ඇත්ත වශයෙන්ම ලැබෙන්නේ රුපියල් දහහතරක් නොව රුපියල් එකොලහකුත් ගත විස්සක් පමණයි. තමුත්තාන් සේලා ගොවියාගෙන් රුපියල් දෙකකුත් ගත අසුවක් කොල්ලකාගෙන තිබෙනවා, හොරෙන් අරන් තිබෙනවා. ඉතින්, ඕකත් දීමනාවක්ද? එක සාක්කු වකට රුපියල් දෙකක් දමලා අනෙක් සාක්කුවෙන් දෙකයි අසුවක් ගන්නවා. ඒ නිසා තර්කයක් වශයෙන් මට මෙය ඉදිරිපත් කරන්නට පුළුවනි. අදත් අපට මෙය ඉදිරිපත් කරන්නට පුළුවනි. සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මැතිණියගේ ආණ්ඩුව පැවති කාලයේදී සහතික මිල කමය යටතේ වි බුසලකට යම් මුදලක් ගොවියාට ගෙවන්නට යෙදුණා නම්, ගොවියාට සමාජයේ උසස් තැනක් දෙනවාය කියන තමුත්තාන් සේලාගේ ආණ්ඩු යටතේ වි බුසලකට අද ගෙවන්නේ ඇත්ත වශයෙන් ම ඊට වඩා බෙහෙවින් අඩු මුදලක බව මම කියනවා. සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මැතිණියගේ ආණ්ඩුව පැවති කාලයේදී, ගොවියා මේ ආණ්ඩුව යටතේ වි බුසලකට ගන්නා මුදලට වැඩි ප්‍රමාණයක් ගත් බව ඒ අනුව හොදම පැහැදිලියි. ඒ නිසා මේ කාරණය මේ ආණ්ඩුවට මහා හයිසෙන් කඩවැරු ගහන්නටවත්, ආඩම්බර වන්නටවත් තරම් දෙයක් නොවෙයි. ඇත්ත වශයෙන්ම තමුත්තාන් සේලා ලජ්ජා විය යුතුයි, එක පත්තකින් වැඩි කළ දීමනාව අනෙක් පත්තෙන් ආපසු ගැනීමේ වැඩ පිළිවෙල ගැන.

පෝර යම්බන්ධයෙන් පවතින තත්ත්වයන් මම කොටින් කියන්නම්. අපේ ආණ්ඩුව තිබුණු කාලයේදී, 1964දී, “ඇමෝනියා සල්ෆේට්” නම් පෝර වර්ගය සදහා හොණ්ඩරයකට ගොවියා ගෙවිවේ රුපියල් 8.65යි. සියේට තිස්තුනහමාරේ ආධාර ක්‍රමය යටතේ අපේ කාලයේදී ගෙවිවේ රුපියල් 10.95යි. 1967දී ගොවියා රජකරවීමට පොරොන්දු වූ තමුත්තාන් සේලාට ගොවියා ගෙවන්නේ හොණ්ඩරයකට රුපියල් 12.63 යි. සියේට තිස්තනහමාරේ ආධාර ක්‍රමය යටතේ රුපියල් 16.84යි. කියකින් වැඩිවෙලා තිබෙනවාදැයි

[ජෝර්ජ් රජපක්ෂ මය.]

කල්පනා කර බලන්න. “පොලිෂ්” හොණ්ඩරයකට 1964 දී ගෙවීම් රුපියල් 9.40යි. සියේට තිස්තුනහමාරේ ආධාර ක්‍රමය යටතේ රුපියල් 11.95යි. ගොවියා රජකරවීමට පොරොන්දු වූ තමුන්නාන්සේලා ඒ රසායනික පෝර වෙනුවෙන් රුපියල් 12.53 කුත් රු. 16.10 කුත් අය කරනවා දැන්. මේ අනුව බලන විට ටිකින් ටික වැඩි වී තිබෙන බව පෙනෙනවා නොවෙයිද? පොස්පේට්වලට 1964 දී සියේට 50 ආධාර ක්‍රමය යටතේ රුපියල් 6.75යි. සියේට 33 ආධාර ක්‍රමය යටතේ රුපියල් 8.40යි. තමුන්නාන්සේලා 1968දී ගොවියා රජකරවීමට දැන් පොරොන්දුව අනුව සියේට පණහේ ආධාර ක්‍රමය යටතේ 8.93ක් අය කරනවා. සියේට තිස්තුනහමාරේ ආධාර ක්‍රමය යටතේ රුපියල් 12.84ක් අය කරනවා නොවෙයිද? දැන් ඒකත් වැඩි වෙලා නැද්ද?

කර්මාන්ත කටයුතු පිළිබඳ ගරු ඇමතිතුමා අද “යුරියා” ගැනත් කථා කළා. යුරියා ගැන කියන්නට තිබෙන්නේ මොනවාද? 1964දී යුරියා රසායනික පෝර වලට අපේ ආණ්ඩුව හොණ්ඩරයක අය කෙළේ රුපියල් 14.60යි. සියේට තිස්තුනහමාරේ ආධාර ක්‍රමය යටතේ රුපියල් 18.85යි. 1968දී, හත් හවුල් ආණ්ඩුව යටතේ ගොවියා රජකරවීමට පොරොන්දු වූ කාලයේ, ඒකත් වැඩි කළා. සියේට පණහේ ආධාර ක්‍රමය යටතේ රුපියල් 20.13 ක් වෙලා තිබෙනවා. සියේට තිස්තුනහමාරේ ආධාර ක්‍රමය යටතේ රුපියල් 26.84 ක් වෙනවා. ගොවියා පාවිච්චි කරන රසායනික පෝරවලට මේ විධියට සිසුයෙන් මිල වැඩිවෙලා තිබෙනවා නොවෙයිද? හත් හවුල් ආණ්ඩුව යටතේ ගොවියාට ලැබී තිබෙන සහනය මිකද? ගොවියා රජකරවීමටත්, පැරකුම් යඟයක් උදා කරවීමටත්, වැඩ කරනවාය කියන මේ ආණ්ඩුව ගොවියාට අත දී තිබෙන්නේ මය ආකාරයටයි.

ගොවියාට වුවමනා කරන වෑක්ටර් සම්බන්ධයෙන් පවතින තත්ත්වය ගැනත් සලකා බැලීම සඳහයි. සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මානිෂියගේ ආණ්ඩුව තිබෙන කාලයේදී, 1964දී, වෑක්ටර් පාවිච්චි කර අක්කරයක බිම් ප්‍රමාණයක තුන් ජීය ම—පුරන් කෙටීම, දෙහිය සහ පෝරුගාම

—කරවා ගැනීමට ගොවියා ගෙවීම් රුපියල් තිහක් පමණයි, කුලිය වශයෙන්. තමුන්නාන්සේලා ගොවියා රජ කරවීමට වැඩ කරනවාය කියන මේ කාලයේ ඒ කුලියත් වැඩි වෙලා. දැන්, 1968දී එය රුපියල් හැටක් වී තිබෙනවා. දැන් වෑක්ටර්වලින් හාත්තටත් බැරි තත්ත්වයක් උදාවී තිබෙනවා. ඒ තරමට එකින් එක නැග තිබෙනවා. මා කියන දේවල් ඇත්ත බව තිස්සමහරාමයේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා පිළිගන්නවා. එතුමා ඇත්ත කියන කෙනෙක්. එතුමාත් මෙය පිළිගනීද? ගොවියාට ආධාර කෙළේයයි මේ ආණ්ඩුව කියනවා නම් මෙය මොන තරම් ලොකු බොරුවක්ද? හොඳට අහගන්න.

ටී. බී. ඉලංගරත්න මය. (කොලොන්නාව)

(திரு. பி. பி. இலங்கரத்தன—கொலொன்னை)

(Mr. T. B. Ilangaratne—Kolonnawa) කොකාත් පිළිගන්නවා.

ජෝර්ජ් රජපක්ෂ මය.

(திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ஷ) (Mr. George Rajapaksa)

ඊළගට, ගොයම්වලට ගහන කෘමි නාශක බෙහෙත්වල මිල ගණන් බලමු. අපේ කාලයේ—1964—අවුත්ස 32 “එන් ඩ්‍රික්ස්” බෝතලයක මිල රුපියල් 9යි. එහෙත් ගොවියා රජ කරවීමට උත්සාහ දරන හත් හවුල් ආණ්ඩුව යටතේ 1968 දී එහි මිල රුපියල් 15 දක්වා රුපියල් 6 කින් වැඩි වී තිබෙනවා. 1964 අපේ කාලයේ, M.C.P. නමැති කුඩා මැටි නාශක බෙහෙත් අවුත්ස 32ක බෝතලයක මිල රුපියල් 5යි. එහෙත් 1968 දී, මේ හත් හවුල් ආණ්ඩුව එහි මිල රුපියල් 8 දක්වා වැඩි කර තිබෙනවා. ගොවියා රජ කරවන්න. ගොයම් මැස්සන්ට ගහන “B.H.C. ක්‍රිස්ල්ස්” නමැති කුඩා 1964 අපේ ආණ්ඩුව කාලයේ රු. 1.90යි. එහෙත් මේ හත් හවුල් ආණ්ඩුව යටතේ 1968 දී එහි මිලත් රුපියල් 2.22 දක්වා වැඩි කර තිබෙනවා, ගොවියා රජ කරවන්න.

ඊළගට බිත්තර වී ගැන බලමු. එව් 4 ක්‍රමුහුත් වර්ගය 1964 සිරිමා බණ්ඩාර නායක ආණ්ඩුව පැවති කාලයේදී ගොවීන්ට එන්නේ, බ්‍රිසලක් රුපියල් 12 ගණනේයි.

1968 දී ගොවියා රජ කරවීමට වැඩ කරන මේ ආණ්ඩුව යටතේ එය රුපියල් 16 දක්වා වැඩි වී තිබෙනවා.

එපමණක් නොවෙයි. තමන්ගේ කුඹුරු හරකුන්ගෙන් ආරක්ෂා කර ගැනීම සඳහා ගොවියන්ට කටුකම්බි වුවමනා කරනවා. 1964 දී අපේ කාලයේ කටු කම්බි හොණ්ඩරයක් රුපියල් 56 යි. ගොවියා රජ කර වීම සඳහා තමන් තාන්සේලා 1968 දී කටු කම්බි හොණ්ඩරයක මිල රුපියල් 90 දක්වා වැඩිකර තිබෙනවා.

ඉලංගරත්න මයා.

(*திரு. இலங்கரத்தன*)
(Mr. Ilangaratne)
කටුව ගැනුවා.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(*திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ச*)
(Mr. George Rajapaksa)

1964 දී, අපේ රජය විසින් ගොවියාට කිඹුලා උදාල්ලක් රුපියල් 8 බැගින් දුන් නා. එහෙත් 1968 දී, ගොවියා රජ කරවීම සඳහා මේ රජය විසින් කිඹුලා උදාල්ලක මිල රුපියල් 14 දක්වා වැඩි කලා. 1964 දී, අපේ ආණ්ඩු කාලයේදී ගොවියාට අමුඩ ලේන්සුවක් සහ 30 ගණනේ ලබා ගත් නට පුළුවන් කම තිබුණා. එහෙත් 1968 දී, ගොවියා රජ කරවීම සඳහා මේ රජය අමුඩ ලේන්සුවේ මිලත් රුපියල දක්වා වැඩි කලා.

ගොවියාට රු තමන්ගේ පැලට යාමට එළියක් වුවමනා කරනවා. අපේ මතුන් මිත්තන් නම් පැලට ගියේ හුළු අත්තක් පත්තු කරගෙනයි. එහෙත් මේ කාලයේ අපේ ගොවි මහතූන් පුරුදු වී සිටිනවා, රු තම පැලට යන විට ආරක්ෂාව සඳහා වි ලී පන්දමක් හෙවත් ටෝචි එකක් ගෙන යන්නට. 1964 සිටිමා බණ්ඩාරනායක කාලයේ ටෝචි බැටරියක මිල සහ 30 යි. ගොවියා රජ කරවීමට කටයුතු කරන තමන් තාන්සේලා විසින් එහි මිලත් රුපියල දක්වා වැඩි කලා. තමන් තාන්සේලා ටෝචි බැටරිටල පාලන මිල ඉවත් කලා.

ගරු මන් නිනායක

(*கொளரவ வள்ளிநாயக்க*)
(The Hon. Wanninayake)

1956 මිල ගණන් සමග ආණ්ඩුවට අමතකද?

ජයකොඩි මයා.

(*திரு. ஜயக்கொடி*)
(Mr. Jayakody)

එහෙම නම් 1947 මිල ගණනුත් බලන්න ඕනෑ.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(*திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ச*)
(Mr. George Rajapaksa)

අනෙකුත් සියලුම පුරවැසියන්ට වාගේ ම, මේ රටේ ගොවියාටත් කම්කරුවාටත් සිය එදිනෙදා ජීවිතය ගෙන යාම සඳහා අවශ්‍ය බඩ බාහිරාදිය තිබෙනවා. ඒ වාගේ මිල එකින් එක වැඩි වී තිබෙනවා. මේ අවුරුදු 3 1/2 ක තමන් තාන්සේලාගේ ආණ්ඩු කාලය තුළ ඒ එකම භාණ්ඩයක වත් මිල අඩු වුණාද? මිනිසාගේ එදිනෙදා ජීවිතය ගෙන යාම සඳහා වුවමනා කරන ඒ එකම භාණ්ඩයකවත් මිල අඩු වුණා යයි පුළුවන් නම් කියන ලෙස මා අහියෝග කරනවා.

ගරු මන් නිනායක

(*கொளரவ வள்ளிநாயக்க*)
(The Hon. Wanninayake)

1956 න් පස්සෙ කොහොමද?

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(*திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ச*)
(Mr. George Rajapaksa)

1956 ගහ නොව වර්තමානය හෙවත් තමන් තාන්සේලාගේ කෙරුවාවල් ගැනයි, අප කථා කරන්නේ. පරණ පුස් කා කොස් ඇට එළියට අදින්න ඕනෑ නම්, 1953 දී තමන් තාන්සේලා කළ ඒ වාගේ කියන්නම්. ඉර හඳ පවතින තුරු භාල් මිල වැඩි කරන්නේ නැතැයි පොරොන්දු දෙමින් බලයට පත් ව තමන් තාන්සේලා 1953 දී භාල් මිල වැඩි කිරීම හේතුකොටගෙන, මේ රටේ විරෝධාර ජනතාව තම සාධාරණ කෝපය පල කිරීමට හර්තාලයක් ඇති කළ අවස්ථාවේදී, යද්ධ හමුලාව යොදා අහිංසක මිනිසන් 9 දෙනෙක් බල්ලන් මෙන් මහ පාරේ වෙඩි තබා මැරූ හැටි මේ හන් පාලයේ ආණ්ඩුවට අමතකද?

ගරු වන්නිනායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)
(The Hon. Wanninayake)
1958 දී මැරූ අය ?

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ஷ)
(Mr. George Rajapaksa)

මැරූ අය ගැන කථා කළොත් තමුත් නාන්සේලාගේ පසියෙන් හුණු තිබෙනවා. [බාබාකිරිපී] ඇයි, ගිනා වෙන්තේ ? ඒක හොඳ සිංහල වචනයක්. සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මැතිණියගේ ආණ්ඩුව කාලයේ දී සීමෙන්ති හොණ්ඩරයක මිල රුපියල් 9 යි. එහෙත් තමුත් නාන්සේලාගේ කාලයේදී සීමෙන්ති හොණ්ඩරයක මිල රුපියල් 12.50 යි ; බ්ලැක් මාර්කට් මිල රුපියල් 19 යි. මේ රජය බලයට පත්වුණොට පසුව ගරු මුදල් ඇමතිතුමා සහ එතුමාගේ කැබිනට් මණ්ඩලය ඒකමතිකව තීරණය කර ගොවියාත්, කම්කරුවාත්, මධ්‍යම පන්තියත් වශයෙන් හැම දෙනාම පාවිච්චි කරන සිනි රාත්තලක මිල සත 5 කින් වැඩි කළා ; භූමිතෙල් ගැලොමක මිල සත 5 කින් වැඩි කළා ; කිරි බෝතලය සත 13 කින් වැඩි කළා. එමෙන්ම සියලුම රෙදිපිළි වර්ගවල මිල වැඩි කර තිබෙනවා. ඊයේ පෙරේදා ලංකා “හෙළ” සැල—ජේ. එල්. එම්. ප්‍රනාන්දු මහතාගේ හෙළ සැල—මගින් පොඩි ලමයින්ගේ කලිසම්වලට අවශ්‍ය කරන කාඩ් බීජිල් හා බ්ලූ බීජිල් වල මිල වැඩි කළා. එහෙනම් තමුත් නාන්සේලාගේ තීරණවලින් ජනතාවට අවශ්‍ය පාරිභෝගික භාණ්ඩවල මිල වැඩි කර තිබෙනවා. මෙසේ තිබියදී උප්පත් ජනතාවගේ ජීවන වියදම අඩු කිරීමට වැඩ කළාය කියා තමුත් නාන්සේලා කට ඇරල කියන්නේ කොහොමද ?

සිරිමාවෝ බණ්ඩාරනායක මැතිණියගේ ආණ්ඩුව කාලයේදී අපි ගොවීන්ට ණය දුන්නේ සියයට 6 ක පොලියටයි. ගොවියා රජකරවන්නට කැමරුව බඩ මැද බැඳගෙන ගොවි සංචාරවල යෙදෙන මේ අගමැති තුමාගේ ආණ්ඩුව ගොවීන්ට ණය දීමේ ක්‍රමය වෙනස් කොට මහජන බැංකුවෙන් මුදල් අරගෙන විවිධ සේවා සම්පූර්ණ

සමිති මාර්ගයෙන් අලුත් ක්‍රමයක් අනුව ගොවීන්ගෙන් සියයට 12 ක පොලියක් අය කරනවා.

ගරු මන්ත්‍රීවරු

(கௌரவ அங்கத்தவர்கள்)
(An hon. Member)
ඒකත් හරිද ?

ගරු වන්නිනායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)
(The Hon. Wanninayake)
වැරදියි.

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ஷ)
(Mr. George Rajapaksa)

සමහරකුගෙන් සියයට 12 යි ; සමහරකුගෙන් සියයට 9 යි. ඒක හරිද ? හොඳයි තමුත් නාන්සේලා අය කරන්නේ සියයට 9ක පොලියක් යයි කියමු. හොඳයි අපි එයින් සතුටු වන්නම්. අපි අය කළේ සියයට 6ක පොලියක්. එහෙත් තමුත් නාන්සේලා කියන අන්දමට තමුත් නාන්සේලා සියයට 9 ක පොලියක් අය කරනවා. හැබැයි අපි කියනවා තමුත් නාන්සේලා සියයට 12 ක පොලියක් අය කරනවාය කියා.

ගරු මන්ත්‍රීවරු

(கௌரவ அங்கத்தவர்கள்)
(Hon Members)
ඒක හරිද ?

ගරු වන්නිනායක

(கௌரவ வன்னிநாயக்க)
(The Hon. Wanninayake)

සියයට 9 යි කියනවා, සියයට 12 යි කියනවා, කෝක හරිද කොහොමද දන්නේ ?

ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.

(திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ஷ)
(Mr. George Rajapaksa)

හොඳයි අපි අය කළේ සියයට 6 ක පොලියක්. තමුත් නාන්සේලා ඊට වැඩි පොලියක් අය කරනවාය කියන එක පිළිගන්නට ඕනෑ. ඊටත් වඩා කැන, නින්දිත, තීව්‍ර, තිහින ක්‍රියාව තමයි ගොවීන්ගේ

හාල් පොත් උගසට ගැනීම. ගොවියාගේ පමණක් නොවෙයි, ඔහුගේ බිරියගේ හා දරුවන්ගේ හාල් පොත් පවා උගසට ගන්නවා. තමන්ගේ පියාට යම්කිසි කරදරයක් නිසා ණය ගෙවන්නට බැරි වුණොත් අහිංසක දරුවන් බඩගින්නේ ඉන්නද? අසරණ දරුවන්ගේ හාල් පොත් උගසට ගන්නේ ඇයි? ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, තමුන් තාත්සේත් නීතිඥයෙක් නිසා නීතිඥයෙක් වූයෙන් මේ සම්බන්ධව ප්‍රශ්නයක් ඉදිරිපත් කරන්නට මා කැමතියි. මේ ආණ්ඩුව සකස් කර ඇති මේ ණය දීමේ ක්‍රමය සම්පූර්ණයෙන්ම නීති විරෝධී කියා මා කියනවා. මේ රටේ තිබෙන ජන සම්මත නීතිය යටතේ ගොවීන්ගේ හාල් පොත් උගසට ගන්නට කිසිවකුට බලයක් නැහැ. ඇයි වෙන කෙනකුගේ හාල් පොතක් තවත් කෙනකු ලෙස තබා ගැනීම හිරේ යැවිය හැකි වරදක් බව තමුන් තාත්සේලා දන්නවා. එය නීති විරෝධී ක්‍රියාවක්. එමෙන්ම තමන්ගේ හාල් පොත විකිණීම හා උගසට තැබීමත් හිරේ යැවිය හැකි වරදක්. එහෙත් මේ ආණ්ඩුව ලක්ෂ සංඛ්‍යාත ගොවි ජනතාවක් ලවා ඒ නීති විරෝධී ක්‍රියාව කරවනවා. ගොවීන් ලවා එවැනි උගසකට බලහත්කාරයෙන් අත්සන් ලබාගෙන තිබෙනවා. මේ රටේ තිබෙන උගස නීතිය යටතේ කෙනකුට මුදලක් අවශ්‍ය වූ විට තමන් සතු බඩුවක් මුළුවක් උගසට තබා යම්කිසි පොලියකට මුදලක් ගන්නට පුළුවන්. ඔහු එය ණය මුදල හා පොලිය නොගෙවුවොත් එසේ උගසට තැබූ භාණ්ඩය විකුණා තමන්ගේ මුදල අයකර ගැනීමට ඒ උගස හිමියාට පුළුවන්. තමුන් මේ ආණ්ඩුව කරන්නේ මොකක්ද? තමුන් තාත්සේලා කරන්නේ ඉතාමත් නින්දිත වැඩක්. ගොවියාට කියා ඔහුගේ භාර්යාවගේත්, දරුවන්ගේත් හාල් පොත් උගස් තබවනවා. ඒක සම්පූර්ණයෙන්ම නීති විරෝධීයි. මට පුළුවන්, මට අයිති දෙයක් උගස්තියන්නට. එහෙත් මගේ භාර්යාවගේ හෝ දරුවන්ගේ හාල් පොත් උගස් තියන්නට මට අයිතියක් නැහැ. තමුන් තාත්සේලා මේ ණය ඔප්පුවලට ගොවියාගේ අත්සන ලබාගෙන ඔහුගේ භාර්යාවගේ සහ දරුවන්ගේ හාල් පොත් උගසට ගැනීම මේ රටේ ජන සම්මත නීතියට විරුද්ධ ක්‍රියාවක් බව මා කියා සිටිනවා. මේ සම්බන්ධයෙන් අපේ පළමු වැනි වෝදනාව එයයි. තමුන් තාත්සේලා එය පිළිගන්නවා ඇති.

එසේ නම් ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ඇති වන තත්ත්වය කුමක්ද? මේ වැනි ඔප්පුවල හැටියට දැන් අපේ පළාත්වල ණය නොගෙවූ ගොවීන්ගේ පවුල්වල හාල් පොත් රාජසන්තක කිරීමේ ව්‍යාපාරය ආරම්භ කර තිබෙන බව තිස්සම්භාරාමයේ ගරු මන්ත්‍රීතුමා (සී. ඒ.පී. බඩලිච්චි. එදිරිසිංහ මයා.) දන්නවා ඇති. ණය නොගෙවූ ගොවීන්ට 24 වැනි වාරයේ හාල් පොත් නිකුත් කරන්නට එපාය කියා කවි වේදිවලට තිවේදන යවා තිබෙනවා. ගොවියාගේ පමණක් නොව ගොවියාගේ භාර්යාවගේත්, දරුවන්ගේත් හාල් පොත් නිකුත් නොකර සිටීමට මේ ආණ්ඩුවට තීරණානුකූලව කිසිම බලයක් නැහැ. තමුන් තාත්සේලා මේ තක්කඩ ක්‍රියාව කරනවා නම් අප ඒ සම්බන්ධයෙන් අධිකරණයේ පිහිට ගොයාගෙන යනවා. ඒ සම්බන්ධයෙන් අප ශේෂ්‍යාධිකරණය ඉදිරිපිටට යනවා. ගොවියාගේ හාල් පොත් ගන්නට මේ ආණ්ඩුවට බලයක් නැති බව හිතේ තබා ගන්න. තමුන් තාත්සේලාගේ ණය ඔප්පුවේ සඳහන් කර තිබෙන්නේ කුමක්ද? ගොවියාගේ නම හැටියට මගේ නම යොදා මේ ණය ඔප්පුව මම කියවන්නම්. එතකොට එය තමුන් තාත්සේලාට තෝරෙයි.

“ ණය කරුණේ ප්‍රකාශය ”

ණය කරු කියන්නේ ණය ගන්නා ගොවියායි.

“ මෙහි පහත අත්සන් කරන බුද්ධිගතම පදිංචි සාමාජික අංක 131 දරණ ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ වන මෙ 1124 වන සමුපකාර ආඥා පනත යටතේ, කිසි ලෙස ලියාපදිංචි කරන ලද සීමාසහිත වර්කටයේ පිහිටි සේවා සමුකාර සමිතියෙන්, එම සමිතියේ අතුරු ව්‍යවස්ථා අනුව සමුපකාර සමිති ආඥා පනතටද, ඒ ආඥාපනත යටතේ පනවා ඇති නියෝගවලටද යටත්ව අවුරුද්දට සියයට දොළහෙන්/තවයේ පොළියට 1968 ක් වූ මැයි මස 21 වැනි දින වන අද දින දෙන්නට යෙදුණා වූ 3 වැනි පිටේ ඇති උප සේබනයේ සඳහන් පරිදි කොටස් වශයෙන්, මුදලින් සහ ද්‍රව්‍යවලින් මා ලබා ගත්තා වූ රුපියල් 220.02 ණය මුදල.....”

ඇමතිවරුන් පැනලා දුවනවා. [බාබා කිරීමක්] තමුන් තාත්සේ තමයි, අවුරුදු 10 ක් තිස්සේ මේ රටේ ගොවිතැන් කාලා තියෙන්නේ. අවුරුදු 10 ක් තිස්සේ මේ රටේ ගොවීන්ට වුවමනා වතුර දුන් නැහැ; ඉඩම් දුන්නේ නැහැ; මුදල් දුන්නේ නැහැ. පිලිප් ගුණ

[ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.]

වර්ධන ඇමතිතුමා සමග එකට තුරුල් වී සිටීම ගැන අද තමුන් නාන්සේලා ලජ්ජා විය යුතුයි.

ගරු නියෝජ්‍ය කථානායකතුමනි, ඉතිරි කොටස මම කියවන්නම්. මේක ඉතා මතම වැදගත්.

"මෙම ණය මුදල ඉහත කී පරිදි ආපසු ගෙවීම මගෙන් පැහැර තැරෙන විටකදී....."

ඒ කියන්නේ ණය ගෙවා ගැනීමට බැරි වූ අවස්ථාවකදී.

".....171 වැනි අයිතාරය වන ආහාර පාලන පනතේ 6 වැනි වගන්තිය යටතේ පනවා ඇති 1967 ඔප්පුවේ 2 වැනි දින දරණ රෙගුලාසියෙන් පැහැදිලි කර ඇති පරිදි මගේ පවුලේ සාමාජිකයන්ට සහ මම අයත් පහත දැක්වෙන සහල් සලාක පොත් ඉල්ලු විටෙක එම සමුපකාර සමිතියට භාර දීමට මම තව දුරටත් පොරොන්දු වෙමි. ඒ සහල් සලාක පොත්වල විස්තර කවරේද යත්....."

ගොවියා ණය ඔප්පුවට අත්සන් කරන විට ඔහුට උගසට තබන්නට සුදුනම් වන්නේ තමන්ට සහ තමන්ගේ පවුලට අයත් භාල් පොත්. ඒ භාල් පොත් වල විස්තර මේ ලේඛනයේ ලියන්නට ඕනෑ. පළමු වැනි කොටසේ සහල් සලාක පොතේ විස්තර ලියන්නට ඕනෑ. උගස් තබන්නේ කී වැනි වාරයේ භාල් පොතද, කී වැනි වර්ගයේ භාල් පොතද, උගස් තබන පොතේ අංකය කුමක්ද යනාදී විස්තර සඳහන් කරන්නට ඕනෑ. ඊළඟට තමන් අයිති සමුපකාර සමිතියේ නම හා සහල් සලාක පොත් අයිතිකරු වන්නේ නම් සහ වයස් ලියන්නට ඕනෑ. එතකොට මේ ආකාරයට මේක පිරව්වම මොකද වෙන්නේ? ගොවියා මේක අත්සන් කරනවා. මේ ණය ඔප්පු වෙත් ගොවියා පොරොන්දු වන්නේ කුමක්ද? තමන් විස්තර කරන වාරයේ අංකය තිබෙන සලාක පොත් ණය වෙනුවට රජයට දීමටයි. ඒ අනුව අපේ රටේ ගොවීන් ගිය කන්නයට ණය ගත් අවස්ථාවේදී උගසට තබා තිබෙන්නේ, රජයට පවරනවාය කියා පොරොන්දු වී තිබෙන්නේ 23 වන වාරයේ සලාක පොතයි. 23 වන වාරයේ සලාක පොත මේ මාසයේ 26 වනදා අවසාන වෙනවා. 26 වනදා සිට අළුත් වාරයේ, එනම් 24

වන වාරයේ සලාක පොත පාවිච්චි කරන්නට ඕනෑ. නමුත් දැන් මේ ආණ්ඩුව කරන්නේ කිසිම නීතියකට එකඟ නොවූ වැඩක්; ඉතාම නරක නීත්‍යානුකූල නොවන වැඩක්. ගොවියා උගසට තබා තිබෙන්නේ 23 වන වාරයේ සලාක පොතයි. නමුත් ණය නොගෙවූ ගොවීන්ගෙන් තමුන් නාන්සේලා ගත්තට උත්සාහ කරන්නේ 24 වන වාරයේ සලාක පොතයි. මේක මංකොල්ලයක්. මේක අසාධාරණයක්. මේක අයුක්තියක්. එම නිසා ගොවි ජනතාවගේ නාමයෙන් අප ඉල්ලීමක් කරනවා. මේ ලංකාවේ එකම එක ගොවියකුගෙන්වත් 24 වන වාරයේ සලාක පොත් ගන්නට එපා. ගොවීන්ගේ 24 වන වාරයේ සලාක පොත් ලබා ගැනීමට තමුන් නාන්සේලාට නීත්‍යානුකූල අයිතිවාසිකමක් නැහැ.

ගරු මන්ත්‍රීනායක

(*கௌரவ வன்னிநாயக்க*)

(The Hon. Wanninayake)

ඒව ගන්නෙ නැහැ නොවැ ණය ගෙවනවා නම්.

[ජෝර්ජ් රාජපක්ෂ මයා.]

(*திரு. ஜோர்ஜ் ராஜபக்ஷ*)

(Mr. George Rajapaksa)

මේ ණය ඔප්පුවේ හැටියට ගොවියා තමුන් නාන්සේලාට ඇපයට දී තිබෙන්නේ 23 වන වාරයේ සහල් සලාක පොත පමණයි. නමුත් තමුන් නාන්සේලා ආදායම් පාලක නිලධාරීන්ටත් සමුපකාර සමිතීවලටත් කර තිබෙන නියෝගය කුමක්ද? ගොවි ණය බේරන තුරු 24 වන වාරයේ සලාක පොත් නිකුත් කරන්නට එපාය කියා නියෝග කර තිබෙනවා. නමුත් මේ පොරොන්දු පත්‍රය උඩ ගොවියා එවැනි පොරොන්දුවක් වී නැහැ. ඇයි තමුන් නාන්සේලා මේ විධියට ගොවියා සුරා කන්නේ? තමුන් නාන්සේලාට බලයක් නැහැ මෙවැනි ක්‍රියාවක් කරන්නට. එම නිසා ගොවි ජනතාවගේ නාමයෙන් මේ නින්දිත ක්‍රියාව වහාම නවත්වන මෙන් අප තමුන් නාන්සේලාගෙන් ඉල්ලා සිටිනවා. ගොවියාගේ හා ඔහුගේ පවුලේ 24 වන වාරයේ එක් සලාක පොතක්වත් ඇල්ලීමට කටයුතු

[தி. ஸ்ரீமதி. சி. சி.]

உரத்தின் விலைகள் அதிகமாக இருக்கலாம். பயிர்களுக்கு பாவிக்கக்கூடிய மருந்துகளின் விலைகள் அதிகமாக இருக்கலாம். 1963 ஆம் ஆண்டிலேயிருந்த விலை 1968 ஆம் ஆண்டிலே கூடுதலாகப் போயிருக்கிறது. இதற்கு இந்த நாடே அல்லது இந்த நாட்டு அரசாங்கமோ காரணமாக இருக்க முடியாது. வெளிநாட்டிலேயிருந்து பொருட்களை இறக்குமதி செய்கின்ற பத்தாம் பசலித்தனமான கொள்கையை நாம் விடாமல் கடைப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கும்வரை இதே நிலைதான் இருக்குமென்று நான் எனது எதிர்க்கட்சி நண்பர்களுக்குக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எமது நாடு வளரவேண்டும், எமது நாடு செழிப்பாக இருக்கவேண்டும், நாம் மற்ற எந்த ஒரு நாட்டுக்கும் இரண்டாம்தர நாடாக இருக்கக் கூடாது. உண்மையிலே நாம் எண்ணுவது போல அவர்களும் எண்ணுவார்களானால், நிச்சயமாக இன்று இருக்கின்ற நிலையிலிருந்து நல்ல நிலைக்கு நம் நாட்டு ஏழை மக்கள் வரக்கூடிய நாள் வெகு தொலைவில்லையென்பதை நான் உங்கள் மத்தியிலே சொல்லிவைக்க ஆசைப்படுகின்றேன்.

இன்று நாம் நமது தேவைக்கு இறக்குமதி செய்யக்கூடிய பொருட்களின் விலைகள் எல்லாம் அக் விலையாகத்தான் இருக்கிறது. நம் முடைய ஏற்றுமதிப் பொருட்களைக் குறைந்த விலைகொடுத்தே பிறநாட்டவர்கள் வாங்குகின்றார்கள். அதுவும் நமக்கு நன்கு தெரிந்ததே. ஆனால், தேசிய அரசாங்கம் இவற்றைப் பார்த்துவிட்டுச் சும்மா இருந்துவிடவில்லை. இதற்காக என்ன என்ன செய்யவேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்துகொண்டதான் வருகின்றது. எங்களுடைய உற்பத்திப் பொருட்களுக்கு நல்ல விலை கிடைக்கக்கூடிய எல்லா விதமான முயற்சிகளையும் தேசிய அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டிருப்பதை நாம் கண்காணப் பார்க்கின்றோம். அதே நேரத்தில் இறக்குமதியை எவ்வளவு தூரத்திற்கு நாம் குறைக்கலாமென்பதைப்பற்றியும் அவர்கள் பிரயாசையான முறையில் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டதான் வருகின்றார்கள். உதாரணமாக, ஒரு கொத்து அரிசியின் விலையைக் குறைத்தபொழுது இந்நாட்டிலே பெரும் பீதியும் கூச்சலும் ஏற்பட்டது நமக்குத் தெரியும். நான்கூட அத்தவிதமாகத்தான் கருகினேன். ஆனால் இன்று பார்க்கும்பொழுது அது ஒரு நல்ல காரியமாகத்தான் தெரிகிறது. இன்று

நம்முடைய பொருளாதாரத்தாக்கம் பாதிக்குப் பாதி குறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதைப் பார்க்கும்பொழுது அந்தப் பணம் பூராவும் எமது நாட்டிலேதான் தங்கியிருக்கிறது.

உதாரணமாக, அரிசி விலையை நாம் எடுத்துக்கொண்டால், வெளிநாடுகளிலே 2 அல்லது 3 வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்த விலையையும் தற்போது இருக்கின்ற விலையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் அன்றிருந்த விலையிலும் பார்க்க நூற்றுக்கு 25 அல்லது 30 சதவீதம் அதிகரித்துத்தான் இருக்கிறது. அதுபற்றிப் பத்திரிகைகளிலே வெளியாகியிருந்ததை எல்லோரும் அறிவார். அன்று 40 ஸ்ரேனிங் பவுண்டுகளாக விருந்த அரிசியின் விலை இன்று 70 ஸ்ரேனிங் பவுண்டுகளாக கூடியிருக்கும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அன்று பர்மா நமக்குத் தேவையான அரிசியைக் கொடுத்து உதவி செய்தது நமக்குத் தெரியும். இப்பொழுது அவர்கள்கூடப் பாதிக்குப் பாதி கொடுக்க முடியாத நிலையிலிருப்பதாக அறிவித்ததை நாம் அறிவோம். இப்படியான குழந்தை ஏற்பட்டிருக்கின்ற நேரத்தில், நாம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி நெல் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதேயாகும். தேசிய அரசாங்கம் இன்று எடுத்துக்கொண்ட இந்த முயற்சி நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் கட்டிப் பாசுபாடில்லாமல் பாசாட்டப்படக்கூடிய ஒரு பெரும் முயற்சி என்றே சொல்ல வேண்டும். நாம் இன்னும் பர்மா, தாய்லாந்து, சில ஆசிய நாடுகளை அரிசிக்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்போமே யானால், நிச்சயமாக இங்கு பசி, பட்டினிப் பட்டாளமே கிளம்பி எந்த அரசாங்கம் ஆட்சியிலிருந்தாலும் அந்த அரசாங்கத்தை உதைத்து எறியத் தயங்க மாட்டா என்பதை உங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஆகவே தேசிய அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்ட உணவு உற்பத்தி முயற்சியைப்பற்றி எல்லாக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் பெருமைப்பட வேண்டும். நாம் எமது ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கூடுதலாக உதவி செய்யவேண்டும். அவ்வாறு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று நான் சொல்லும் பொழுது இந்த இராசாயன உரத்தின் இறக்குமதித் தீர்வையை வாபஸ் பெற வேண்டுமென்று கௌரவ நிதி அமைச்சரவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். இராசாயன உரத்தின் இறக்குமதித் தீர்வையை வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டால், விவசாயிகளுக்கு இலகுவான முறையிலே உரம் கிடைக்கக்கூடிய

நெல் உற்பத்தியைப் பற்றி பொய்க்கணக்குக் காட்டப்பட்டிருப்பதாக எனக்கு முன்பு பேசிய கௌரவ அங்கத்தவர் பேசக் கேட்டேன். புள்ளிவிபரங்களையெல்லாம் அதிகாரிகள் பொய்யான முறையிலே தயாரித்திருக்கிறார்கள் என்று அவர் கூறினார். இவ்வாறு அதிகாரிகளுக்குப் பூச்சாண்டி காட்டுவதில் பிரயோசனமில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள். மற்றவர்கள் சொல்வதற்காக அவர்கள் பொய்க்கணக்குத் தரப்போவதில்லை. இது இங்கே இருந்து கொண்டு சரிக்கட்டும் கணக்கு அல்ல. இதற்காக எத்தனையோ இலாகாக்கள் இருக்கின்றன. அங்கே பெரிய பெரிய ஆபீசர்களை வைத்து நிறையச் சம்பளம் கொடுத்து மாகாண ரீதியிலும் மாவட்ட ரீதியிலும் புள்ளி விவரங்களைத் தயாரித்து மத்திய அரசாங்கத்துக்கு அனுப்பி, அதன் பின்தான் இந்தக் கணக்குகள் எல்லாம் ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்றன. இவ்விதம் செய்யும்போது, அதைப் பொய் என்று சொன்னால், இந்த நாட்டிலே இருக்கும் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் எல்லாரும் பொய் சொல்பவர்களா, அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பது பொய்க் கணக்கு எழுதுவதற்காகவா என்று நான் கௌரவ முல்கிரிகலைப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் (திரு. ஜோஜ் ராஜபக்ஷ) அவர்களைப் பணிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். அப்படிப் பயந்து நடக்கும் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் இந்த நாட்டிலே இல்லை என்பதைப் பெருமையாகக் கூறுகிறேன். அவர்களுக்கு ஆபத்து வந்தாலும்கூட, யாராவது அவர்கள் சொல்லும்படி கணக்கு எழுதச் சொன்னாலும்கூட அவர்கள் ஒரு நாளும் அப்படிச் செய்யமாட்டார்கள். இந்த அரசாங்கம் போய் மற்ற அரசாங்கம் வந்தால் தாங்கள் காரணம் சொல்ல வேண்டும் என்பது அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

மாவை எடுத்துக் கொள்வோம். முன்பு நாம் உட்கொண்ட மாவையும் இப்பொழுது நாம் உட்கொள்ளும் மாவையும் பார்த்தால் அளவு குறைந்திருக்கின்றது. காரணம் என்ன வென்றால், இந்த நாட்டிலே அரிசி உற்பத்தி பெருகி இருக்கின்றது. மக்கள் அதிகம் அரிசி உணவை உட்கொள்வதால் மா உட்கொள்ளும் அளவு குறைந்திருக்கின்றது. அரசாங்கம் மா இறக்குமதியைக் குறைக்கவில்லை. ஆனால், மா செலவழிப்பு மாதாமாதம் படிப்படியாகக்

குறைந்துகொண்டே வருகின்றது. நான் இந்த விஷயத்தில் அவ்வளவு கூடுதலாகச் சொல்வதற்கில்லை. எனக்கு முன் பேசிய கௌரவ அங்கத்தவர் ஆவேசமாகப் பேசி இந்தச் சபையையும் மக்களையும் தூண்டிவிட்ட நினைத்தார். ஆனால், இந்தச் சபையையோ, நாட்டு மக்களையோ ஏமாற்ற முடியாது என்பதை அவருக்குச் சொல்லிவைக்க விரும்புகிறேன். விவசாயிகளுக்கு அவர்கள் எடுக்கும் முயற்சிக்காக எனது அன்பையும் நன்றியையும் தெரிவிக்க ஆசைப்படுகிறேன்.

நானும் கிராமங்களுக்கடாகப் போய்வரும் ஒருவன்தான். பட்டணத்திலிருந்து கொண்டோ, படமாளிகையிலிருந்து கொண்டோ கட்டடங்களைப் பற்றிப் பேசக் கூடியவன் அல்ல. இன்று விவசாயிகளுக்கு இருக்கக்கூடிய ஆர்வமும் அவர்கள் முயற்சியும் பெருகிக்கொண்டே வருகின்றன. அவர்கள் அக்கறையோடு பரிசு வாங்கக்கூடிய எண்ணத்துடனே அரை ஏக்கர், ஒரு ஏக்கர் பூமியிலிருந்து ஏன் 100, 150 புசல் நெல்லை உற்பத்தி செய்ய முடியாதென்று போட்டி மனப்பான்மையுடன் பாடுபட்டு வருகிறார்கள்.

கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னர் இன ஒற்றுமையைப் பற்றிப் பேசினார்கள். கௌரவ கைத் கொழில், கடற்றொழில் அமைச்சர் அவர்களும் அவருக்குப் பதில் கூறிய கௌரவ முல்கிரிகலைப் அங்கத்தவரும் அதுபற்றிப் பேசினார்கள். ஆம், இன்று இன ஒற்றுமையைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். இன்று நேற்று மாத்திரமல்ல. பல வருடங்களாகப் பேசுவருகிறோம். ஆனால், காரியபூர்வமாக நடந்ததொன்றும் இல்லை. ஏன்? நமக்குள் ஐக்கியம் இல்லை. முதலாவதாக, சிங்களச் சகோதரர்களுக்கிடையில் ஐக்கியம் இல்லை. அவர்களுக்குள் அரசாங்கக் கட்சி, எதிர்க்கட்சி என்று இரண்டு. தமிழர்களுக்கிடையிலும் ஐக்கியம் இல்லை. தமிழ்க் காங்கிரஸ் ஒன்று; 'பெடரல்' கட்சி ஒன்று. இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் என்று ஒன்று; அத்துடன் இன்னும் ஒரு காங்கிரஸ் என்று ஒன்று இப்படிப் பற்பல கட்சிகளாக இருந்து கொண்டு தங்கள் கொள்கையைப் பேசுவதாலே நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய பிரச்சினைகள் எல்லாம் சீர்கெட்டு துவேஷம் வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றது. உலகத்திலே பிரச்சினைகள் எழுகின்றன. அவற்றை வட்டமேசை மகநாடுகளைக்

[தி. தனித்திணைக்கட்சி.]

கூட்டி, பேசிப் பேசி முடிக்கக்கூடிய பழக்கத்திற்கு இன்று உலகம் வந்திருக்கின்றது. அப்படியில்லாமல், ஒருவரை மற்றவர் மேல் ஏவி விட்டு, ஒருவர் கையை இன்னொருவர் பிடித்துத் தோலில் ஏற்றி முன்னேறும் பழக்கம் இன்று இல்லை.

இன்று இந்த நாட்டிலே பெரும்பான்மைச் சமூகத்தின், சிங்கள சகோதரர்களின் அரசாங்கமே இருந்துகொண்டு வருகின்றது. ஆளும் கட்சி அவர்கள் தான். எதிர்க்கட்சியும் அவர்கள் தான். இதே மாதிரி எதிர்க்கட்சியினரும் அவர்கள்தான். சிறுபான்மையினராகிய நாங்கள் இந்தப் பக்கத்தில் சிலர், அந்தப் பக்கத்தில் சிலர் என்றுதான் இருக்கிறோம். இதுதான் உண்மை நிலை. இரண்டு பக்கத்திலும் யார் எப்படிப் பேசினாலும் சிறுபான்மையினரைப் பொறுத்த வரையில் கொஞ்சமும் நம்பிக்கையில்லை. அவர்கள் இருக்கக் கூடிய பிரச்சினைகளைச் சமூகமாக முடிக்கப் போவதும் இல்லை. இதுதான் அவர்களுடைய திட்டம். சிந்தனை, எண்ணம் என்பதை இந்தக் கௌரவ சபையிலே சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் பிரச்சினைகள் மிகவும் இலேசானவை. எல்லாச் சமூகத்தினரும் சேர்ந்து பேசினால் நிச்சயமாக ஒரு முடிவு காணலாம். சிறுபான்மையினரும் சில விஷயங்களில் விட்டுக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். பெரும்பான்மையினரும் விட்டுக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். அதுதான் மனித தர்மம். பொளத்த தர்மம் என்று சொல்கிறோம்; பெருமைப்படுகிறோம். இந்த விதமான மிகப் புனிதமான நாட்டிலே—பொளத்தர்கள் நாட்டிலே—நாம் வாழ்கிறோம். ஆனால் நடப்பது என்ன? ஒருவர்க்கொருவர் துவேஷத்தை எளி விட்டு, ஒருவரையொருவர் கொன்று கொண்டு. ஒருவரையொருவர் வெட்டிக்கொண்டு, ஒருவருடைய பகுதிக்கு இன்னொருவர் போக முடியாமல், தெற்கே இருப்பவர்கள் வடக்கே போக முடியாமல், வடக்கே இருப்பவர்கள் தெற்கே போக முடியாமல், நல்லதற்கும் போக முடியாமல், கெட்டதற்கும் போக முடியாமல் இருக்கக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை நீடித்திருக்க விட்டுக்கொண்டு வந்தால் ஒரு சமூகத்துக்கோ அல்லது ஒரு நாட்டுக்கோ ஒருபோதும் அது உகந்ததாக இருக்க முடியாது. இந்த விதமான பிரச்சினைகள் எப்

பொழுதும் இருக்கவே செய்யும். இதனைப் படிப்படியாகப் பேசி, அன்போடு, சினேகிதத்தோடு எண்ணங்களைப் பரிமாறி இன்றோ நாளையோ முடிக்காவிட்டாலும் இன்னும் சில வருடங்கள் சென்றவது முடிக்கக் கூடிய ஒரு பாதையாவது ஒழுங்காக அமைத்துக் கொண்டு போவதுதான் நல்ல முறை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

என்னைப் பொறுத்த வரையில் சிறுபான்மைச் சகோதரர்களுக்கு ஒரு சில முக்கியமான குறைபாடுகள் இருந்து கொண்டே இருக்கின்றன. பெரும்பான்மை சகோதரர்கள் பெரு மனது வைத்து அவற்றை அகற்றிக் கொடுக்க வேண்டும். அதை அவர்கள்தான் செய்து கொடுக்க வேண்டும். சிறுபான்மையினரால் பெரும்பான்மையினரோடு சண்டை போட முடியுமா? அடித்து வாங்க முடியுமா? அதட்டிக் கேட்க முடியுமா? இது உலக சரித்திரம். இலங்கைக்கு மாத்திரம் வேறாக எதுவும் இருக்க முடியாது. இன்று உலகம் பூராவையும் எடுத்துப்பார்த்தால் எந்தச் சிறுபான்மைச் சமூகமும் பெரும்பான்மைச் சமூகத்தோடு நன்மையோடு, நேசத்தோடு, அன்போடு, ஆசையோடு நன்றாக நெருங்கிப் பழகித் தான் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியுமென்று தவிர எதிர்த்து, சண்டையிட்டு வாங்கப் போவது ஒருநாளும் இலகுவாக இருக்கக் கூடிய விஷயம் அல்ல என்பதை அறிய முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தி. தி. தனித்திணைக்கட்சி. (திரு. தி. தி. தென்னகோன்—தம்புளை)

(Mr. T. B. Tennekoon—Dambulla)

தி. தி. தனித்திணைக்கட்சி, தி. தி. தி. தென்னகோன்—தம்புளை, தி. தி. தி. தென்னகோன்—தம்புளை, தி. தி. தி. தென்னகோன்—தம்புளை.

தி. தி. தனித்திணைக்கட்சி, தி. தி. தி. தென்னகோன்—தம்புளை, தி. தி. தி. தென்னகோன்—தம்புளை, தி. தி. தி. தென்னகோன்—தம்புளை.

தி. தி. தனித்திணைக்கட்சி, தி. தி. தி. தென்னகோன்—தம்புளை, தி. தி. தி. தென்னகோன்—தம்புளை.

தி. தி. தனித்திணைக்கட்சி, தி. தி. தி. தென்னகோன்—தம்புளை, தி. தி. தி. தென்னகோன்—தம்புளை, தி. தி. தி. தென்னகோன்—தம்புளை.

House counted, and a Quorum not being present, the Division Bells were ordered to be rung.

House counted, and a Quorum being present—

அண்ணாமலை

(திரு. அண்ணாமலை)

(Mr. Annamalai)

உப சபாநாயகர்களே, சிறுபான்மையினருடைய குறைபாடுகளைத் தீர்ப்பது பெரும்பான்மையினருடைய கடமை. ஆகவே, அவர்களுக்கிடையில் கட்சி பேதம் இருந்தாலும் கூட அதை ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, சிறுபான்மைச் சமூகமாக இருக்கக் கூடியவர்களுக்கு நீதியும் நியாயமும் வழங்கக்கூடிய மிகப் பெரிய பொறுப்பு அவர்கள் கையில் இருப்பதால் அவர்கள் கூடுமானவரை இது விஷயத்தில் முயற்சியெடுத்து இந்தக் குறைபாடுகளை சீக்கிரமாகத் தீர்த்து வைக்கக் கூடிய நல்ல வழிவகைகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இந்த நாட்டின் பொருளாதார நிலையிலே இருக்கக் கூடிய குறையை மாற்றியமைத்து நாடு சுபிட்சமாக நல்ல முறையிலே நல்ல அந்தஸ்துடன் முன்னேறுவதற்காக, அந்நிய நாட்டிலே போய் கையேந்தி பிச்சை கேட்கிற கேவலமான நிலையை மாற்றித் தொலைப்பதற்காக அவர்கள் ஒன்று சேர வேண்டும். அவர்கள் பெரு மனது வைக்க வேண்டும். இந்த மாதிரிச் செய்தால் நம்மிடம் இருக்கக் கூடிய பூசல்கள் எல்லாம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் மாறிவிடும்.

இப்பொழுது இன்ரேலிசுருந்து ஒரு தூது கோஷ்டியினராக நண்பர்கள் சிலர் வந்திருக்கிறார்கள். நான் அவர்களைச் சந்தித்துப் பேசிய பொழுது ஒருவர் சொன்னது எனக்கு அதிசயமாக இருந்தது. அவர்களுடைய நாடு ஒரு வறண்டதும் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். அங்கே வருடத்துக்கு ஒரு அங்குல மழைதான் பெய்கிறதாம். அப்படியிருந்தும் அங்கே நல்ல பயிர்களை உண்டாக்கி விவசாயத்தைப் பெருக்கி அவர்கள் வெளிநாடுகளுக்கும் கூடத் தங்கள் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள் என்று அறிய முடிகிறது.

நமது நாட்டில் கால்நடை வளர்ப்பைப் பற்றி அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள். பொல்லாதநறுவையில் அதன் சுவாத்தியத்துக்கு ஏற்ப அங்கு சிந்தி இனப் பசுக்கள்தான் வளர்க்க முடியும். இதேமாதிரியாக போப்பத்தலாவையில் ஐஷியர் இனம்தான் வளர்க்க முடியுமென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையும் இங்கு சொல்லப்படும் அபிப்பிராயத்தையும் பார்க்கும்பொழுது நாம் மிக ஏமாற்றமடைகிறோம்.

தான் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. எமது நாடு செழிப்பான நாடு. நமது நாட்டைப் பார்க்கும் உலகத்தவர்கள் எல்லோரும் நமது நாட்டு வளங்களைக் கண்டு வியக்கிறார்கள். இந்த மாதிரியான ஒரு சொர்க்க பூமியை வைத்துக் கொண்டு நாம் ஏன் உணவுக்கும் இதர பொருட்களுக்கும் பிறநாடுகளிடம் கைகட்டிக் கொண்டு நிற்கிறோம் என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். அதற்கு நாம் பதில் சொல்ல முடியாமல் இருக்கிறது. எமது ஆற்று நீர் வளத்தைப் பார்க்கும் பிற நாட்டு மக்களுக்கு ஒரு பக்கம் ஆச்சரியமாகவும் ஒரு பக்கம் பொறாமையாகவும் இருக்கிறது. ஆண்டவன் அருளால் இலங்கை வளப்பு மிகுந்த நாடாகவும் நீர் வளம், நிலவளம் மிகுந்த நாடாகவும் எமது நாடு இருந்துகொண்டு ஏன் உணவுப் பொருட்களுக்கு பிறநாடுகளை எதிர்பார்க்க வேண்டும். இந்த நிலையைக் கண்டு பிற நாட்டவர்களுக்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது. கண்ணிருந்தும் குருடர் காதிருந்தும் செளடர் என்ற பழமொழிதான் உண்மையிலேயே எமது நாட்டிற்குப் பொருந்துமோ என்ற சந்தேகம் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

நமது நாட்டின் சுபிட்சத்திற்கு எமக்குப் பல நல்ல வழிகள் இருக்கின்றன. நம் நாட்டின் சுபிட்சத்திற்காக நாம் அரும்பாடு பட வேண்டும். கஷ்டப்பட வேண்டும். பங்கீட்டு அரிசியில் ஒரு கொத்தை வெட்டி விட்டார்கள் என்று அழுவதில் புண்ணியம் இல்லை. நாம் உண்மையில் அரிசியைக் கூடுதலாக உண்பவர்கள்தான். ஒவ்வொருவரும் தினசரி நாலு கோப்பை சோறுகூடச் சாப்பிடுவோம். ஆகவேதான் எமக்கு அரிசியைப் பற்றிக் கவலை அதிகம். நாம் நாலு கோப்பை சோற்றுக்குப் பதிலாக இரண்டு கோப்பை சோறு சாப்பிட்டால் சாக மாட்டோம். உண்மையில் உயிருடன் தான் இருப்போம். நான் யப்பான் தேசத்திற்குச் சென்றபொழுது அங்கு சோற்றைக் குறைத்து மாக்கறியைத்தான் அதிகமாக எனக்குக் கொடுத்தார்கள் அந்த நாட்டு மக்கள். நான் நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் தான் திரும்பி வந்தேன். எதுவித கெடுதலும் எனக்கு நெரவில்லை. எனவே அரிசியைக் குறித்து மட்டும் நாம் ஏன் அழ வேண்டும். இந்த நாட்டில் மர வள்ளி, வத்தாளை, சக்கரை வள்ளிக் கிழங்கு வகைகள் ஏராளம். அரிசியை விட அதிக சத்து இந்தக் கிழங்கு வகைகளில் ஜால்தியாக இருக்கிறது. ஆண்டவன் அருளால் இந்த நாட்டில் வேறு எந்த நாட்டிலும்

[ஈர்னைலேடி மெ.]

இல்லாத முறையில் பலாக்காய் இருக்கிறது. இதே போல சோலை சோலையாகத் தென்னைகளும் எமது நாட்டில் ஏராளம். இயற்கையாக நமக்குச் செல்வம் இருக்கிறது. நமது நாடு வளத்தில் எந்த விதத்திலும் சோடையாக இல்லை. ஆனால் நாம் தான் சோம்பேறிகளாக இருக்கிறோம். ஒரு பலாக்கொட்டையை விசினால் அது நமது நாட்டில் இயற்கையாகவே வளரும். எவரும் அதற்குத் தண்ணீர் ஊற்று வதோ களை பிடுங்குவதோ இல்லை. தெங்கும் அப்படித்தான். வருணபகவான் தினமும் மழைபொழிவதால் ஒருவித செலவுமின்றி பலவித உணவுப் பொருட்களையும் பெறும் வாய்ப்பு எமக்கு நிறைய இருக்கிறது. இவைகளை நாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும்.

அண்மையில் நான் காணி அமைச்சர் அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது கரும்புப் பயிர்ச் செய்கை பற்றி ஆராய அவர்கோயம்புத்தூருக்குப் போவதுபற்றிக் குறிப்பிட்டார். அப்பொழுது நான் அவருக்கு கூறினேன், நீங்களும் அங்கு போங்கள் உங்களுடன் பத்துக் கிராமவாசிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு போங்கள் என்று. கோயம்புத்தூர் ஏதோ வெகு தூரத்தில் இல்லை. எமது நாட்டிலிருந்து சுமார் ஐதூறு மைல்களுக்குள்ளாகத்தான் இருக்கிறது. அதற்காகப் பெரிய செலவு வந்துவிடப் போவதில்லை. பெரிய பெரிய அதிகாரிகளையெல்லாம் கூட்டிக் கொண்டு போகாதீர்கள். கிராமங்களிலேயிருக்கின்ற விவசாயிகளில் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு பேரைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் இந்தக் கரும்புச் செய்கையைப் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள் என்று சொன்னேன். அங்கு முன்பு வயல்களாக இருந்த இடங்களெல்லாம், நெல் விளைந்த இடங்களெல்லாம் இன்று கரும்பு விளைகின்ற தோப்புக்களாக இருக்கின்றன. இன்று சீனி அதிகமாக ஏற்றுமதி செய்யக் கூடிய நாடு இத்தியா என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் கேள்விப்பட்டதைத்தான் சொல்லுகின்றேன். அது சரியோ பிழையோ எனக்குத் தெரியாது. அப்படியெல்லாம் நிலைமை மாறிக் கொண்டிருக்கிறது.

நாம் என்ன செய்கின்றோமென்றால் சீனியை வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்து கொண்டிருக்கிறோம். வரியை வேறு போடுகிறோம். இப்படியெல்லாம் செய்து விட்டு ஏழை மக்களின் வாழ்க்கைச் செலவு

அதிகரித்துவிட்டது என்று கத்துவதில் என்ன பிரயோசனம். வாங்கித்தீன்கின்ற அந்தப் புத்திதான் நமக்கு வருகின்றதேயொழியு ஏன் நாங்கள் கரும்பை உற்பத்தி செய்யக் கூடாது? நன்றாகச் செய்யலாம். இன்று கந்தளாயில் 50,000 ஏக்கர் கரும்பு பயிரிட்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த மாதிரியாக அரசாங்கம் பெரிய திட்டங்களை யெல்லாம் போட்டுக்கொண்டு போகக்கூடாது. சாதாரண கிராம வாசிகளுக்கும் சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். நாலு ஏக்கர் அல்லது ஐந்து ஏக்கர் கரும்பை விளைவித்து அவர்களே அதை உற்பத்திசெய்கின்ற நேரத்தில், அரசாங்கம் பச்சைக் கொழுந்தாகத் தேயிலையை வாங்குவது போலவும் ரப்பரை வாங்குவது போலவும் அந்தக் கரும்பை வாங்கி கந்தளாய்த் தொழிற்சாலையிலே கொண்டுபோய் அதைத்து என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். அவர்கள் சீனியைக் காய்ச்சட்டும், அல்லது சாராயத்தைக் காய்ச்சட்டும், அல்லது ஜின்னைக் காய்ச்சட்டும். எதை வேண்டுமென்றாலும் செய்யட்டும். ஏழை விவசாயிகளுக்கு—அந்தப் பகுதிகளிலே—இருக்கக்கூடிய கிராமவாசிகளுக்குச் சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். இன்று நாம் அறிந்த அளவிலே ஒரு ஏக்கர் கரும்பு நடுவதன்மூலம் 5,000 ரூபாய் வரை ஆதாயம் வருகின்றதாம். அப்படியாக 5,000 ரூபா ஒரு கிராமவாசிக்குப் போகக்கூடிய வாய்ப்பை நாம் இலங்கையிலே செய்து கொடுப்போமானால், அவர்கள் நிச்சயமாக எந்த அரசாங்கம் ஆட்சிக்கு வந்தாலும் அவ்வுதவியைச் செய்கின்ற அரசாங்கத்துக்கு, பரம்பரையாகத் தங்கள் உதவியைக் கொடுக்க மறக்கமாட்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். நம்முடைய எதிர்காலத்திட்டங்களைப் பற்றி நாம் விரிவாக யோசிக்க வேண்டும். பெரிய திட்டங்களை நடாத்துவதற்கு யோசிக்காமல் சிறிய திட்டங்களைச் செய்ய யோசிக்க வேண்டும். சிறிய திட்டங்களின் மூலம் பெருந்திரளான மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பைக் கொடுக்க வேண்டும்.

இன்று நாட்டிலே வேலைவாய்ப்புக்கள் மிகவும் அதிக அளவில் குறைந்துகொண்டே போகின்றது. படித்த வாசிபர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக்கள் அளிக்க முடியாமல் இருக்கிறது. சுமார் 36,000 பேருக்கு ஒரு வருடத்தில் வேலைகொடுத்து விட்டோமென்று

சொன்னால் அதைப்பற்றி எந்த அரசாங்கமும் பெருமைப்படுத்திப் பேசுவதால் கொஞ்சங்கூட அர்த்தமில்லையென்றுதான் நான் சொல்லுவேன். இன்று பள்ளிக்கூடங்களிலே பல இலட்சம் மாணவ, மாணவிகள் படித்து வெளியேறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் படித்து வெளியே வருகின்ற நேரத்திலே அவர்களுக்கு உத்தியோகம் இல்லாமலிருக்கப்போகின்றதெய்வத்து தெரிந்து கொண்டால், உப சபாநாயகர்களே, ஏன் அவர்கள் படிக்க வேண்டும்? ஏன் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய் அவர்கள் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்று தான் யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, எந்த அரசாங்கமாக இருந்தாலும் சரி—படித்துப் பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்து வெளியேறிவருகின்ற பிள்ளைகளுக்கு, சாதாரண படிப்புப் படித்து வந்தாலும் சரி அல்லது பட்டதாரித் தேர்ச்சிபெற்று வந்தாலும் சரி—உரிய வழி வசூக்க வேண்டியது அந்த அந்த அரசாங்கத்தின் தலையாய கடமையாகும். அது மிக முக்கியமான ஒரு பிரச்சினையாக இன்று இருக்கின்றது. ஜனப் பெருக்கத்தை உற்பத்திசெய்கின்ற மாதிரி பட்டதாரிகளைக் கூடுதலாக உற்பத்தி செய்து கொண்டுபோனால், எந்த அரசாங்கத்திற்கென்றாலும் அவர்கள் தங்களுடைய அன்பை, ஆதரவை அவர்கள் தெரிவிக்க மாட்டார்கள்.

நிஸேயர் கௌண்டிங்

(உப சபாநாயகர் அவர்கள்)
(Mr. Speaker)

உங்களுக்கு இன்னும் மூன்று நிமிடங்கள் தான் இருக்கின்றன.

ஊர்ஜிதா அம்மாலை

(திரு. அண்ணாமலை)
(Mr. Annamalai)

மிகவும் நன்றி உப சபாநாயகர்களே. நான் அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை. இன்னுமொரு முக்கிய விடயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு எனது பேச்சை முடிக்கின்றேன். அதாவது குறிப்பிட்டு பதிவு விடயம்.

அதாவது தமிழர்கள் குறிப்பாக இந்திய வம்சாவழியினர், அவர்கள் இந்நாட்டுப்பிரசைகனாக வந்தபின்னரும் கூட அவர்களுடைய பிள்ளைகளின் பெயர்களைப் பதிவு செய்யப் போனால், அங்கே “இந்தியா வாசி” என்று போடுகிறார்கள். ஆங்கிலத்திலே “Race” என்று ஒரு கலம் இருக்கிறது. அந்தக் கலத்திலே “இந்தியா வாசி” என்று போடுகிறார்கள். அந்த “Race” என்ற வார்த்தையை எடுத்துவிட்டு “Nationality” என்ற வார்த்தையை இட்டால் மிக நன்றாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கின்றேன். அந்தக் காலத்திலே கொலோனியல் ஆட்சியிலேயிருந்த முறைதான் அது. அந்த அரசாங்கம் நடாத்தப்படுகின்ற வேளையிலே அவ்வாறு நமக்குத் தேவையில்லாத ஒன்றை அவர்கள் வைத்திருக்கின்றார்கள். அந்த நிலையை இன்றைக்கு நாம் வைத்துக் கட்டியடித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுடன் அது தொலைந்து போகட்டும் என்று நாம் நினைத்து இதை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். இன்றைக்கு பிரசைகனாக இருக்கின்றவர்கள்—அவர்கள் வம்சாவழியினராகவோ அல்லது பதிவுப் பிரசைகனாகவோ இருக்கலாம்—இந்நாட்டு பிரசைகனாக இருக்கின்றவர்கள் தமது குழந்தைகளைப் பதிவுச் செல்கின்ற நேரத்திலே இந்தியர் என்று குறிப்பிட விரும்பமாட்டார்கள். இந்த நாட்டு பிரசைகள் என்ற விசுவாசத்தோடு, இந்த நாட்டு விஷயங்களில் பங்கெடுத்து, இந்த நாட்டுக் காக உழைத்து, இந்த நாட்டு மண்ணிலேயே மடியும் அவர்களுக்கு ஏன் இப்படி எழுத வேண்டுமென்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. உப சபாநாயகர் அவர்களே, இதை உங்கள் ரொபகத்துக்குக் கொண்டு வருகிறேன். இந்தப் பாகுபாட்டை நீக்கி, கூடிய சீக்கிரத்தில் இந்த நாட்டுப் பிரசைகளுக்கெல்லாம் இந்த நாட்டுப் பிரசைகள் என்று குறிக்கக்கூடிய முறை பதிவுப் புத்தகங்களிலே இடம் பெற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, எனக்குப் பேச்சுச் சந்தர்ப்பம் கொடுத்தற்காக நன்றியைத் தெரிவித்து எனது பேச்சை நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

[ஒளிர்வு உடனடியாக 1968 டிசம்பர் 11 நேர 11:00 மீட்டிங்கில் தொடரப்படும்.]

(நிகழ்ச்சித் தொடர்ச்சியை 1968 ஓகஸ்ட் 11 ம் ஞாயிறன்றுக்கிழமை அதிகார அறிக்கையின் பார்க்க.)

[For continuation of Proceedings, see OFFICIAL REPORT for Sunday, 11th August 1968.]

The first of these is the fact that the
 Government has not yet decided
 whether it will support the
 proposed amendments. It is
 clear that the Government
 will not support the
 amendments unless it
 is satisfied that they
 will be of benefit to
 the country. It is
 therefore necessary
 that the Government
 should make a decision
 as soon as possible.
 The second of these is the
 fact that the Government
 has not yet decided
 whether it will support the
 proposed amendments. It is
 clear that the Government
 will not support the
 amendments unless it
 is satisfied that they
 will be of benefit to
 the country. It is
 therefore necessary
 that the Government
 should make a decision
 as soon as possible.
 The third of these is the
 fact that the Government
 has not yet decided
 whether it will support the
 proposed amendments. It is
 clear that the Government
 will not support the
 amendments unless it
 is satisfied that they
 will be of benefit to
 the country. It is
 therefore necessary
 that the Government
 should make a decision
 as soon as possible.

[The text in this section is mirrored and appears to be bleed-through from the reverse side of the page.]